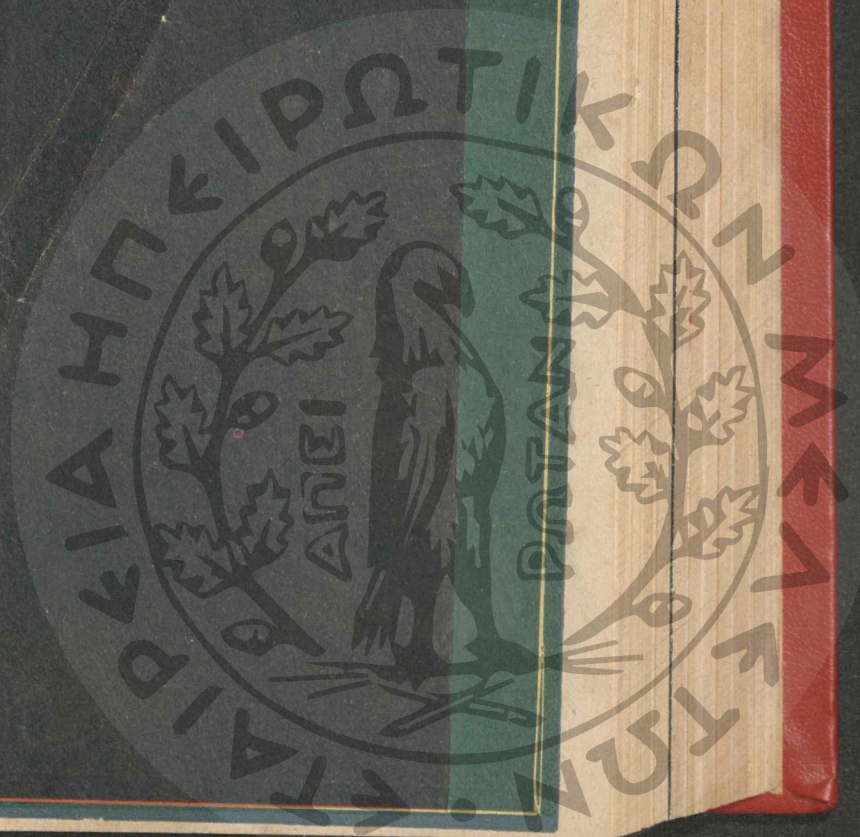

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ

Αποτέλεσμα τής αμελείας σας
είναι ή λανθάνουσα δυσκοι-
λιότης, - ή αίτία τής δηλητη-
ριάσεως του ὀργανισμού σας

ΑΛΦΑ

Κόπωσης μετά την ελαχι-
στην προσπάθειαν, ὡχρο
πρόσωπο, κομμένα μάτια,
εἶνε συμπτώματα δυσκοι-
λιότητος, τήν ὁποίαν ἴσως
δέν ὑποπτεύεσθε. Τὸ ΕΝΟ,
ὄχι μόνον θά σᾶς θεραπευ-
σῃ με φυσικὸν τρόπον, ἀλ-
λά κυρίως θά προλάβῃ τήν

παραφορτώσιν του πεπτι-
κοῦ σας συστήματος.
Ἐξήντα χρόνια εὐεργετι-
κῆς δράσεως εἰς ὅλον τὸν
κόσμον εἶνε ἄρκετὴ ἐγγύ-
ησις τῆς ἀγνότητος τοῦ μο-
ναδικοῦ αὐτοῦ σπесиαιλιτέ
καὶ τῶν ὑπερόχων ἀποτε-
λεσμάτων του.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ φαρμακεία: ἡ μεγάλη φιάλη δραχ. 75, ἡ μικρά 45

SEX APPEAL

Μία φορά κι
έναν και-
ρό, για ν'
αρχίσουμε
ὅπως αρχίζουν ή γρηούλες τὰ πα-
ραμυθάκια τους, τούς ανθρώπους τούς
χωρίζανε σὲ δυὸ κατηγορίες: σὲ ὁμορ-
φους καὶ σ' ἀσκημούς.

Οἱ πρῶτοι, σάν νὰ λέμε, ἦταν οἱ ἐκλε-
κτοὶ τῆς ράτσας καὶ οἱ δευτεροὶ οἱ ἀπό-
κληροί. Ποῦ ἤθελες νὰ πᾶς, τί ἤθελες
νὰ κάνης χωρίς νὰ σκεφτῆς μέσα
σ' ὅλα — καὶ πολλές φορές αὐτὸ ἦταν
τὸ κυριώτερο — τὴν ὁμορφιά. Αὐτὴ ἢ
κοπέλλα ἦταν ὁμορφὴ, ἔ ἀσφαλῶς θά
τὴν προτιμοῦσαν ἀπὸ μιὰν ἄλλη ἀσκη-
μότερή της. Ἦταν κι' αὐτὸ ἕνα πιστο-
ποιητικό, σάν τὸ ἀπολυτήριο τοῦ γυμνα-
σίου, τῆς καλῆς διαγωγῆς, τῆς καλῆς
ὕπηρεσίας, ἕνα πιστοποιητικό πού πολ-
λές φορές ἐπαιζε μεγαλειότερο καὶ σο-
βαρότερο ρόλο ἀπὸ ὅλα τ' ἄλλα.

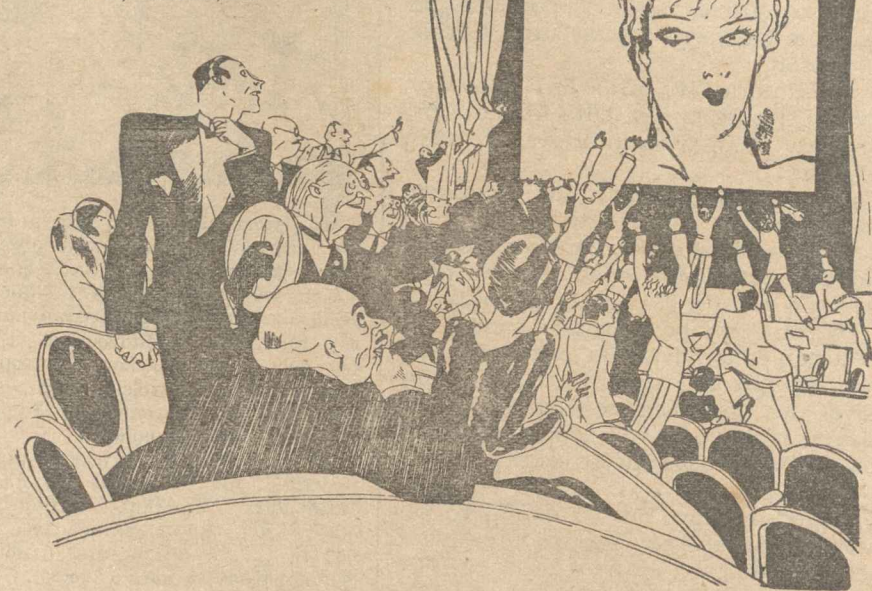
Χωρὶς νὰ τὸ πάρτετε γιὰ ὑπερβολή,
θυμᾶμαι κάποτε σ' ἕνα διαγωνισμό
Ἰπουργείου, πὼς ὁ τμηματάρχης σημεί-
ωνε στὴν ἄκρια τῆς αἰτήσεως κάθε
μίας τῶν ὑποψηφίων διαγωνιζομένων
ἕνα σημαδάκι σχετικὸ με τὴν ὁμορφιά
τους.

— Τί τὰ θές, φίλε! μούλεγε: δὲν μπο-
ρῶ ἀδελφέ νὰ βλέπω ἀσκημομοῦρες
στὸ γραφεῖο μου! Φαντάσου πρῶτ-πρῶτ,
νάρχεσαι ξενοχτισμένος, κουρασμένος,
νυσταγμένος καὶ νὰ σὲ καλημερίζῃ ἕνα
ἐκρωματικό μούτρο! Ἐκεῖνὴ τὴν ὥρα
σοῦ φαίνεται ἡ κούρασί σου μεγαλεί-
τερη κι' εὐχεσαι νὰ μὴν ἐυπνοῦσες
ποτέ προκειμένου ν' ἀντίκρυξες τὴν
στραβὴ μύτη της καὶ τὰ πλαδαρά μά-
γουλά της, ἐνῶ πάρε ἀντίθετα τὸ πρᾶγ-
μα, βάλε στὴν θέση της ἕνα ρόδινο προ-
σωπάκι γεμάτο δροσιά, δυὸ παιχιδιάρ-
ικα ματάκια, καὶ θά δῆς πόσο ξεκου-
ρατικό θά εἶνε τὸ καλημέρα της.

Καὶ πραγματικά ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς
δὲν εἶχε ἄδικο. Πάρτε καὶ σεῖς τὴν θέ-
ση του καὶ θά δῆτε πόσο λογικὰ σκε-
φτότανε.

Αὐτὰ λοιπόν, ἐπαναλαμβάνω, γίνον-
τανε μιὰ φορά κι' ἕνα καιρὸ πού οἱ ἄν-
θρωποι χωρίζονταν σὲ δυὸ τάξεις, τούς
ὁμορφους καὶ τούς ἀσκημούς. Στὴν
ὁμορφιά τίποτε δὲν ἀντιστεκότανε, ὅ-
λες ἢ πόρτες ἀνοικτές, καὶ μαζὶ μ' αὐ-

Τὸ «σέξ - ἀππὴλ» τῆς
πρωταγωνιστίας τοῦ Κι-
νηματογράφου κατακτᾷ
τοὺς θεατὰς...

τὲς ὅλες ἢ θέσεις, ὅλα τὰ κομπλιμέντα,
ὅλα τὰ ρουσφέτια, ὅλα, ὅλα... τὸ
πάν τέλος πάντων.

Οἱ ἄλλοι βρίσκονταν στὴν σκληρὴ
γί' αὐτοὺς θέση νὰ σκύβουν καρτερι-
κὰ τὸ κεφάλι, καὶ νὰ εὐχαριστιῶνται
με τὰ ψιχία πού τυχὸν θάμειναν ἀπ' τὸ
τραπέζι τοῦ συμποσίου τῆς ὠραιότη-
τος. Ἀλλωστε δὲν πρέπει νὰ μᾶς ξενί-
ζη καὶ πολὺ ἡ ἱστορία αὐτῆς. Σ' ὅλα τὰ
πράγματα τὸ ἴδιο γίνεται. Σ' ὅλα ὁ-
πάρχουν οἱ ἐκλεκτοὶ καὶ οἱ ἀπόκληροί.

Μὰ νὰ πὺξ ἑαφνικά ἀνέτειλε καὶ γιὰ
τούς ἀπόκληρους αὐτοὺς μιὰ καινούργ-
ια αὐγὴ, γεμάτη καινούργιες ἐλπίδες,
γεμάτη καινούρια ὄνειρα, κι' αὐτὴν τὴν
αὐγὴν — πού βέβαια δὲν εἶνε πάλι γιὰ
ὅλους, μὰ ἱκανοποιεῖ πολλοὺς — τὴν ἀ-
ποτελοῦν δυὸ λεζούλες... Sex appeal!

Θέλετε τὴν μετάφρασή τους; Δυστυ-
χῶς δὲν εἶνε κάτι πού μπορεῖ εὐκόλα

ποὶ πού κάθε ἄλλο παρὰ ὡς ὠραῖοι
φημίζονται.

Οἱ Τοῦρκοι ἔχουν μιὰ λέξη πού ἀπο-
δίδει θαυμάσια τὸ sex appeal κι' ἂν
θὰ τὴν ἀναφέρω σημεῖρα εἶνε γιὰτί μᾶς
εἶνε γνωστὴ ἀπὸ πολλὰ τραγούδια ποι-
ητῶν μας.

Τὸ «Γκέλ» λοιπὸν λέει, ὅτι καὶ τὸ
sex appeal ὅτι καὶ τὸ γαλλικὸ «Anoir de
ça». Τί εἶνε τώρα αὐτὸ τὸ «ça». Νά, κάτι
πού μένει ἀνεξήγητο σ' ὅλες τῆς γλῶσ-
σες. Τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ «ça» τὰ λέ-
ει ὅλα καὶ δὲν λέει καὶ τίποτε. Ἀλλες
φορές εἶνε ἕνα χαμόγελο, ἄλλες ἕνα
παράξενο στίσιμο τῆς βλεφαρίδας, ἄλ-
λη φορά μιὰ ἐλγὰ, ἄλλη φορά ἕνα λακ-
κάκι στὸ μάγουλο, ἄλλη ἕνας τόνος
φωνῆς, ἄλλη ἕνα χρώμα ματιῶν, ἄλλη
ἕνα γέλιο, δυὸ σειρές ἀπὸ κατὰλεικα
δόντια, κι' ἄλλες φορές ἕνα τι-
ποτε.

«Anoir de ça» λοιπὸν εἶνε μιὰ λε-
πτομέρεια ἀσημαντὴ ἀπὸ ἀπόψεως καλ-
λιτεχνικῆς γραμμῆς καὶ ὠραιότητος,
ἀλλὰ εἶνε κάτι πού πολλές φορές κάνει
τὸν ἄνθρωπο πού τὸ ἔχει συμπαθητικό-
τερο στὰ μάτια μας ἀπὸ τὴν ἀρτιότερη
ὁμορφιά.

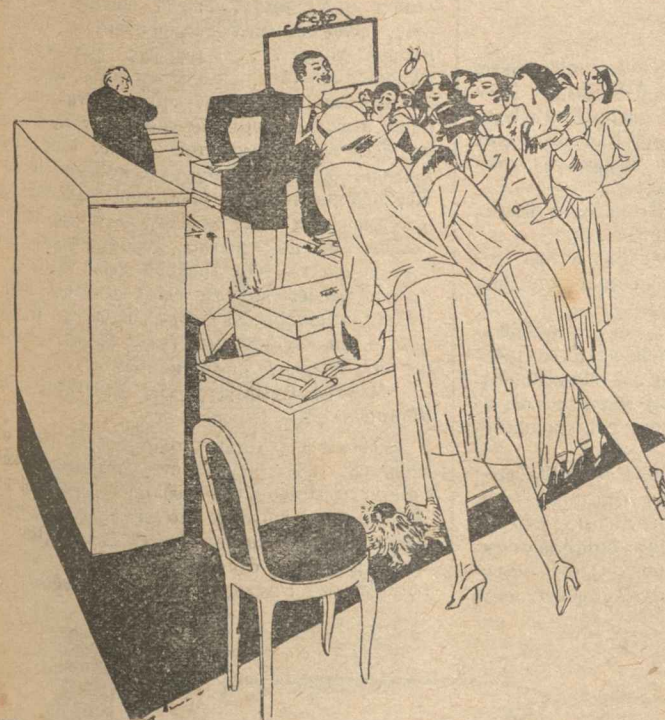
Ἴσως καμμιά φορά ν' ἀκούσατε νὰ
λένε γιὰ μιὰ ὁμορφὴ γυναῖκα:

— Ὁμορφὴ μὰ κρύα.

Ἐ! λοιπὸν αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ συμ-
βαίνει σ' αὐτὸν πού θὰ ἔχῃ τὸ μικρο-
σκοπικὸ αὐτὸ «ça»! Μπορεῖ ὅπως εἴ-
παμε — κι' αὐτὸ ἄλλωστε συμβαίνει τῆς
περισσότερες φορές — νὰ μὴν ἔχῃ καμ-
μιὰν αὐγὴν μετὰ τὴν ὠραιότητα ἀλ-
λὰ ἀναμφισβήτητὰ δὲν θὰ διατρέχῃ τὸν
κινδύνον νὰ χαρακτηρισθῇ «κρύος»!

Χάρας εὐαγγέλια λοιπὸν γιὰ τούς
ἀπόκληρους τῆς ὠραιότητος. Ἐκεῖνο
πού τούς ἔκανε νὰ ὑστεροῦν ἴσαμε σή-
μερα ἀπέναντι τῶν ἐκλεκτῶν μετατρέ-
πεται τώρα σὲν «Anoir de ça». Οἱ ἀπορ-
ριφθέντες ἢ ἐπαγχεσταστέοι στὸ ἐτικε-
τάρισμα τῆς ὠραιότητος, μποροῦν νὰ
δώσουν καινούργιες ἐξετάσεις καὶ με-
ἐλπίδα νὰ πάρουν τὸν βαθμὸν «λίαν
καλῶς» καὶ «ἀρίστα».

Φαντασθῆτε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἕνα
ἀσκημὸ γνῶριμό μας. Τί θὰ λέγατε

Ὁ ἠδὲλλος μὲ τὸ σέξ-ἀππὴλ ἔλκεται τὴν πελατεία σάν μα-
γνήτης· ὁ ἄλλος κλαίει τὴ μοῖρα του...

λοιπόν αν αυτός ο άσκημος γνώριμος αποδεικνύονταν πώς έχει sex appeal πώς έχει τη δύναμη να σάς γίνεται συμπληρωτικός, απαραίτητος ίσως, ίσως και προτιμότερος από έναν άλλον «ωραίο»!

Και το χειρότερο απ' όλα στην περίπτωση αυτή είναι πώς η όμορφη έχει όρια ηλικίας, την παίρνει σαν να πούμε το όριο της ηλικίας και την θέτει σε διαθεσιμότητα, ενώ το sex appeal δεν φοβάται ούτε από τον φθοροποιό χρόνο ούτε διατρέχει τον κίνδυνο να αποστρατευθεί.

Το δαιμονισμένο αυτό «ca» δεν αναγνωρίζει ούτε χρόνο, ούτε ηλικία, ούτε καμιάν άλλη δύναμη. Φτάνει να τόχη κανένας!

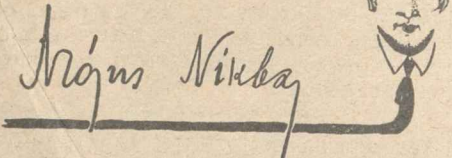
«Anoir de ca» λοιπόν είναι η καινούρια φράση με την οποία ζητάει από έναν γνωστό σας να σας κατατοπίσει για ένα καινούριο πρόσωπο που προκειται ή που θα θέλατε να γνωρίσετε.

Το «είνε ωραίο ή άραιο» έπαιξε πια να παίζει ρόλο, γίνθηκε κι αυτό ντεμοντέ και πράγμα που μπορεί να ενδιαφέρει μόνο της γρηούλης που επιμένουν να ταξινομούν ακόμα τον κόσμο στις δύο παραπάνω αναφερόμενες κατηγορίες.

Τώρα είναι το «ca» και ο καθένας άσκημος όχι μόνο δεν θα σκύβει το κεφάλι θεωρώντας τον έκαστο του σε μειονεκτική θέση, μα θα μπορεί να περιφρονείται κι' όλας-γι' αυτήν.

Κι' ο λόγος; 'Απλούστατος:

«Il a de ca...»

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΑΛΕΚΟΥ ΛΙΔΩΡΙΚΗ

ΟΤΑΝ ΣΒΥΝΟΥΝ ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ

Πρωτότυπο ελληνικό διήγημα

ΚΩΣΤΗ ΜΠΑΣΤΙΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΜΕ ΤΟΝ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟ

Ο έλεκτος μυθιστοριογράφος μιλεί για την μοντέρνα τέχνη, την κριτική και την νέα γενιά...

ΧΡΟΝ.

ΕΝΑ ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΑΩΡΟ ΜΕ ΤΗΝ

ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΥΡΜΗ

ΤΗΝ... «ΡΙΡΙΚΑ ΜΑΣ»

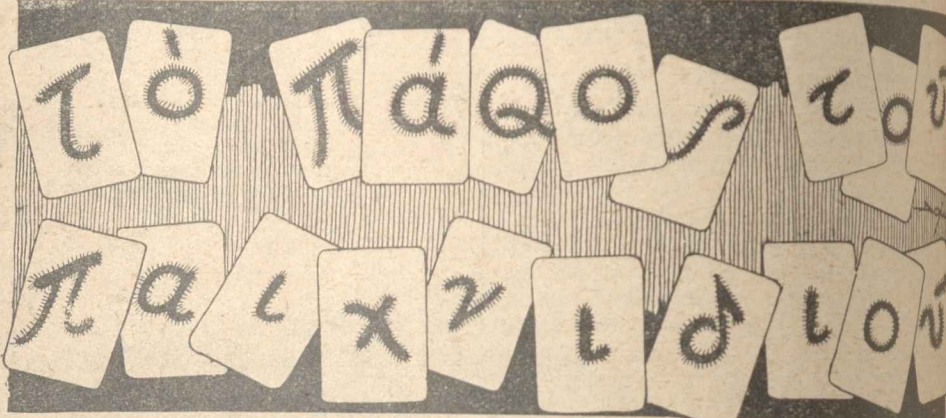
Ένα σωρό ωραία και άγνωστα πραγματάκια για την ζωή της...

Ν. ΤΑΣΣΙΝ

Η ΒΙΕΝΝΕΖΑ ΜΕ ΤΑ ΘΛΙΜΜΕΝΑ ΜΑΤΙΑ

Ένα πολύχροτο έγκλημα που ξεδιαλύνεται έπειτα από χρόνια.

ΞΕΝΕΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΕΣ

Η μεταπολεμική ζωή μας παρουσιάζει, τέλος πάντων, όλο και καινούργιες εκπλήξεις. Άνθρωποι, που επί χρόνια ζούσαν με τον ιδρώτα του προσώπου των, άνθρωποι που έθεωρούντο από όλους ως τύποι και υπογραμμοί της τιμότητας, παρουσιάζονται ξαφνικά από τον πυρετό του εύκολου πλουτισμού, που σαν επιδημία εξαπλώνεται, της μεταπολεμικής κοινωνίας, και εμφανίζονται ξαφνικά ως καταχραστές εκατομμυρίων.

Η κοινωνία μας γνώρισε αρκετά, τώρα τελευταία, τον αντίκτυπο της θλιβεράς αυτής επιδημίας. Υπάλληλοι Τραπεζών, συμβολαιογράφοι, ταμίες, εκπαιδευμένοι από όλους για τη... «λαμπρά τους σταδιοδρομία», απεκαλύφθηκαν ξαφνικά κοινοί καταχραστές. Η ατία; Τα καζίνα, τα χαρτιά, η κούρσες. Βαθύτερα όμως ατία: η δίη του απότομου και εύκολου πλουτισμού.

Έννοείται, πως η επιδημία αυτή, όπως όλες η επιδημίες, μας έρχεται απ' έξω. Άν στον τόπο μας η καταχρήσεις ανέχονται συνήως σε εκατοντάδες χιλιάδων δεξαμενών, έξω, στη Γαλλία π. χ., τα τελευταία «εκούσματα» καταχρήσεων ανέχονται σε δεκάδες εκατομμυρίων φράγκων!

Τα τελευταία θύματα του τρομερού πάθους του παιγνιδιού είναι δύο: ο υπάλληλος συμβολαιογράφος Λαστερνός κι' ο Ρενέ Ντρουζέν. Ο πρώτος δημοσιογράφος θέλησε να κλέψει εκατόν ενενήντα πέντε χιλιάδες φράγκα από τους προετοιμασμένους του, τα οποία έπαιξε και έχασε στο Μόντε Κάρλο.

Ένας γάλλος δημοσιογράφος θέλησε να κλέψει εκατόν ενενήντα πέντε χιλιάδες φράγκα από τους προετοιμασμένους του, τα οποία έπαιξε και έχασε στο Μόντε Κάρλο. Έπαιξε στα κέντρα των τζόκεϊ και των χαρτοπαικτών... «Ας τόν αφήσουμε όμως να μάς διηγηθεί μόνος του το αποτέλεσμα της έρευνής του.

Ο πρώτος άνθρωπος τον οποίον συνήνετα μέσα στο μάτι, ήταν ο Ρενέ-δ-Ψεύτης. Τον είχαν βγάλει έτσι, επειδή το ψέμα του είχαν ανάγκη σε περιωπή επιστήμη!... Κάθησα στο τραπέζι του και με τρόπο έφερα την κουβέντα στους δυο καταχραστές.

—Α, ναί! είπε ο Ρενέ. Καινούργια θύματα κι' αυτοί του χαρτοπαιγνίου. Έθεώρησα τότε σκόπιμο να δώσω στο συνομιλητή μου διάφορες πληροφορίες που δεν είχαν αναφέρει ή έφημερίδες.

Ο Λαστερνός, του είπα, δεν παραδόθηκε επειδή είχε τύψεις συνειδήσεως, αλλά μάλλον επειδή δεν μπορούσε πια να εξακολουθήσει τη ζωή αυτή, την γεμάτη κλεψίμες και απάτες, την οποία είχε περάσει επί εισοσπέντε χρόνια...

—Πώς αυτό; έρώτησε ο Ρενέ-δ-Ψεύτης. Ο τρόπος με τον οποίον άπατούσε τον κόσμο ήταν απλοστάτος. Σύντατο στο έλξ: Έξοφλούσε της μερίδες διαφόρων πελατών του συμβολαιογραφείου. Όταν κανένας απ' αυτούς ζητούσε να αναλάβει ένα ποσό

από την κατάθεσή του, ο Λαστερνός του έδινε χρεώνοντας απλοστάτα, τη μεριά του πελάτη! Έννοείται, ότι για να πάει στη δουλειά, ο Λαστερνός ήταν άσχημα σμένος να κρατήσει μυστικά ένα ιδιαίτερο λογιστικό βιβλίο στο οποίο ανέγραφε την πραγματική κίνηση των καταθέσεων των πελατών. Η «ανάληψη» όμως όσο πήγαιναν και εξαφανούνταν... Στο τέλος ο Λαστερνός τι μπερδεύει... Γι' αυτό, όταν είδε ότι τον πείγαν στη φυλακή, άναστασε με άσπρη φρίκη: Θά μπορούσε τέλος πάντων, ν' αποπαινή!...

Ο τρόπος αυτός είναι πράγματι εξοχικός, είπεν ο Ρενέ-δ-Ψεύτης. Πάντως όμως ο Λαστερνός ήταν ήλιθος αν πίστευε πως ήταν δυνατό να ξαναβάλει, από της κούρσας, την περιουσία που έτσι άσπαστα είχε κατασπαταλήσει...

Και μου ανέφερε το παράδειγμα ενός ύπαρχου, γνωστότατου στην παλαιά κοινωνία, από τους πρωταγωνιστές της Συνθήκης των Βερσαλλιών, ο οποίος παρουσιάζει και το πάθος των ιστορικών, κατέβηκε στα βάθη στήρια, σαν τον κοινότοπο άπατενα...

—Δεν υπάρχει, βλέπετε, τρόπος ν' αμνημονεύσει κανείς στής κούρσας, εξακολούθησε ο Ρενέ. Σε τριγυρίζουν διάφοροι άπατενες οι οποίοι από τον τύπον πως θα σου υποδείξουν καμιά καλή μέθοδο να κερδίσεις, ή κανένα σπύρο-όλογο, σου διστάν τα λεφτά σου... Στην αρχή, μπορεί κανείς να κερδίσει... Άλλω-μονό του τότε... Άλλωμονό του αν τύχει το πρώτο δεκάκι που θα καταβεί μετάνομή σου σε πεντακοσάριο ή και χιλιάδα... Έτσι είναι χαμένος για καλά, για πάντα... Τότε είναι αδύνατο να γλιτώσει από τα κλέματα των προσηνών, των ιδιοκτητών, των τζόκεϊ-κόμα...

—Καλά, και ο Λαστερνός δεν τζόκεϊ αυτόν...

Ο Λαστερνός δεν ήταν σε θέση να παλαίψη μαζί μας... Η δουλειά μας, είπα, είναι σε κάθε ιστορία ν' ανακαλύπτουμε τους... άφελεις παίκτες. Τους πλησιάζουμε τότε, παίρνουμε μαζί τους κλέβοντας, αποσπώμε την εμπιστοσύνη τους, και αφού τους κάνουμε να πιστέψουν πως έχουμε όλα τα μυστικά του σπιδου, τους άναγκάζουμε σε ποιο όλογο θα παίξουν. Τους άναγκάζουμε να μάς υποσχεθούν φανταστικούς πόνους όταν κερδίσει το όλογο που υποδείξαμε θα μάς κάνουν ένα χρηματικό δάνειο. Άν πρόκειται να τρέξουν έφτα όλογο, το «τοποθετούμε» και τα έφτα σε ισχυρή φρελίες παίκτες. Κι' έτσι, δίκιο κι' αν έρθει πρώτο, το «δωρο» μας έμεις θα το λάβουμε... είς ύγειαν των έφτα κούτων!...

—Ωραία αντίληψη της τιμότητας! έφημύρισα.

—Πιστεύεις ακόμη στην τιμότητα στής κούρσας; μου είπε ο Ρενέ. Άκουσε το κλέπτη που μεταχειρίζονταν δυο όλογο, γνωστό μου. Ο ένας απ' αυτούς ήταν ένας κόμης, άσχημα τζοκίστας παρακαλώ... Ο άλλος ήταν ένας νέος, με ύψος άριστοκρατικό και γνησίως κομψότατα πάντα. Ίδου πως έδουλεύουν

Στής κούρσας ο παίκτης έχει έναντιον του πολλούς επικινδύνους αντιπάλους...

Επείγαναν στα μεγάλα μάλα του Παρισιού, της Ντωβίλλ, του Μπαρρις όπου ήξεραν ότι μαζεύονται οι μεγάλοι παίκτες των ιστορικών. Εκεί άφου έσυργαν χέρια τζόκεϊ και προσηνών, για να δείξουν ότι είχαν γνωριμίες στον σπιδό, έπλησίασαν το ύποψιο θύμα τους, και συνδέονταν μαζί του... Το προσκαλούσαν να γευματίσουν μαζί, και κατόπιν επείγαναν στής κούρσας.

—Θά ποντάρω δέκα χιλιάδες φράγκα, έλεγε ο κόμης άδιάφορα δήθεν, στο τάδε όλογο...

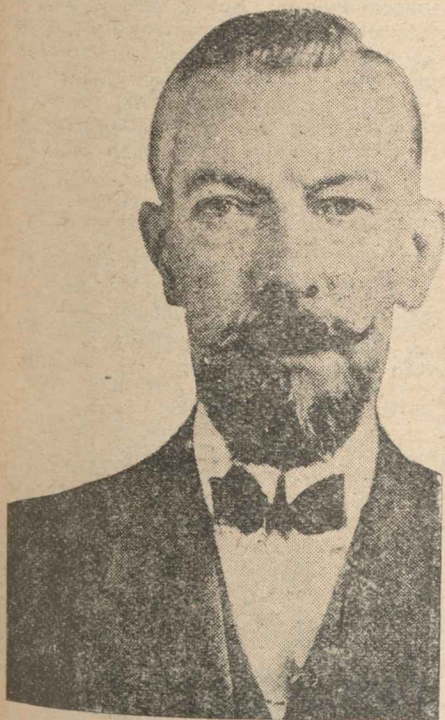
Το θύμα έσπευδε να τον μνηστή, και παρότι δα χαρτονομίσματά του στον συνέταιρο του κόμητος, ο οποίος επείγαναν να δγάλη κούβνια...

Έννοείται πως ο συνέταιρος δεν έδγαζε κούβνια παρά του «χοροδίου» μόνο... Έάν έκανε, έγύριζε και του έφερνε τα κούβνια του... Έάν όμως τύχαινε να κερδίσει, του έπαιρνε... της δέκα χιλιάδες φράγκα, λέγοντάς του πως δεν πρόφτασε να δγάλη κούβνια...

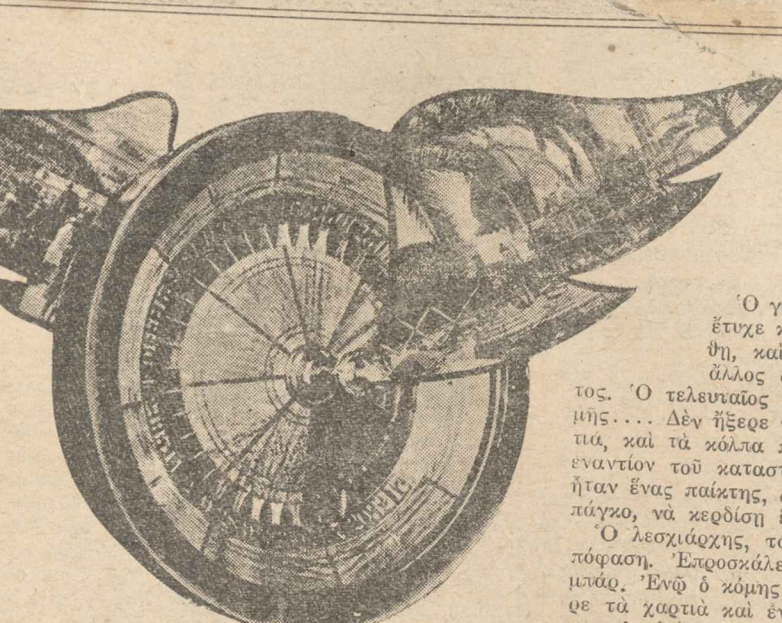
—Μά εν τοιαύτη περιπτώσει, είπα, ο κόμης και ο φίλος του θαπρεπε ναμνι τώρα θαπλούται...

—Μά! Δέ θαρνούσα... μου άπάντησε ο Ρενέ. Τους έμειναν δέκα μερικά χρηματά, δέ λέω... Τα περισσότερα όμως τα χάσαν στο μπακαρά... Άνεμομαζώματα, διαβολο-σοκροπώματα!...

Ένας άλλος όμως, ο Λινιέρ, ήταν ο άσος των καταχεράσεων στής κούρσας. Ήταν «μυνημένος», από εκείνους που δέχονται στοιχήματα... άνεπιστήμως, γιατί το κράτος δεν τους άναγνωρίζει αυτήν την ιδιότητα. Αυτός ο Λινιέρ είχε ολόκληρο δικτύο άνταποκριτών-συνεργών, ενεργούσε δέ κατά τον πιο πρωτότυπο τρόπο. Οι πρώτοτές του άνεκάλυπταν διάφορους νέους παρλιήδες, που ζητούσαν να κερδίσουν πολλά χρηματά, χωρίς να κάνουν τίποτα. Τους πήγαιναν στον Λινιέρ. «Θέλετε έξασφαλισμένη εργασία με κέρδη; Έλεγε ο καταχεράς. Να γίνετε «μυνημένοι», να δεχόμαστε στοιχήματα. Θά συνεργασθούμε μαζί. Έγώ ο ίδιος θα σάς παραδίδω λίγα λεπτά πριν απ' την κούρσα έδώ, σ' αυτό το καφενείο —και σημειώστε ότι το καφενείο βρίσκεται στο Παρίσι, μακριά απ' της κούρσας—τόν κατάλογο των διαφό-

Ο καταχεράς ταμίας Λαστερνός που έχασε δεκάξη εκατομμύρια φράγκα στής κούρσας.

Στής λέσχης, στις πιο κοσμικές άκομα, οι ίδιοι κίνδυνοι καρτερών τον παίκτη.

τώρα τελευταία, ιδού τι συνέβη ένα βράδυ:

Ο γρουαίρης στής υπηρεσίας, έτυχε κείνο το βράδυ να μην έρθει, και τον αντικατέστησε ένας άλλος άνθρωπος του καταστήματος. Ο τελευταίος αυτός όμως ήταν άτακτος... Δεν ήξερε να «φτιάξει» καλά τα χαρτιά, και τα κάρτα που έτοιμαζε έγύριζαν... έναντιον του καταστήματος! Το αποτέλεσμα ήταν ένας παίκτης, ο κόμης Α..., που έκανε πάγκο, να κερδίσει ένα μεγάλο ποσό.

Ο λεσχάρχης, τότε, έπαιξε μια μεγάλη άποφαση. Επρωσάλεσε τον κόμητα Α... στο μάτι. Ένώ ο κόμης έπαιξε, ο λεσχάρχης έπαιξε τα χαρτιά και ενθουσιώμενος δι' εχρημάσε κι' αυτός γρουαίρης στα νεύατα του, έτοιμασε μερικά υπέρροχες «πίσους».

Ο κόμης Α... ξανάρχε, έπαιξε και... έχασε όχι μόνον όλα τα κέρδη του, κι' όλα τα χρηματά δσα είχε πάνω του, αλλά έμεινε και χρεώστης ενός μεγάλου ποσού, για το όποιον άναγκάστηκε να υπογράψει ένα τσέκ.

Το ίδιο πάνω-κάτω συνέβη και με τον πλούσιο εργοστασίαρχη αυτοκινήτων Α... που μπήκε τυχαίως ένα βράδυ σε μια λέσχη. Η γυναίκα του έλειπε σε ταξίδι και καθώς ήταν μόνος του στο μέγαρο, προσπάθησε να δγίη να κλέψει κανένα περιπάτο. Περώνοντας έξω απ' τη λέσχη, είχε την έμπνευση να μπει μέσα. Κάποιος κύριος ξυρισμένος, με μονόκλ, έκανε πάγκο. Ο κ. Α... προχώρησε προς ένα ταμπλό και έπαιξε απλοστάτα: «Τόν πάγκο άσε βάλ». Ο παγκιέρης μοίρας χαρτιά και ο κ. Α... βρήκε στο ένα ταμπλό έννη, άμπατάς και στο άλλο έπτά, ενώ ο πάγκος είχε τέσσερα. Έτσι ο κ. Α... μάζεψε όλα τα κάρτα και τα χαρτονομίσματα που άποτελούσαν το στρογγυλό ποσό των 370.000 φράγκων. Παγκιέρης όμως ήταν ένας συνεταίρος του σπιδου και καθώς ο κ. Α... ανέλαβε τον πάγκο, κατόρθωσε να τον δώσει μια «φτιαγμένη» τράπουλα... είς βάρος του πάγκου. Έτσι ο εργοστασίαρχης έχασε όχι μόνον τα κέρδη, αλλά και άλλες 900.000, χωρίς να προλάβει ν' αλλάξει τράπουλα. Έννοείται ότι στα δυο ταμπλό ήταν «άνθρωποι του σπιδου» που ναντάριζαν.

Πιστεύω με: σ' όλα τα χαρτοπαίγνια, δυο θύματα υπάρχουν πάντα: οι παίκτα και το κράτος!...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Ο Ρενέ Ντρουζέν που σπατάλησε 195000 φράγκα μέσα σε λέσχες.

ΣΥΜΦΩΝΕΣ

Μεταξύ δύο παντρεμένων κυριών:
—Δεν βλέπω τον λόγο να με ζηλεύει ο άντρας μου.
Και η Άλλη, με πονηρία:
—Να σου πω, ούτ' εγώ!

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

—Τόν βλέπεις αυτόν;
—Τόν βλέπω και ζηλεύω την υγεία του!
—Και όμως ο κακομοίρης έχει τό' ένα του πόδι στον τάφο!
—Τι λες τώρα αδερφέ... Αυτός μπορεί να δώσει και στους δύο μας ζωή...
—Βεβαίως!
—Πώς λες λοιπόν πως έχει τό' ένα του πόδι στον τάφο;
—Τού τόχνης ένα αυτοκίνητο, το έβαψαν, και τώρα περπατάει με ένα ψεύτικο πόδι από φελόνι!...

ΒΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ

—Αφού το έδωσε ένα φράγκο, ο ελεήμων κύριος ρώτησε τον τυφλό ζητιάνο:
—Είσαι στραβός εκ γενετής;
Και ο τυφλός ζητιάνος, αφού τσέπωσε το φράγκο:
—Όχι κύριε... Είμαι στραβός εξ επαγγέλματος!

ΣΥΓΚΑΤΑΒΑΣΙΣ

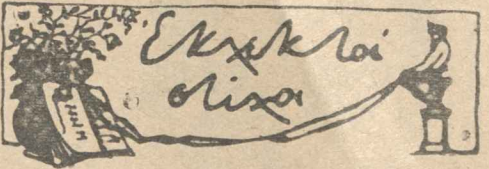
Κάποιος που φλερτάριζε με μια κυρία, μεταξύ άλλων κομπλιμέντων της είπε:
—Κάθε μέρα γίνεστε όμορφότερη...
—Α! μη γίνεστε υπερβολικός! απήντησε αυτή με νάζι.
—Ε, τότε κυρία μου, ως πούμε... κάθε δυο μέρες!...

ΕΝΑΣ ΤΡΟΠΟΣ

—Ο πλοῦσιος.—Τό μόνο εύκολο γιά νά κερδίσης τόν έρωτα μιᾶς γυναίκας εἶναι νά της δίνης ὅσα χρήματα ἔχει ἀνάγκη...
—Ο φτωχός.—Καί τὸ νομίζεις αὐτό... τόσο εύκολο;...

ΣΤΟ ΧΟΡΟ

—Τί ώραία πού εἶσθε, δεσποινίς Ζάν...
—Αἰθήρεια; Τό ἴδιο μοῦ εἶπε καί ὁ Γκα-στόν πρό μιᾶς ὥρας... Κοντεύω, κύριέ μου, νά τὸ πιστεύσω...
—Ποῖος Γκαστόν; Αὐτός πού σᾶς φλερτά-ρει;... Εἶναι ψεύτης!... Σᾶς γελάει... Μήν τὸν πιστεύετε!...

Η ΣΦΙΓΓΑ

Μονάχη της, στ' ἀπέραντο, λαμπρό τοπίο ὑψώνεται ἡ Σφίγγα σέ φωτός πλημύρα. Αἰῶνες πέρασαν... μένει ποτὶ στή μοῖρα... Τά χείλια δὲν προδίδουν τὸ αἶνγμα τὸ θεοῦ...

—Ὅσα γεννήθηκαν μαζί της, τώρα κορὸ θανάτου τὰ σκεπάζει. Στὴν ἀγλή τὴν πύρα της ἔκβουν, μοναχὴ στέκει, δοῦνθὶ καὶ στείρα ἡ σκιά της λείπει τῆς ἱστορίας τὸ μεγαλεῖο...

Συμμαζεμένη στὸ σωρὸ νεκρῶν αἰώνων, λογιζέται μὲ τὰ μυτερά στήθεα τὸν ἥλιο. Στὸ γοργολέπταμα δὲν σκίβει αὐτὴ τῶν χρόνων

μονάχα καρτερεῖ στὸ φλόγιο βασίλειο τῆς διαταγῆς νὰ σηκωθῇ ὀρθὴ στὴν Πλάση καὶ μὲς στὴν Αἰωνιότητα ν' ἀγοραεράσι!...
ΑἶΔΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ

ΚΥΡΙΑΣ ΑΝΘΟΥΛΑΣ

ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

Κάθε βράδυ παρουσιάζονταν στο ἥσυχο καφενεδάκι τοῦ θεάτρου. Νωρίς ποῖν ἀρχίστην ἡ παράσταση. Πάντα σοβαρά, ἀξιωματικῆς, προσεκτικῆς τὴν ὁμιλία της. Ἐπῆγαν με τοὺς κύκλους τῶν καλλιτεχνῶν καὶ στὸ ἀπόμειρο καφενεδάκι τοῦ συνοικισμοῦ ἐκείνου θεάτρου, μὰ καὶ στ' ἄλλα κέντρα. Ποτὲ ὅμως δὲν ἔλεγε ἕνα λόγο παραπάνω ἀπὸ τὴν αὐστηρὴ τυπικότητα. Ἦτο πολὺ προσεκτικὴ. Δὲν ἦτο οἰω-πλή, οὔτε πληκτικὴ. Ἀπεναντίας. "Ἐλεγε πολλὰ καὶ εὐχάριστα πράγματα. Μιλοῦσε γιὰ φιλολογία, γιὰ τέχνη, γιὰ μόδα, γιὰ ἕνα σωρὸ ζητήματα... Ὅσοσο ποτὲ δὲν ἔδωσε θάρρος σὲ κανένα. Δὲν ἔδωσε σὲ κανένα ἀφορμὴ νὰ τῆς φερθῇ μὲ οικειότητα...

Γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους ἡ κυρία Ἀνθούλα ἀρ-χισε νὰ γίνεταί πᾶ ἕνα μυστήριον. "Οἱ ἡξε-ραν πὼς εἶναι λίγο λογία, πὼς μεταφράζει ἀπὸ τ' Ἀγγλικά καὶ πὼς τὴν εὐχαριστεῖ ἡ συ-ναστροφὴ τῶν καλλιτεχνῶν. Πιστὸ ἄλλο δὲν ἦταν γνωστὸ. Μερικοὶ ἔλεγαν πὼς εἶναι ζωντοχόρα. Ἄλλοι πὼς μονάχα εἶχε ἀρρα-θωαστῇ μὰ φορὰ στὴν Ἀγγλία, μὰ πὼς ὁ γάμος δὲν ἔγινε ποτὲ...
Ἦταν λοιπὸν κάθε βράδυ ὁμοία. Ἀλλά-ζε κοστούμια, καὶ ὅλο κομψὰ καὶ μὲ γοῦστο κοστούμια, μὰ αὐτὴ δὲν ἄλλαζε. Ἦταν ἡ ἑ-δια σοβαρὴ καὶ μυστηριώδης...

Ἐνα βράδυ τὸ φεγγάρι ἦταν καθαρότα-το. Αὐγουστὸς μῆνας καὶ πλησίαζε πανοσιή-νος... Ἡ κυρία Ἀνθούλα καὶ γύρω ἕνας κύκλος ἡθοποιῶν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν ἔ-λεγαν διάφορα... Ἦτανε καὶ καὶ δύο νεαροὶ συγγραφεῖς, διηγώονταν διὰ ἀνέκδοτα καλ-λιτεχνικά. Καὶ σιγά-σιγά τὰ χάχανα ἐγίνον-τα θορυβώδη. Ἡ ἱστορία δὲν ἦταν καθόλου ὁσάν, μὰ πολὺ περιέργης... Γι' αὐτὸ ἔφε-ραν τὰ γέλια. Ἡ κυρία Ἀνθούλα ὅμως δὲν γε-λοῦσε. Ἐκτίταζε κάπου-κάπου τὸ φεγγάρι καὶ χαμογελοῦσε μὲ κάποιον αἰνιγματικὸ τρόπο.

Ἐπε καὶ ὁ νεαρός ζέν-πρεμιέ τοῦ θιάσου μὰ ἱστορία. Δὲν ἦτανε βέβαια ἡ ἐξυπνότερη. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔφερε ἀρετὰ γέλια. Μονά-χα ἡ γυναικὲς τοῦ θιάσου γελᾶσαν ἀρετὰ ζωντὰ. Καὶ πρῶτα παραξένοι ἡ κυρία Ἀν-θούλα αὐτὴ τὴ φορὰ γέλασε. Δὲν χαμογέλασε μονάχα. Μὰ ἀκούστηκε τὸ γέλιο της ζωντὰ. Καὶ ἀφού γέλασε εἶπε:
—Νόστιμη ἱστορία!... Πολὺ νόστιμη.
Βέβαια ὁ νέος ζέν-πρεμιέ εὐχαριστήθηκε. Μὰ δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ δείξῃ...

Πλησίαζεν ἡ ὥρα γιὰ τὴν παράσταση καὶ σιγά-σιγά οἱ ἡθοποιοὶ ἄφιναν τὸ καφενεῖο καὶ τραβοῦσαν γιὰ τὴ σκηνή. Πρῶτα ἔφυγε καί-νη ἡ μικρούλα ἡ τσιγκλίνα ἡ Ἐλεντίτσα, ἕνα τρελλοκώρτιστο δεκάξυ τὸ πολὺ χρονῶν. Ζωη-ρὴ καὶ πρῶτης γραμμῆς γιὰ κομμοδίες σὲ ὀ-λόλους τσιγκλίνους... "Ἐπειτ' αὖτ' αὐτὴ ἔφυγε μὲ πολλὴ πόση ἡ πρωταγωνίστρια. Ἀκολού-θησαν οἱ κομμοκοί, πού φείγοντας εἶπαν ἀνα-

μεταξύ τους καὶ μερικὰ χοντρά ἀστεία.
Ἡ ὥρα κόντευε δέκα. Ἡ κυρία Ἀνθού-λα ἔμεινε στὸ τέλος μόνη μὲ τὸ νεαρὸ ζέν-πρε-μιέ. Τὸν κίτταζε ἀδιάφορα. "Ἐπειτ' ἀπὸ μυσ-σιωπὴ τοῦ εἶπε:
—Ὡραία ἱστορία μὰς εἶπατε ἀντρέ.
—Μπᾶ, δὲν βαρεῖστε... εἶπε ἐκεῖνος.
"Ἐπειτα οἰσιπῇ.
—Λοιπὸν θὰ πάω καὶ ἐγώ, εἶπε ὁ ζέν-πρε-μιέ. Πρέπει νὰ φραστοῦ... ἔχω νὰ πᾶ λίγο μαγαζάρισμα...
—Φεύγετε; εἶπε καίνη μὲ κάποια ἔπι-νια...
—Ναί.
"Ἐπειτα καίνη κίτταζε τὸ φεγγάρι, καὶ ὁ-λόφωτο ἔλαμπε στὸν οὐρανὸ καὶ εἶπε:
—Γιὰ κίτταξε τί ὥραιο φεγγάρι ἀντρέ. Σᾶς ἀρέσει;
"Ἐκεῖνος δὲν ἀποκρίθηκε, μὰ σιωπῶντα φύγη.

—Λοιπὸν ὠρεβοῦν...
—Ὅστε δὲν εἶναι ὥραιο ἀπὸ τὸ φεγγά-ρι; εἶπε ἡ Ἀνθούλα καὶ τὸν ἐκτίταζε μὲ μιὰ γλακεῖα ματιά, μὲ μιὰ ματιά παρὰ νη, λαίμαργη, μὲ κάποιον πόθο ἴσως... ὁ-κεῖνος ἔφυγε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

Δὲν ἔδωσε φαίνεται καμμιὰ σημασία ὁ νε-αρός ζέν-πρεμιέ στὴς κυρίας Ἀνθούλας καὶ-κοῦνέντα γιὰ τὸ φεγγάρι, οὔτε καὶ σὴν πύρα της. Ἐπρόσχε τὴν κοῦνέντα της, γιὰ τὴν Ἀν-θούλα ἦταν ἔξυπνη, μὰ πὺ πολὺ ἔδινε σημα-σία στὴν ἑπαρξὴ τῆς μικρῆς Ἐλεντίτσας. Ὅ-λις τὴν ἔβλεπε, ἔτρεχε νὰ τὴ χωρεῖται στὴν ρωτίστη γιὰ ὅλα μ' ἐνδιαιρέσει... Ἐ-ἔπαινε μάλιστα καὶ τὸ χέρι μὲ ἰδιαίτερον πᾶ-ρ. Αὐτὸ τὸ προσέβλεπε καὶ οἱ κομμοκοί τῶν-τος.

—Βοέ, εἶδες, ἔλεγε ὁ ἕνας, πὼς τῆς ἔ-νει τὸ χέρι; Ἀὐς πὼς κρατᾷ ἕνα κομμο-κοί μᾶτο διαμάντια...
—Ναί, ἐνυμνήθωνεν ὁ ἄλλος, δὲν καί-νει δρεξὴ νὰ τῆς τ' ἀφήσῃ...
Τάχα ἡ κυρία Ἀνθούλα νὰ προσέβλεπε τὴν-τος μικροπραμάματα; Κανεὶς δὲν τὸ ἔβλε-πε, ἐφαίνετο νὰ μὴν προσέβλεπε τίποτε αὐ-τῶν. Οὔτε μιλοῦσε ποτὲ γιὰ τὴν μικρούλα αὐ-τῆς οὔτε γιὰ τοὺς ἄλλους ἡθοποιοὺς. Μιλοῦσε γιὰ τὸ Σαίξπηρ, γιὰ τὸν Ἰοβίτς, γιὰ τὸ Σαί-ξπηρ, γιὰ τὸν Οὐίλλιαμ, γιὰ τὴν ποίησιν γιὰ τὴν-τος γραφικὴ, γιὰ τὸ μυθιστόρημα... Τὴν-τος μελλε γιὰ τὴν Ἐλεντίτσα;...

Ἐνα βράδυ ἡ κυρία Ἀνθούλα ἔπαινε πὼς νωρίς στὸ καφενεῖο. Δὲν ἦτανε καὶ καλλιτεχνῆς, οὔτε συγγραφέας ἐκεῖ.
—Μπᾶ, εἶπε στὸ γκαρσόν. Κανεὶς δὲν ἔ-δε ἀκόμα;
—Πιστεύω, κυρία, πὼς ἦσαν μερικὰ θάνα-στα παρασκήνια.
"Ἐτσι, ζητώντας παρὰ, ἡ Ἀνθούλα πρ-χώρησε, ἐπέρασε τὴν πλατεῖα μὲ τὰ ἄδεια-καθίσματα καὶ ἀνέβηκε τὴν σκαλίτσα τῶν-τος.

Ἐνα βράδυ ἡ κυρία Ἀνθούλα ἔπαινε πὼς νωρίς στὸ καφενεῖο. Δὲν ἦτανε καὶ καλλιτεχνῆς, οὔτε συγγραφέας ἐκεῖ.
—Μπᾶ, εἶπε στὸ γκαρσόν. Κανεὶς δὲν ἔ-δε ἀκόμα;
—Πιστεύω, κυρία, πὼς ἦσαν μερικὰ θάνα-στα παρασκήνια.
"Ἐτσι, ζητώντας παρὰ, ἡ Ἀνθούλα πρ-χώρησε, ἐπέρασε τὴν πλατεῖα μὲ τὰ ἄδεια-καθίσματα καὶ ἀνέβηκε τὴν σκαλίτσα τῶν-τος.

Ἐνα βράδυ ἡ κυρία Ἀνθούλα ἔπαινε πὼς νωρίς στὸ καφενεῖο. Δὲν ἦτανε καὶ καλλιτεχνῆς, οὔτε συγγραφέας ἐκεῖ.
—Μπᾶ, εἶπε στὸ γκαρσόν. Κανεὶς δὲν ἔ-δε ἀκόμα;
—Πιστεύω, κυρία, πὼς ἦσαν μερικὰ θάνα-στα παρασκήνια.
"Ἐτσι, ζητώντας παρὰ, ἡ Ἀνθούλα πρ-χώρησε, ἐπέρασε τὴν πλατεῖα μὲ τὰ ἄδεια-καθίσματα καὶ ἀνέβηκε τὴν σκαλίτσα τῶν-τος.

Ἐνα βράδυ ἡ κυρία Ἀνθούλα ἔπαινε πὼς νωρίς στὸ καφενεῖο. Δὲν ἦτανε καὶ καλλιτεχνῆς, οὔτε συγγραφέας ἐκεῖ.
—Μπᾶ, εἶπε στὸ γκαρσόν. Κανεὶς δὲν ἔ-δε ἀκόμα;
—Πιστεύω, κυρία, πὼς ἦσαν μερικὰ θάνα-στα παρασκήνια.
"Ἐτσι, ζητώντας παρὰ, ἡ Ἀνθούλα πρ-χώρησε, ἐπέρασε τὴν πλατεῖα μὲ τὰ ἄδεια-καθίσματα καὶ ἀνέβηκε τὴν σκαλίτσα τῶν-τος.

Ἐνα βράδυ ἡ κυρία Ἀνθούλα ἔπαινε πὼς νωρίς στὸ καφενεῖο. Δὲν ἦτανε καὶ καλλιτεχνῆς, οὔτε συγγραφέας ἐκεῖ.
—Μπᾶ, εἶπε στὸ γκαρσόν. Κανεὶς δὲν ἔ-δε ἀκόμα;
—Πιστεύω, κυρία, πὼς ἦσαν μερικὰ θάνα-στα παρασκήνια.
"Ἐτσι, ζητώντας παρὰ, ἡ Ἀνθούλα πρ-χώρησε, ἐπέρασε τὴν πλατεῖα μὲ τὰ ἄδεια-καθίσματα καὶ ἀνέβηκε τὴν σκαλίτσα τῶν-τος.

Ἐνα βράδυ ἡ κυρία Ἀνθούλα ἔπαινε πὼς νωρίς στὸ καφενεῖο. Δὲν ἦτανε καὶ καλλιτεχνῆς, οὔτε συγγραφέας ἐκεῖ.
—Μπᾶ, εἶπε στὸ γκαρσόν. Κανεὶς δὲν ἔ-δε ἀκόμα;
—Πιστεύω, κυρία, πὼς ἦσαν μερικὰ θάνα-στα παρασκήνια.
"Ἐτσι, ζητώντας παρὰ, ἡ Ἀνθούλα πρ-χώρησε, ἐπέρασε τὴν πλατεῖα μὲ τὰ ἄδεια-καθίσματα καὶ ἀνέβηκε τὴν σκαλίτσα τῶν-τος.

οσοκρίων... Ἦτανε ἥσυχη σάν πάντα καὶ ἡσυχία... Μὰ ἔξαφνα, μόλις ἔφριξε τὴν-τος τῆς στὸ βάθος τῆς σκηνῆς, ἀνατινὰ-χθηκε. Ἀνοιξε τὸ στόμα της καὶ λίγο ἔλειψε νὰ φωνάξῃ. Μὰ κατέπληξε...
Τὴν ἔλεγε ἰδί; Ὁ ζέν-πρεμιέ εἶχεν ἀγαπᾶ-σμένη τὴν μικρούλα Ἐλεντίτσα καὶ τὴ φιλοῦσε, τὴ φιλοῦσε ζεστὰ καὶ μὲ ὀρεγὴ στὸ στόμα, στὸ λαμὸ, στὰ μάγουλα... Ἀκόμα καὶ στὰ γυ-μὰ μωρατάκια της...
Φαίνεται πὼς δὲν τὴν κατάλαβαν ἀμέσως. Μὰ ἐκεῖνη ἔκανε μερικὰ βήματα πρὸς ταρῆα. Τὰ σανίδια ἔκαμαν τότες ζωντὰ κρότο... Κι' ἔξαφνα ὁ ζέν-πρεμιέ ἀφῆκε τὴν Ἐλεν-τίτσα.

Ἡ κυρία Ἀνθούλα, ὅταν κατάλαβε πᾶ ὅτι τὴν εἶδαν, εἶπε ξερά καὶ αὐστηρά:
—Μὲ συγχωρεῖτε.
"Ἐπειτα ἔκανε στροφή, κατέβηκε τὴν σκα-λίτσα, τράβηξε μέσα ἀπὸ τὴν πλατεῖα, πέρα-σε ἀπὸ τὸ καφενεῖο καὶ ἔφυγε... Αὐτὸ τὸ βράδυ δὲν κινήσε καθό-λου στὸ καφενεῖο νὰ πορῇ τὴν ὥρα της... Πῆγε γραμμὴ στὸ σπίτι της.

Ἡ ἀπουσία τῆς κυ-ρίας Ἀνθούλας ἔσο-λύσθηκε λίγο κείνο τὸ βράδυ. "Ἐπειτα τὴν ἔ-ἔβλεπον.
Τὸ ἄλλο βράδυ ὁ-μος ἔπαυσε. Καὶ πᾶς ὅμως δὲν ἐπῆγε στὴν παρὰ τῶν ἡθο-ποιῶν. Κατάφερε μὲ τόσο νὰ καθίσαι χωρι-στὰ μὲ τὸν ζέν-πρεμιέ.
Ἐκεῖνος ἀπὸ εὐγένεια τῆς ἔδωσε θέση κοντὰ του. Τῆς εἶπε τὰ συ-νηθμένα κομπλιμέντα καὶ ἐπρόσχε:

—Μὲ συγχωρεῖτε γιὰς. Μὰ δὲν ἐφαν-ταζώμαι ὅτι βλέπει κα-νείς... Τὴν ζητοῦσατε σῆς ἐκεῖ;
Ἡ κυρία Ἀνθούλα ἀντὶ νὰ πῇ πὼς δὲν τὴν-τος μελλε, πὼς αὐτὴ δὲν εἶναι δική της δουλειά, ἔφριξε κάπως αὐστηρὴ.
—Νομίζετε πὼς εἶναι σωστὸ αὐτὸ γιὰ σᾶς;
—Μὰ... Τὴν πῇ αὐτό; ἔκαμεν ἐκεῖνος.
—Ἀκούει ὁ σᾶς νὰ μπλέξετε μ' ἕνα ἄ-μυαλό καὶ ἀνόητο κοριτσάκι;...
Γιὰ πρῶτη φορὰ ἡ κυρία Ἀνθούλα ἔλεγε κατὰ λόγον γιὰ καλλιτεχνῆ. Αὐτὸ ἔκαμεν ἐν-τύπωση στὸ νεὸ.

—Μοὶ κάνει ἐντύπωση γιὰ τὰ λέτε αὐτά...
—Ναί, ἔκαμε τότε σάν μεταννημένη, τὰ εἶπε, ἄλλα πάλιν μὲ συγχωρεῖτε... Τὴν σέ-ση ἔγω ἐγώ; Τὴν πῇ αὐτό; Τὴν πῇ αὐτό;...
—Μὰ, παρακαλῶ... ἐμφύσησεν ὁ ζέν-πρεμιέ...
—Δὲν ξέρω γιὰ τὸ σᾶς τὰ εἶπα αὐτά. Βέ-βαια ἔχετε δικαίωμα... Δὲν μπορεῖτε ν' ἀγα-πᾶτε αὐτὰ θέλετε;...
Καὶ ἡ κυρία Ἀνθούλα σάν συντριμμένη, σάν στενοχωρημένη, σάν συναισθανομένη ὅτι ἔκανε γκάφα, σηκώθηκε νὰ φύγῃ... "Ἐπει-τα ἐπῆγε καὶ αὐτὴ καὶ ὁ ζέν-πρεμιέ μὲ τὴν ἄλλη παρὰ καὶ ἄρχισε κοῦνέντα καλλιτε-χνικά...

Ἐνα βράδυ ἡ κυρία Ἀνθούλα ἔπαινε πὼς νωρίς στὸ καφενεῖο. Δὲν ἦτανε καὶ καλλιτεχνῆς, οὔτε συγγραφέας ἐκεῖ.
—Μπᾶ, εἶπε στὸ γκαρσόν. Κανεὶς δὲν ἔ-δε ἀκόμα;
—Πιστεύω, κυρία, πὼς ἦσαν μερικὰ θάνα-στα παρασκήνια.
"Ἐτσι, ζητώντας παρὰ, ἡ Ἀνθούλα πρ-χώρησε, ἐπέρασε τὴν πλατεῖα μὲ τὰ ἄδεια-καθίσματα καὶ ἀνέβηκε τὴν σκαλίτσα τῶν-τος.

Ἐνα βράδυ ἡ κυρία Ἀνθούλα ἔπαινε πὼς νωρίς στὸ καφενεῖο. Δὲν ἦτανε καὶ καλλιτεχνῆς, οὔτε συγγραφέας ἐκεῖ.
—Μπᾶ, εἶπε στὸ γκαρσόν. Κανεὶς δὲν ἔ-δε ἀκόμα;
—Πιστεύω, κυρία, πὼς ἦσαν μερικὰ θάνα-στα παρασκήνια.
"Ἐτσι, ζητώντας παρὰ, ἡ Ἀνθούλα πρ-χώρησε, ἐπέρασε τὴν πλατεῖα μὲ τὰ ἄδεια-καθίσματα καὶ ἀνέβηκε τὴν σκαλίτσα τῶν-τος.

Ἐνα βράδυ ἡ κυρία Ἀνθούλα ἔπαινε πὼς νωρίς στὸ καφενεῖο. Δὲν ἦτανε καὶ καλλιτεχνῆς, οὔτε συγγραφέας ἐκεῖ.
—Μπᾶ, εἶπε στὸ γκαρσόν. Κανεὶς δὲν ἔ-δε ἀκόμα;
—Πιστεύω, κυρία, πὼς ἦσαν μερικὰ θάνα-στα παρασκήνια.
"Ἐτσι, ζητώντας παρὰ, ἡ Ἀνθούλα πρ-χώρησε, ἐπέρασε τὴν πλατεῖα μὲ τὰ ἄδεια-καθίσματα καὶ ἀνέβηκε τὴν σκαλίτσα τῶν-τος.

Ἐνα βράδυ ἡ κυρία Ἀνθούλα ἔπαινε πὼς νωρίς στὸ καφενεῖο. Δὲν ἦτανε καὶ καλλιτεχνῆς, οὔτε συγγραφέας ἐκεῖ.
—Μπᾶ, εἶπε στὸ γκαρσόν. Κανεὶς δὲν ἔ-δε ἀκόμα;
—Πιστεύω, κυρία, πὼς ἦσαν μερικὰ θάνα-στα παρασκήνια.
"Ἐτσι, ζητώντας παρὰ, ἡ Ἀνθούλα πρ-χώρησε, ἐπέρασε τὴν πλατεῖα μὲ τὰ ἄδεια-καθίσματα καὶ ἀνέβηκε τὴν σκαλίτσα τῶν-τος.

Ἐνα βράδυ ἡ κυρία Ἀνθούλα ἔπαινε πὼς νωρίς στὸ καφενεῖο. Δὲν ἦτανε καὶ καλλιτεχνῆς, οὔτε συγγραφέας ἐκεῖ.
—Μπᾶ, εἶπε στὸ γκαρσόν. Κανεὶς δὲν ἔ-δε ἀκόμα;
—Πιστεύω, κυρία, πὼς ἦσαν μερικὰ θάνα-στα παρασκήνια.
"Ἐτσι, ζητώντας παρὰ, ἡ Ἀνθούλα πρ-χώρησε, ἐπέρασε τὴν πλατεῖα μὲ τὰ ἄδεια-καθίσματα καὶ ἀνέβηκε τὴν σκαλίτσα τῶν-τος.

Ἐνα βράδυ ἡ κυρία Ἀνθούλα ἔπαινε πὼς νωρίς στὸ καφενεῖο. Δὲν ἦτανε καὶ καλλιτεχνῆς, οὔτε συγγραφέας ἐκεῖ.
—Μπᾶ, εἶπε στὸ γκαρσόν. Κανεὶς δὲν ἔ-δε ἀκόμα;
—Πιστεύω, κυρία, πὼς ἦσαν μερικὰ θάνα-στα παρασκήνια.
"Ἐτσι, ζητώντας παρὰ, ἡ Ἀνθούλα πρ-χώρησε, ἐπέρασε τὴν πλατεῖα μὲ τὰ ἄδεια-καθίσματα καὶ ἀνέβηκε τὴν σκαλίτσα τῶν-τος.

Ἐνα βράδυ ἡ κυρία Ἀνθούλα ἔπαινε πὼς νωρίς στὸ καφενεῖο. Δὲν ἦτανε καὶ καλλιτεχνῆς, οὔτε συγγραφέας ἐκεῖ.
—Μπᾶ, εἶπε στὸ γκαρσόν. Κανεὶς δὲν ἔ-δε ἀκόμα;
—Πιστεύω, κυρία, πὼς ἦσαν μερικὰ θάνα-στα παρασκήνια.
"Ἐτσι, ζητώντας παρὰ, ἡ Ἀνθούλα πρ-χώρησε, ἐπέρασε τὴν πλατεῖα μὲ τὰ ἄδεια-καθίσματα καὶ ἀνέβηκε τὴν σκαλίτσα τῶν-τος.

Ἐνα βράδυ ἡ κυρία Ἀνθούλα ἔπαινε πὼς νωρίς στὸ καφενεῖο. Δὲν ἦτανε καὶ καλλιτεχνῆς, οὔτε συγγραφέας ἐκεῖ.
—Μπᾶ, εἶπε στὸ γκαρσόν. Κανεὶς δὲν ἔ-δε ἀκόμα;
—Πιστεύω, κυρία, πὼς ἦσαν μερικὰ θάνα-στα παρασκήνια.
"Ἐτσι, ζητώντας παρὰ, ἡ Ἀνθούλα πρ-χώρησε, ἐπέρασε τὴν πλατεῖα μὲ τὰ ἄδεια-καθίσματα καὶ ἀνέβηκε τὴν σκαλίτσα τῶν-τος.

Ἐνα βράδυ ἡ κυρία Ἀνθούλα ἔπαινε πὼς νωρίς στὸ καφενεῖο. Δὲν ἦτανε καὶ καλλιτεχνῆς, οὔτε συγγραφέας ἐκεῖ.
—Μπᾶ, εἶπε στὸ γκαρσόν. Κανεὶς δὲν ἔ-δε ἀκόμα;
—Πιστεύω, κυρία, πὼς ἦσαν μερικὰ θάνα-στα παρασκήνια.
"Ἐτσι, ζητώντας παρὰ, ἡ Ἀνθούλα πρ-χώρησε, ἐπέρασε τὴν πλατεῖα μὲ τὰ ἄδεια-καθίσματα καὶ ἀνέβηκε τὴν σκαλίτσα τῶν-τος.

Ἐνα βράδυ ἡ κυρία Ἀνθούλα ἔπαινε πὼς νωρίς στὸ καφενεῖο. Δὲν ἦτανε καὶ καλλιτεχνῆς, οὔτε συγγραφέας ἐκεῖ.
—Μπᾶ, εἶπε στὸ γκαρσόν. Κανεὶς δὲν ἔ-δε ἀκόμα;
—Πιστεύω, κυρία, πὼς ἦσαν μερικὰ θάνα-στα παρασκήνια.
"Ἐτσι, ζητώντας παρὰ, ἡ Ἀνθούλα πρ-χώρησε, ἐπέρασε τὴν πλατεῖα μὲ τὰ ἄδεια-καθίσματα καὶ ἀνέβηκε τὴν σκαλίτσα τῶν-τος.

Ἐνα βράδυ ἡ κυρία Ἀνθούλα ἔπαινε πὼς νωρίς στὸ καφενεῖο. Δὲν ἦτανε καὶ καλλιτεχνῆς, οὔτε συγγραφέας ἐκεῖ.
—Μπᾶ, εἶπε στὸ γκαρσόν. Κανεὶς δὲν ἔ-δε ἀκόμα;
—Πιστεύω, κυρία, πὼς ἦσαν μερικὰ θάνα-στα παρασκήνια.
"

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

— Φοβήθηκα πὼς μάφησες στὰ κρῦα
τοῦ λουτροῦ...

III

Τὴν ἴδια ὄρα. Ὁ Πέτρος παίξει μα-
 ῥοδό μετὰ τοῦ φίλου του, τὸν Ἀνδρέα καὶ
 Ἰάκωβο. Παίζουν, χορεύονται.
 Ἰάκωβος. Ἀλήθεια, Πέτρο, δὲν
 εἶπες ποτὶ τὰ πέρασες στὸ σημεῖον σου;
 Πέτρος. Δὲν θάρρῃσαι Σαχλαμ-
 ῖα.
 Ἀνδρέας (περιφρονητικὰ).— Μὰ εἶναι
 αὐτὰ πηγαῖνὰ μετὰ κοριτσάκια.
 Ἰέτρος.— Τὸ ἔφευξε καλὰ πὺς κα' ἐμ-
 ἐδ' ὡ' ἀρῶσιν τὰ κοριτσάκια. Ἢ ἄλλοι
 εἶναι τόσο θυμωρεῖ, τόσο χαριτωμένο,
 τόσο.
 Ἰάκωβος.— Διαφορεῖ! ...
 Ἀνδρέας.— Δὲ μὰς λές, θεὲ ἀδελφεῖ,
 ποῦταί σοι πρὸ αἰσθήματος; ...
 Ἰέτρος.— Κοιμήθη! Μοῦ δόρεται, ἀ-
 νίσταται ... Γὰρ λίγον κοιμῶ, ὅπου
 βαρεθῶ κα' ἀπὴν σάν τῆς ἄλλης, εἶναι κα-
 λὰ. Ὑστερα... τὸ μοναχικὸν νῆν' καλόν.
 Ἰάκωβος.— Καὶ δὲ μοῦ λές, πῆγατε σὺ
 εἰς γκαρσονιέρα; ...
 Ἰέτρος.— Ὅχι, καίμενε ... Πρῶτον
 εἰδοῦν τι γινέται! ... Τὴν ἐσχόνην διωκο-
 ράτι ἔχω δι' π' ἔχει μου. ... Σ' αὐτὸ δὲ
 ἡσυχία, ἔξερεις καὶ τὸ ὅτι φοβᾶται τρομερῶς
 τὴν πᾶρει κανένα μὰν ἔχει πὺν καλὸν.
 ε...
 ΔΥΚ ΛΟΡΡΑΙΝ

οἱ τρεῖς διόλου ὅτι εἶχε σχέσεις μὲ τὴν Κολέτ
τὴν Πουσίτ, μὴ τὴν εἶδε γιὰ τελευταία φορὰ
στὴ Δέσφιν τὸν Ἀνδρέων.

Ὁ εἰσαγγελεύς παρ' ἧλα αὐτὰ ἐξέδωκε ἕνα
ἐντάλμα συλλήψεως, καὶ παρέπεμψε τὸν κα-
τηγορούμενο ἐνώπιον τὸν ἐνόρκων τοῦ Σα-
μερῶ. Ἡ πρώτη συνεδρίασις ἀπερρώθη σπῆν
ἀνάνησιν τῆς δικαιοσύνης. Στὴ δεύτερη ἐγι-
νε ἐξέτασις πρὸς μαρτύρων. Ἡ περισσότερὴ
καταθέσει ὑπῆρξεν ἐπιβαρυντικὴς γιὰ τὸν
Ἀλέξη. Ποσὶ γίνοιτο τὸ ἐγκλημα χροστούς
ἐργάματα σ' ὅλο τὸν κόσμον, ἀκόμη καὶ σπῆν
ὀπαλήμνη τῆς λέσχης. Ὅσα γὰρ τὰ ἐξοῦδα τοῦ
στὸν Βισὺ καὶ σπῆν Τρουβίλ, ὄχι μόνον ἡ ἀμει-
ωμένη. Τέλος, μεταξὺ τῶν οἰκείων τῶν
καμένων δὲν μπορούσε γὰ ἐπιχωρήσει τὸν β-
πορῆν μίαν παντοσμήνης μαϊτρούσας πού ἐκνε-
τὰ πείριωρα τοῦ Αἰξ. Παρ' ἧλα τὴν παρὼ-
μένη ψυχραμία οὐ διαβόητος δικηγορός κ.
Μαρινῶ ἐπῄρθε ἐπανειλημμένως πρὸς τὸν
τελετὰ τοῦ ἕνα μέτωπο αὐλακουμένα ἀπὸ τὴν
κραχή.

Ὁ Ἀλέξης ὑπερασπιζότανε ἀπεγνωσμένα,
καὶ λίγο-λίγο οἱ ὦμοι του λυγρούσανε κάτω ἀπὸ
τὸ αὐτοῦ βάρος.

Ὅταν βῆκε ἀπὸ τὴν αἴθουσα ἀνάμεσα
ἐν δύο γωροφύλακες, κύνταξ ἐπισταμένα μὴ
εἶναι γυναίκα μακροντυμένη, καθιέμενη στὴς
πρώτης σειρὰ τοῦ δικαστηρίου. Ἀρῆσαι γὰ
ἐκτὸς σὰ πόδια τῆς ἑαυ. σφαιρίδιον χρυσοῦ
τοῦ στριφοβόριζε νευρικά μέσα σὰ χέρια του.
Ἡ μακροντυμένη γυναίκα ἄλλωςτε τὸ πόδι

Ιστοριμ'ε Ζελίδε

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΛΙΒΙΓΚΣΤΟΝ

Με την πόρπατη ανακάλυψη στον Πόλο των λειψάνων του Άντρέ και των συντρόφων του, το ενδιαφέρον όλου του πολιτισμένου κόσμου έχει στραφεί στους διασημούς εξερευνητές, τους ηρωικούς αυτούς μαρτυρούς της επισημής και του πολιτισμού. Η ιστορία αναφέρει πολλούς εξερευνητές που υπέστησαν τα πάνδεινα για να φέρουν σε αίσιο πέρας την αποστολή τους. Ένας όμως από τους διασημότερους απ' αυτούς—έναν οχι—ο διασημότερος—είναι ο Λιβίγκστον, η περιπέτειες του οποίου είναι πραγματικά μυθιστορηματικές...

Ο Λιβίγκστον γεννήθηκε στα 1815, στο Ριλαντ, ένα χωριό της Σκωτίας. Οι γονείς του ήταν άπολοι γεωργοί, κι' ο ίδιος προσριζόταν για εργάτης σ' ένα υφαντήριο. Και πράγματι στην αρχή ακολουθήσε το χειρωνακτικό αυτό επάγγελμα. Μόλις όμως του περνούσε λίγος καιρός από τη βαρειά δουλειά του, κλεινόταν στο δωμάτιό του και σπούδαζε... Κατόρθωναν έτσι να μάθω λατινικά, ιστορία, γεωγραφία, φιλολογία, ιατρική και βιολογία! Σε ηλικία 19 χρονών, με της οικονομίες που είχε μαζέψει από την εργασία του, επήγε στη Γλασκώβη για να τελειώσει της σπουδές του.

Σε λίγα χρόνια, πράγματι, αναγορεύτηκε διδάκτωρ του εκεί Πανεπιστημίου. Και τότε, αποφάσισε να περιηγηθεί στα βάθη της Άνταλως σαν ιεραπόστολος.

Ο Λιβίγκστον σφειδίζε να πάει στην Κίνα. Όταν έφτασε όμως στο Άκρωτήριο της Καλής Ήλιδος, αναγκάστηκε να σταματήσει εκεί γιατί είχε κρυγεί ο πόλεμος μεταξύ Άγγλων και Κινέζων για το εμπόριο του όπλου. Απεφάσισε λοιπόν να περιηγηθεί τα άγνωστα βάθη της Αφρικής. Στο Άκρωτήριο της Καλής Ήλιδος, ο Λιβίγκστον παντρεύτηκε την κόρη του δόκτορος Μοφάτ, που διδύσσε κι' αυτή για περιπέτειες, και που ήξερε πολύ καλά τα ήθη και τα έθιμα των κατοίκων της Μεσημβρινής Αφρικής.

Έτσι λοιπόν, μαζί με την οικογένειά του και δυο απόρρητους κυνηγούς φίλους του, τον Μονραϊχ και τον Οσβάλ, ξεκίνησε για την Κεντροική Αφρική, μέσα σ' ένα μεγάλο άμαξι, που το πέσαν πέντε ζευγάρια βοδιών!

Η συνοδεία, αφού πέρασε τον ποταμό Όρανζ έφτασε στη χώρα του Κουρουμάν, που παρ' όλο να σταθεί κι' ο τελευταίος σταθμός του τομνηρού εξερευνητού. Μόλις έφτασε σ' αυτή τη χώρα, ο Λιβίγκστον έμαθε ότι την εμάστιζε ένα τριμερό λιοντάρι. Ο περιηγητής μας απεφάσισε να το εξοντώσει. Έξεστράτευσε λοιπόν εναντίον του, το συνήγαγε σ' ένα δάσος και το πυροβόλησε. Η σφαίρα όμως δεν το πέτυχε, και ο' ένα πήδημα το λιοντάρι, μανιασμένο, βρέθηκε πάνω στον άδελφό κυνηγό. Θά τον κατεσπαράζε δε άσφαλώς, αν ένας άγριος ιθαγενής που βρισκόταν εκεί κοντά δεν έπληξε της φωνής για να τοαθήξει ποδς το μέρος του την προσοχή του λιονταριού. Έτσι και συνέβη. Το λιοντάρι άφησε το θύμα του για να δουήσει εναντίον του υαύου, ο οποίος όμως πρόστασε τρέχοντας να εξαφανισθεί. Κι' έτσι και ο Λιβίγκστον σώθηκε από θάνατο θάνατο.

Ένοιαίται πως το πρώτο του αυτό πάθημα δεν έκανε τον Λιβίγκστον να χάσει το θάρρος του. Συνδυαζόμενος από τους δυο συντρόφους του, επανέλαβε της κυνηγετικές του εκδρομές και δεν ήσυχασε παρά μόνον αφού σκότωσε τον έλθρο του...

Και ως προς το κυνήγι μόν οι εξερευνηταί σταθίχαν τυχεροί. Η προσπάθειές τους όμως για να διαδώσουν το ευαγγέλιο στους άγριους απέδωσαν μάταιες. Το άκατέργαστο μυαλό των άνοιων αυτών δεν μπορούσε να έννοήσει τίποτ' άλλο απ' την ειδωλολατρεία.

Αφού πέρασε από την έσση Καλαχάι, ο Λιβίγκστον ανέκλιψε τη λίμνη Νγκάμι. Ο άρχηγός όμως των φυλών που κατοικούσαν

εκεί, υποδέχτηκε πολύ άσχημα τους εξερευνητές. Αρνήθηκε να τους δώσει ή να τους πουλήσει τρόφιμα, απ' αυτών δε τους προσέφερε δόντια ελεφάντων. Οι περιηγηταί όμως δεν θέλαν πολύτιμα δώρα, άλλα τρόφιμα για να καταπραΰνουν την πείνα τους... Γι' αυτό, ο Λιβίγκστον έφυγε από εκεί και πήγε στη χώρα των Κολόλς ή Μακολόλς όπου κι' εγκατέστησε το κέντρο των εκδρομών του.

Οι ιθαγενείς της αυτής ήταν πολύ έξυπνοι. Όταν έν τούτοις, ο Λιβίγκστον τους έπρότεινε να τους μάθω ανάγνωση και γραφή, όλοι αρνήθηκαν φοβούμενοι, κι' ένας μόνον δέχτηκε. Μόλις όμως αυτός είδε ότι, αφού έμαθε το αλφάβητο, δεν άρρώστησε όπως φανταζόταν, το άνεκρινόταν αυτό και στους άλλους και όλοι τους προθυμοποιήθηκαν να μάθουν γράμματα.

Η γυναίκες των Μακολόλς ήταν πολύ κο-

Δαβίδ Λιβίγκστον.

κέτες. Όταν θυγαίναν περίπατο είχαν το γυνό τους σώμα αλειμένο με θούτορο, και στα πόδια περπατούσαν γαλίνους ή ελεφάντινους κρίκους. Είχαν ακόμη την κακή συνήθεια να... βγάζουν τα επάνω δόντια τους! Μεθούσαν μ' ένα τοπικό ποτό και τότε... δέγγαν τους άγριους τους. Το τελευταίο όμως αυτό κακό δεν έμεινε άτιμωτο. Όταν κανένας άγριος κατηγορούσε τη γυναίκα του πως τον είχε δειρεί, την καταδίδαν να κουβαλήσει τον άντρο της πάνω στους ώμους της έως το σπίτι τους, ενώ όλοι γύρω την κοροϊεύσαν.

Ο Λιβίγκστον λοιπόν, εγκατεστάθηκε στην πρωτεύουσα των Μακολόλς Λινγκντ. Από εκεί έκανε διάφορες εξερευνητικές εκδρομές. Σε μιά απ' αυτές ανέκλιψε τον ποταμό Ζαμπέζι. Κατόπιν διευθύνθηκε προς άνατολάς, κι' αφού πέρασε από διάφορες άγνωστες χώρες, έφτασε σε διάφορες άγριες φυλές, οι άρχηγοί των οποίων τον υποδέχθηκαν πολύ ευγενικά.

Ο βασιλεύς του Λοντά Χιντά υποδέχθηκε τον Λιβίγκστον με μεγάλη επισημότητα, περικυκλωμένος από τους άνωτέρους του μερσιάνες και από της έκπαιτ γυναίκες του, από της όποιες ή «πρώτη» φορούσε στο κεφάλι ένα πορφέρο κόκκινο καπέλλο, και του έκορέμασε από το λαμό ένα... κομμάτι, που θάταν ένα είδος παραστήμου, ο μεγαλόσταυρος να ποδμε το τάγματος του Λοντά.

Όταν ή συνοδεία έφτασε στον Άγιο Παύλο του Λοντά, οι ιθαγενείς άκόλουθοι του Λιβίγκστον, υλίες άντίκρισαν τον Άτλαντικό Όκεανό τα έχασαν.

—Νομίζαμε, είπαν, ότι ο κόσμος δεν έχει όρια... Τώρα όμως βλέπουμε ότι εδώ είναι το τέμα του...

Ο Λιβίγκστον έγύρισε στη βάση του, κι'

από εκεί ξεκίνησε με διεύθυνση προς την δική Όκεανό. Στο δρόμο του, πέρασε από διάφορες φυλές, ή όποιες τον υποδέχτην επίσης με μεγάλη άγάπη. Μετά από αυτό ήσαν και οι Βατοκά και οι Βανού.

«Οι ιθαγενείς αυτοί, λέει ο Λιβίγκστον π' Απομνημονεύματά του, θέλοντας να δείχνουν τη χροά τους για την άριότητά, πέσαν κατά γης και κυλόνταν χτυπώντας τους μηρούς των! Εγώ, μ' όλη τη δύναμη των πυγμών μου, τους ερώναζα: «Ήσυχα! ή ήχω ανάγκη από τέτοια πράγματα!...» Αι τοι όμως ένδομζαν πως δεν έβρισκα την ύποδοχί τους αρκετά θερμή, κι' εξακολουθούσαν να κυλόνουν γάμω και να κάνουν σαν γυμνασίο!»

Ο Λιβίγκστον έφέρετο σε όλους τους μαρρους τίμια, δίκαια και με άγάπη. Οι ιθαγενείς Μακολόλς τον λάτρευαν. Γι' αυτό, του έπαισε μεγάλη άπελπισία όταν ο Λιβίγκστον έφτασε στα παράλια του Όκεανού, και τότε άνηγγειλε ότι θα τους άποχωρίζονταν. Όλοι πέσαν στα πόδια του, και τον παρακάλουν να τους πάρη μαζί του, στην πατρίδα του. Ο Λιβίγκστον όμως ήρνεύσε, γιατί φοβόταν πως δεν θα μπορούσαν ν' άνθεξουν στο γρή κλίμα της Άγγλίας. Έναν μόνον έπεισε, το πιο δυνατό απ' όλους, μόλις όμως ο δύστην σμένος αυτός βρέθηκε στο πλοίο και είδε την θάλασσα, τον έπιασε τέτοιος φόβος, ώστε έγινε μανιακός, και στον παραθύριό της τράλας του έπεσε στη θάλασσα και πνίγηκε!

Όταν ο Λιβίγκστον έγύρισε στην Άγγλία του έγινε ένθουσιώδης ύποδοχί. Είχε γίνει άγνωστος και άναγνωρίζε σπμσιμένος σ' όλην τον κόσμο! Ο τομληρός όμως εξερευνητής δεν μπορούσε ν' άναμνησθή στη δόξα του και στα 1858 ξανάφυγε για την Αφρική.

Σκοπός της νέας του αυτής εξερευνητικής, που κατά τους ύπολογισμούς του θα διαρκούσε έξη χρόνια ήταν να εξερευνηθή τον ποταμό Ζαμπέζι. Φανταζόσετο την χροά των φίλων του Μακολόλς όταν τον ξανάειδαν. Αίτη έλειψε να πεθάνουν από τη συγκίνή του... Θέλησαν να πέσουν στην άγκαλιά του, δεν ή τόλμησαν όμως από τον πορφέρο φόβο που τους έπιασε, όπως όμολόγησαν, μη... λερώνουν τα κεινοδύγια του οργαίου...

Κατά την νέα αυτή εκδρομή του Λιβίγκστον του συνέβησαν δυο μεγάλα δυστηχηματά: Πέθαναν, από το νοσηρό κλίμα του τόπου, ο άδερφός του και ή γυναίκα του. Ο Λιβίγκστον όμως δεν άπελπίστηκε. Και στα 1865 ξεκίνησε για τρίτη φορά για τα βάθη της Αφρικής.

Αυτή τη φορά τα ήθη του χαθήκαν. Παρ' όλες της έρευνας των προσκενών άρτων των γύρω νησιών, στάθηκε αδύνατο να βρεθεί είδησις του θανάτου του βύθισε σε πένθος όλόκληρη την Ερώπη. Ο «Κήρυξ της Νέας Γ' όρκης» τότε ανέθεσε σ' ένα συντάκτη του, τον Στάνλεϋ, να ανακαλύψη, με κάθε θυσία, τον τομνηρό εξερευνητή.

Κι' πράγματι, ύστερ' από χίλιες δυο περπέτειες, ο Στάνλεϋ τον βρήκε τέλος κοντά στη λίμνη Ταγκανίκα. Ο Λιβίγκστον είχε παραπλανηθεί προσπαθώντας να βρή της πηγές του Νείλου... Κι' απ' όλεις της προτροπές του Στάνλεϋ, δεν δέχτηκε να γυρίσει στην Ερώπη πριν φέρη σε πέρας την αποστολή του.

Στης 4 Μαΐου 1875, ένθ έτοιμαζόταν να γυρίσει στην Άγγλία, ο Λιβίγκστον προσέβηθη από δυσεντερία και πέθανε. Οι συνοδοί που τον έλάτρευαν, έταξίευσαν το σώμα του, και με γίλιους δυο κόπους, ύστερ' από έξη μήνες πορεία, το έφεραν στο Ζανζιβάρ, απ' όπου έστάλη στην Άγγλία.

Εκεί απέδωσαν στον νεκρό βασιλικές τιμές. Και έτάφη στο Ουεστμινστερ, το Πάνθεον της Άγγλίας.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΕΝΑ ΕΙΚΟΣΙΤΕΤΡΑΩΡΟ

ΜΕ ΤΗΝ ΣΩΤΗΡΙΑ ΙΑΤΡΙΔΟΥ

—Η κυρία Σωτηρία είναι εδώ ;

—Μάλιστα...

Ένα άγουροξυνημένο πρόσωπο προβάλλει από το άνοιγμα της πόρτας... Χρωματιστό κηινό, κομμά πασουλιάνα και μαλλιά μερμεμένα. Η Σωτηρία Ιατρίδου.

—Παρντόν, Μόλις ξύπνησα...

Είναι γνωστό πως είναι ύπναρο. Το όμολογεί έξ άλλου κι' ή ίδια. Ο ύπνος είναι το μόνο της προτέρημα που δεν το κρύβει.

Όταν της γνωστοποιείται ή ατία της έμπαφης ή καλλιτέχνης κατοουφάει :

—Η ζωή μου ! δεν έχω να σάς πώ τίποτα. Κοιμάμαι, ξυπνώ, τρώω, παίζω στο θέατρο. Αυτό είναι όλο.

—Και πως περνάτε της ώρες σας ;

—Κάθομαι στο κρεβάτι και κυττάζω το ταβάνι...

Και με στενοχώρια προσθέτει :

—Δεν ξέρω τί να σάς πώ... Τάχω λίγο χαμένα... Μόλις σηκώθηκα από τον ύπνο... Και... χασμουριέται.

Άλλά δεν ήταν δυνατόν να γλυτώσει από τα δημοσιογραφικά δίχτυα και έτσι ή Σωτηρία έν βρήκε σανά... σωτηρίας. Ένας καφές την ξύπνησε έντελώς και τότε άρχισε να λέη.

Έπρεπε να είσαστε εκεί να την άκούγατε. Εκεί που δεν είχε να πη τίποτα, άρχισε να λέη χίλια δυο πράγματα. Άν ή κουδέντα της δεν ήταν τόσο εύχάριστη θα έλεγε κανείς ότι την είχε πιάσει ακατάσχετη φλυαρία. Κι' έτσι είπε και όσα δεν ήθελε να πη.

Άν ρωτάτε για το σπίτι της, είναι ένα μετρώφρον ίσως στην όδον Μεθώνης. Κατεβαίνει λαοί με δυο σκαλοπάτια. Άν ή κουδέντα της δεν ήταν τόσο εύχάριστη θα έλεγε κανείς ότι την είχε πιάσει ακατάσχετη φλυαρία. Κι' έτσι είπε και όσα δεν ήθελε να πη.

ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΚΙΘΑΡΕΣ.

«Και με την ερελλή κιθάρα, την παιχνιδιάρη...»

βάτι που με τόση λίπη εγκατέλειπε προδ' όλίου ή καλλιτέχνης, το πάνο της, της γλάστρες και μερικους πίνακες ζωγραφικής. Η αλήθεια είναι πως δεν ζωγραφίζει. Είναι ζωγράφος... της προσκολλησέως. Δηλαδή άντι χρωμάτων μεταχειρίζεται κουρελάνα τα όποια έπικολλά επάνω στο ταμνίό και σχημα-

ματιζες.

Έξομολογείται της συμπάθειές της και της άνταπάθειές της. Της άρέσει ή παρεά του κ. Τ. Μωρατίνη, του κ. Βλάχου, του συναδέλφου κ. Σερονίου και άλλων. Άνταπάθει τρομερά τον άρχισυντάκτη κάποιας μεγάλης έφημερίδας και βλέπει ότως ο ποντικός των

Η πρωτότυπη εφεύρεσις της Σωτηρίας: Ζωγραφική χωρίς... χρώματα!

τίζει την εικόνα. Μεγάλη εφεύρεσις της Σωτηρίας έν σωτηρίω έτει 1930. Ζωγραφίζει λοιπόν άνευ χρωμάτων πλιν μιας εξαρέσεως: Μεταχειρίζεται χρώματα μόνο για τα χείλη της και μερικες φορές χρωματίζει το ρόλο της.

Κατασκευάζει, όπως έξομολογείται και κούκλους. Μας κάνει μάλιστα την τιμή να μάς παρουσιάσει έναν απ' αυτούς. Πραγματικά κομψός και χαριτωμένος. Έφ' ή και ύπαλλάται ή πονηρά ερώτησις:

—Είναι οι μόνον κούκλοι με τους όποιους άσχολεσθε ;

—Όχι. Άλλά δεν ύπάρχει ο άνθρωπος που θα με συγκινήσει.

—Άγαπάτε τον έρωτα ;

—Ναι ! Άλλά θέλω έναν άνθρωπο να με υιοθή. Συγκινήθηκα δυο - τρεις φορές στη ζωή και έπειτα άπογορευτήκα. Δεν θέλω να γίνη το ίδιο.

—Και που θα τον καταλάβετε τον άνθρωπο που γυρεύετε ;

—Θά τον διασθανώ !...

Η Σωτηρία γράφει. Το όμολογεί και ή ίδια. Γράφει σελοτράφουδα τα όποια όμως δεν βλέπουν το φως της δημοσίετης. Γιατί ; Η καλλιτέχνης λέει πως είναι έντελώς προσοπακά, μόνο για τον έαυτό της.

Έπί πλέον φτιάει και κομμάτια μουσικά. Λέγαται μάλιστα ότι κάποτε οι γείτονες έμμανέντες από το μαρτύριο του πάνου της έμνήσαν ένα πη... στα κομμάτια...

Παρά ταύτα ή Σωτηρία συνθέτει. Άλλά και τα κομμάτια αυτά, που εκφράζουν τη σκέψη της, όπως λέει, δεν βλέπουν το φως. Η Σωτηρία τονίζει—χωροεκτικώς έφ' όσον πρόκειται περί μουσικής—ότι δεν μπορεί να παρουσιάσει τα κομμάτια γιατί κι' αυτά είναι προσοπακά και γεμάτα άναμνήσεις. Η κακός γλώσσες προσθέτουν ότι ή άναμνήσεις αυτές είναι μάλλον μουσικές, παρά αισθη-

γάτο, κάποιον δημοσιογράφο και ιδιαίτερο γραμματέα ενός από τους κυβερνήτες της χώρας.

Θά θέλαμε να προσθέταμε κι' άλλα, αλλά δεν πρέπει. Η Σωτηρία συλληφθείσα έν όση άγουροξυνηματος έπεσε στην παγίδα. Έμλήσε υπερβαλλόντως και κατόπιν μετενόησε. Όσοι άδίκησε από την τόσο εύχάριστη αυτή συνομιλία βγήκε κι' ένα άλλο συμπέρασμα : Πως μόνη κατ'όλην όδω προς δημοσιογραφικήν σπέντευξιν μετά της Σωτηρίας Ιατρίδου είναι ή όρα του έγερτηρίου...

Κατά τα άλλα νομίζω είναι συνηθισμένη. Το προί ή στην πρόβα ή στο σπίτι της. Το μεσημέρι τρώει στο σπίτι όπου μένει με την μητέρα της, τον άδελφό της και την γυναίκα του. Προσημ' ιδιαιτέρως το σπίτι και βρίσκει έξαιρετική εύχάριστη σ' αυτό. Το άπόγευμα, μετά τον ύπνο άσχολεται με το πάνο ή την ζωγραφική, πηγαίνει στην πρόβα. Φύλες δεν έχει, τα γλέντια δεν της άρέσουν, το γραμμόφωνο την εύχάριστη, δεν χωνεύει τους έπαθεροισογράφους, βρίσκει τα ρωμαντικά νομίζω που παίζει ως έντελώς ψεύτικα. Άγατά το σοβαρό θέατρο, άλλ' ή περίπτωση την άναγκάζει να παίζη στην έπαθεροση. Και τέλος δεν κάθεται ποτέ στα κέντρα.

Αυτό είναι το νομίζω της ζωής της αγαπητής Σωτηρίας. Η ίδια το βρίσκει αρθρο και άνοιγμα, όπως όλα τα νομίζω που παίζει στο θέατρο, καθώς είπε. Άλλά άκοι έμεινε που το παρουσιάζει για να το κάνει σωστό. Και για να κάνουμε λίγη κωτική σημειώνουμε τα άκόλουθα: Πάντως χρειάζεται λίγο φαλλόσια ιδιαιτέρως στο μελαεδισμό που το διακρίνει. Και προ πάντως να πάη να είναι σόλο, όπως παρουσιάζεται σήμερα. Άνάγκη να γίνη το γονιγοράτερο ντουέτο.

ΧΡΟΝ.

ΕΘΝΟΔΟΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

1. [Ο γεωμανός φοιτητής της Βοτανικής Έρμαν Σούλτς βρίσκεται στὰς Ἀθήνας με κάποιαν ἀποστολή γιὰ τὸν Φυτολογικὸ Κήπο τοῦ Ἀμβούργου. Ἐπιφορεῖται δὲ τῆς σχετικῆς τάξεως πού ἔχει ἐπιβληθῇ στῆς ληστοκρατούμενες περιοχὰς μετὰ τὴν λυσσώδη καταδύωσιν τοῦ ληστιάχου Χατζησταύρου, τοῦ «Βασιλέως τῶν Ὁρέων» καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ μεταβῇ στὴν Πάργα, στὸν δρόμο συναντῶν καὶ δύο ἀγγλίδες, τὴν γορὴ κυρία Σίμων καὶ τὴν νεαρὴ Μαίρη. Ἀναπύονται πηγαίνον καβάλλα στὴ Χασιά. Ὁταν φθάνουν ἐκεῖ, πληροφοροῦνται ὅτι οἱ λησται εἶναι κύριοι τοῦ χωριοῦ. Πρὶν προφθάσιν δὲ νὰ ξεφύγουν, βρίσκονται ὑπὸ τὴν ἀπειλὴ τῶν ληστικῶν ὁπλῶν].

2. (Ἡ συνέχεια)

Μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα τῆς κάνης νὰ μακραίνουν ὑπεριμέτρως καὶ ἐνόμισα πὼς τὰ στόματά των θὰ ἐνώνονταν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας. Καὶ δὲν εἶναι ὁ φόβος πὺν μοῦ ἐσκώτιζε τὴν ὁρασὶν ἀλλὰ δὲν εἶχα παρατηρήσει ποτὲ πρὶν τόσον προσεκτικὰ πὺν ἀπελαστικὰ μακρὰ εἶναι τὰ ἐλληνικὰ τουφέκια. Ὅλο τὸ ὀπλοστάσιον αὐτὸ ἐκινήθηκε ἔπειτα πρὸς τὸ δρόμο καὶ ἐφάνηκαν, ἐκτὸς ἀπὸ τῆς κάνης καὶ τὰ κοντάκια, καὶ ἐκείνοι πὺν κρατοῦσαν τὰ ὅπλα.

Ἡ μόνη διαφορά πὺν ὑπάρχει μεταξὺ διαβάτων καὶ ληστικῶν εἶναι, ὅτι οἱ διαβάτοι εἶναι λιγώτερον μαῦροι ἀπὸ ὅσον λένε, καὶ οἱ ληστικὲς περισσότερον δορῶμικοι ἀπὸ ὅσον μπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ. Οἱ δορῶν καλλιμαρῆδες πὺν μᾶς ἐτοιμάζονταν ἵταν τόσο ἀκάθαρτοι πὺν μόνον μετὰ δὲν ἔδεχονταν νὰ τοὺς δώσω τὰ χρήματά μου. Μὲ πολλὴ προσπάθεια ἐννοῶσε κανεὶς ὅτι τὰ φέσια τοὺς ἵταν κάποτε κάκιστα ἀλλὰ καὶ σὲ ἀλλοῖθα ἂν ἔμπαναν τὰ ρούχα τοὺς, ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ξαναπάρουν τὸ ἀρχικὸν τοὺς χρώμα. Ὅλοι οἱ δορῶν τοῦ τόπου εἶχαν καθαρισθῇ ἀπὸ τῆς φουστανέλλης τοὺς καὶ ἡ κάθε φέμελη ἐκράτοῦσε ἐπ' αὐτῆς δεῦμα ἀπὸ τὰ διάφορα μέρη, ὅπου εἶχε ἐξελθῇ. Τὰ χέρια τοὺς, τὰ πρόσωπά τοὺς καὶ τὰ μουστάκια τοὺς ἀκόμη εἶχαν ἕνα χρώμα στοχτοκόκκινο, σὰν τὸ χῶμα. Κάθε ὥσον παίρνει τὸ χῶμα ἀπὸ τὸ περιβάλλον καὶ τῆς συνήθειας του. Ἡ ἄλπει τῆς Γροιλανδίας ἔχει τὸ χῶμα τοῦ χιονιοῦ τὸ λευκὸν καὶ τὸ χῶμα τῆς ἐρήμου, ἡ περὶ τὸν ἀνασκαμμένον ἀργεῖον, ὁ ἔλλην ληστής τὸ χῶμα πὺν ἔχει ὁ δρόμος.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας πὺν μᾶς ἔπασσε δὲν διακρινόνταν ἀπὸ κανένα ἐξωτερικὸν σημεῖον. Ἰσως ὅμως τὸ πρόσωπό του, τὰ χέρια του καὶ τὰ ρούχα του νὰ ἦταν παρὼν δορῶμικο παρὰ τῶν συντρόφων του. Ἐσκυψε ἀπὸ πάνω μας καὶ μᾶς ἐξήτασε ἀπὸ κοντὰ ὥστε αἰσθάνθηκα πὺν μ' ἀγγίξε τὸ μουστάκι του. Θὰ νόμιζε κανεὶς πὺν ἦταν τίγρις πὺν μυρίζει τὴν λεία τῆς πρὶν τῇ φάγῃ. Ὅταν ἡ περιέργειά του ἐκανοποιήθηκε, εἶπε στὸ Δημήτρη:

— Ἀδελφὲς τῆς τσέπης σου.
Ὁ Δημήτρης δὲν περιέμενε νὰ τοῦ τὸ ξαναπῇ. Ἐβγάλε ἕνα μαχαίρι, μὴ καπνοσκακούλα καὶ τρία μεξικανικὰ τάλληρα, ἀξίας δεκάξῃ φράγκων περίπου.

— Αὐτὰ εἶν' ὅλα ; ἐρώτησε ὁ ληστής.

—Ναί, ἀδερφέ μου.

—Εἰσα ὁ ὑπὸ τῆς ;

—Ναί, ἀδερφέ μου.

—Πάρε πίσω ἕνα τάλληρο. Πρέπει καὶ νὰχὺς εἶναι θὰ πᾶς πίσω.

Ὁ Δημήτρης ἐπαύσατο.

—Νὰ πάω δὴν. Ἐγὼ κάττω δὴν ἄλλα, πὺν τὰ νοίκιασα θὰ πληρώσω τὴν ἡμέρα τοὺς.

—Θὰ πῆς τοῦ Τσίμμερμαν πὺν σοὺ πῆραμε τὰ χρήματά σου.

—Κι' ἂν ἐπαμῆναι νὰ πληρωθῇ ;

—Πῆς του πὺν ἔχει τὴν καὶ ξαναβλέπει τ' ἄλλογὰ του.

—Σεῦρε πὺν δὲν παίρνει τ' ἄλλα. Τί νὰ τὰ κάμει πάνω στὰ βουνά ;

—Φτάνουν τὰ λόγια. Αὐτὸς ὁ ψηλὸς ὁ ἀδύνατος διπλὰ σου ποὺς εἶναι ;

—Ἀποκρίθηκα ἐγὼ :

—Ἐνὰς τίμιος γεωμανὸς πὺν δὲν θὰ πλουτίσει ἂν τοῦ πάρει δὴν ἔχει.

—Μίλες καλὰ τὰ ἐλλήνικα. Ἀδελφὲς τῆς τσέπης σου.

—Ἀδελφὲς ἐπάνω στὸ δρόμο τῆς τσέπης μου καὶ ἔπασσε καμμὰ εἰκοσαρὶ φράγκα, ὁ καπνὸς μου, ἡ πῖτα μου καὶ τὸ μαντήλι μου.

—Τ' εἶναι αὐτὸ ; ἐρώτησε ὁ μέγας ἱεροεξεταστής.

—Μαντήλι.

—Καθαρίσω μ' αὐτὸ τὴν μύτη μου.

—Ἐσὺ μᾶς εἶπες πὺν εἶσαι φτωχὸς. Μόναχα οἱ λῶδοι ἔχουν μαντήλια γιὰ τὴν μύτη τοὺς. Βγάλε τὸ κοντὶ πὺν ἔχεις στὴν πλάτη σου. Ἐτοί. Ἀνοίξε το.

Τὸ κοντὶ μου περιεῖχε μερικὰ φυτὰ, ἕνα βιβλίο, ἕνα μαχαίρι, ἕνα μικρὸ πακέτο ἀρσενικό, ἕνα φλασκὶ σχεδὸν ἀδύο καὶ τὰ ὑπολείμματα τοῦ προγεγενημένου μου, στὴν θέα τῶν ὁποίων ἀστράφταν ἀπὸ πῶδο τὰ μάτια τῆς κυρίας Σίμων. Εἶχα τὴν τύχη νὰ τῆς τὰ προφῶρα πρὶν ἡ ἀποσκευὴ μου ἀλλάξουν κυριότητα. Ἡ κυρία Σίμων ἐδέχθηκε μὲ λαμπρότητα τὴν προσφορά μου καὶ ἄρχισε νὰ καταβροχθίζῃ τὸ ψωμὶ καὶ τὸ κρέας. Ἡ λαμπρότητα αὐτὴ πρὸς μεγάλη ἐκπληξί μου, ἐσκιδνάλασε τοὺς ληστικὲς, οἱ ὁποῖοι ἐμπρόσθεν τῆς λέξις «εὐχαριστία».

Ὁ καλὸς γεωμανὸς ἐκείνη τὴν ὥρην ἐπὶ τὴν ὁδοκαὶα σταυροῦς.

—Θάχης ρολοῖ, μοῦ εἶπε ὁ ληστής. Δόσε το.

Παρέδωκα τὸ ἀσημένιον ρολοῖ μου, κεμήλιο οἰκογενειακὸν, θάρος τεσσάρων οὐγκῶν. Οἱ ἄλλοι τὸ πέρασαν ἀπὸ χερὶ σὲ χερὶ καὶ τὸ βήσαν πρὸς ὅραον. Ἡλῆξα δὴ ὁ θανισμός, ὁ ὁποῖος ἀνιψῶναι τὸν ἄνθρωπον, θὰ τοὺς ἔκανε νὰ μοῦ δώσουν διπλὸν κατὰ καὶ παρὰ τὸν ἀρχηγὸν τοὺς νὰ μοῦ ἀφήσῃ τὸ τελεφετέριον κοντὶ μου. Μοῦ ἐπέβαλε σιωπὴν μὲ ὕψος ἀπότομον.

—Τοῦλάχιστον, δώσε μου δὴν τάλληρα γιὰ νὰ ἐπιστρέψω στὴν πόλιν.

Ἐγέλασε εὐφρονικά.

—Δὲν θὰ λάβης ἀνάγκη, μοῦ εἶπε.

Ἡλθε ἡ σειρὰ τῆς κυρίας Σίμων. Πρὶν δάλλῃ τὸ χερὶ στὴν τσέπη, μίλησε πρὸς τοὺς νικητὰς τῆς τῆς γλώσσας τῶν κατέρων τῆς. Ἡ ἀγγλὴ εἶναι μὴ ἀπὸ τῆς γλώσσας πὺν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν μῆσῃ μετὰ τὸ στόμα γεμάτο.

—Σκεφθῆτε καλὰ δὴν κάμει, εἶπε μετὰ τὸν ἀπελευθερωτὴν. Εἶμαι ἀγγλὶδα καὶ οἱ ἀγγλοὶ εἶναι ἀσφαλισμένοι εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου. Ὅ, καὶ θὰ μοῦ πάρει θὰ σὰς χρησιμεύσῃ ὅλο καὶ θὰ σὰς στοιχίσῃ ἀκριβὰ. Ἡ Ἀγγλὶδα θὰ μ' ἐκδικήσῃ καὶ θὰ κορμισθῇτε ὅλοι.

Τὸ λιγώτερον θὰ κορμισθῇτε ! Ἀφροῦ σὰς προειδοποίησα, ἂν θέλετε τὰ χρήματά μου, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τὸ πῆτε ἀλλὰ θὰ σὰς κάψουν τὰ χέρια. Εἶναι χρήματα ἀγγλικά.

—Τί λέει αὐτὴ, ἐρώτησε ὁ ῥήτωρ τῶν ληστικῶν.

—Πὺν εἶναι ἀγγλὶδα, ἀπήντησε ὁ Δημήτρης.

—Τόσον τὸ καλλίτερον ! Ὅλοι οἱ ἀγγλοὶ εἰ-

ναι πλοῦστοι. Πῆς τῆς νὰ κάμῃ δὴν ἔσται ἐσὺ.

Ἡ καυμένη ἡ γορὴ κυρία ἀδελφὴ ἐπὶ τὸν χῶμα ἕνα σακούλα πὺν περιεῖχε δὴν δεκά λίρες. Ἐπειδὴ τὸ ρολοῖ τῆς δὲν ἔμελλε νὰ μᾶς ἐρευνήσουν, τὸ κράτησε. Ἡ περιουσία τῶν νικητῶν τῆς ἄρχισε τὸ μαντήλι τῆς.

Ἡ Μαίρη—Ἄνα ἐπέταξε τὸ ρολοῖ τῆς ἡ ἕνα μάτσο μικρὰ φυλάκτῃ γιὰ τὸ καπὸ μου. Μὲ μὴ χάρι παιδίαστικῇ ἄρχισε νὰ πῶν μὴ πέσειν σακούλα πὺν ἐκράτοῦσε χρηματικὴν στὸ χερὶ. Ὁ ληστής τὴν ἀνοίξε μὲ ὕψος τὸν ληστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα νὰ τσαντάξῃ τῆς τουαλέτας, ἕνα μουστάκι καὶ ἄλλα, ἕνα κοντὶ μετὰ πᾶσι τῆς νικητῶν καὶ καμμὴν ἐκατοστὴν φράγκα σὲ ἀσημένια ἀγγλικά νομίσματα.

—Καὶ τώρα, εἶπεν ἡ ὁραία ἀνιψή μου, ποτε νὰ μᾶς ἀφήσετε νὰ φύγουμε. Δὲν ἔχουμε τίποτε νὰ κάμουμε μαζί σας.

Μὲ μὴν ἀπειλητικῇ χειρονομίᾳ τῆς ἐδῆκε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν ἐτελείωσαν ὅλα. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας ἐκάθισε μὲ τὸν πόδα πρὸς τὴν ἀνιψή μου, ἐπέταξε τὸν καλὸν γεωμανὸν, ἐπέταξε μὴν τὸν τὰ χρήματα καὶ τοῖς δώσανε σφράγιον πᾶσι φράγκα. Ἡ κυρία Σίμων μὲ χεῖρ στὴν ἀγκύρα τῆς.

—Βλέπετε, μοῦ εἶπε. Ὁ καλὸς γεωμανὸς καὶ ὁ ληστής εἶναι πὺν μᾶς παρέδωκαν. Μακάριζοντα τὰ χρήματά.

—Ὅχι, κυρία, ἀπήντησα ἐγὼ. Ὁ ληστής ἐπῆρε σὰν ἐλευθερωτὴν ἕνα μέρος ἀπὸ τὰς τοὺς πῆρα. Αὐτὸ γίνεται παντοῦ. Καὶ στὴ Γερμανία, δὴν κατὰ καταστροφὴν στὴν οὐ-

ναί πλοῦστοι. Πῆς τῆς νὰ κάμῃ δὴν ἔσται ἐσὺ.

Ἡ καυμένη ἡ γορὴ κυρία ἀδελφὴ ἐπὶ τὸν χῶμα ἕνα σακούλα πὺν περιεῖχε δὴν δεκά λίρες. Ἐπειδὴ τὸ ρολοῖ τῆς δὲν ἔμελλε νὰ μᾶς ἐρευνήσουν, τὸ κράτησε. Ἡ περιουσία τῶν νικητῶν τῆς ἄρχισε τὸ μαντήλι τῆς.

Ἡ Μαίρη—Ἄνα ἐπέταξε τὸ ρολοῖ τῆς ἡ ἕνα μάτσο μικρὰ φυλάκτῃ γιὰ τὸ καπὸ μου. Μὲ μὴ χάρι παιδίαστικῇ ἄρχισε νὰ πῶν μὴ πέσειν σακούλα πὺν ἐκράτοῦσε χρηματικὴν στὸ χερὶ. Ὁ ληστής τὴν ἀνοίξε μὲ ὕψος τὸν ληστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα νὰ τσαντάξῃ τῆς τουαλέτας, ἕνα μουστάκι καὶ ἄλλα, ἕνα κοντὶ μετὰ πᾶσι τῆς νικητῶν καὶ καμμὴν ἐκατοστὴν φράγκα σὲ ἀσημένια ἀγγλικά νομίσματα.

—Καὶ τώρα, εἶπεν ἡ ὁραία ἀνιψή μου, ποτε νὰ μᾶς ἀφήσετε νὰ φύγουμε. Δὲν ἔχουμε τίποτε νὰ κάμουμε μαζί σας.

Μὲ μὴν ἀπειλητικῇ χειρονομίᾳ τῆς ἐδῆκε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν ἐτελείωσαν ὅλα. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας ἐκάθισε μὲ τὸν πόδα πρὸς τὴν ἀνιψή μου, ἐπέταξε τὸν καλὸν γεωμανὸν, ἐπέταξε μὴν τὸν τὰ χρήματα καὶ τοῖς δώσανε σφράγιον πᾶσι φράγκα. Ἡ κυρία Σίμων μὲ χεῖρ στὴν ἀγκύρα τῆς.

—Βλέπετε, μοῦ εἶπε. Ὁ καλὸς γεωμανὸς καὶ ὁ ληστής εἶναι πὺν μᾶς παρέδωκαν. Μακάριζοντα τὰ χρήματά.

—Ὅχι, κυρία, ἀπήντησα ἐγὼ. Ὁ ληστής ἐπῆρε σὰν ἐλευθερωτὴν ἕνα μέρος ἀπὸ τὰς τοὺς πῆρα. Αὐτὸ γίνεται παντοῦ. Καὶ στὴ Γερμανία, δὴν κατὰ καταστροφὴν στὴν οὐ-

Ὁ ληστής τὸ ἀνοίξε μὲ ὕψος τὸν ληστικῶν ὑπαλλήλων καὶ ἔβγαλε ἀπὸ μέσα νὰ τσαντάξῃ τῆς τουαλέτας, ἕνα μουστάκι καὶ ἄλλα, ἕνα κοντὶ μετὰ πᾶσι τῆς νικητῶν καὶ καμμὴν ἐκατοστὴν φράγκα σὲ ἀσημένια ἀγγλικά νομίσματα.

λέττα, ὁ ἐκμεταλλεὺς τοῦ χαρτοπαγίου τοῦ δίνει τὰ ἔξοδα τῆς ἐπιστροφῆς στὴν πατρίδα του.

—Ἀλλὰ ὁ καλὸς γεωμανὸς ;

—Ἐπῆρε τὸ δέκατον ἀπὸ τὰ λάφυρα, κατὰ παλαιὰ συνήθεια. Μὴ τὸν μέμνησε γι' αὐτὸ. Πρέπει μάλιστα νὰ τοῦ χρωστέται χάρι πὺν θέλησε νὰ μᾶς σώσῃ ἐνὶ τὸν μοναστήριον τῶν ἐνδιαφερόμενων στὴν σύλληψί μας.

Ἡ συζήτησις αὐτὴ διεκόπη μετὰ τοὺς ἀπελαστικὸν τοῦ Δημήτρη, εἰς τὸν ὁποῖον εἶπεν ἀποδοθῇ ἡ ἐλευθερία.

—Περιμένε με, τοῦ εἶπα, νὰ ἐπιστρέψω μαζί.

Ἐκοιμήθη περὶ τὰ κεφάλια καὶ μοῦ ἐπῆρσε ἀγγλικά καὶ νὰ καταλάβουν καὶ ἡ κυρία.

—Εἰδοθε αἰχμάλωτοι γιὰ μερικὲς ἡμέρας καὶ δὲν θὰ ἐπιστρέψετε στὰς Ἀθήνας πρὶν ἀπὸ ὥστε λῦτρα. Ἐγὼ πηγαίνω νὰ ἐλευθερώσω τὸν μολόδο. Μήπως θέλουν ἡ κυρία καὶ μοῦ παραγγεῖλουν τίποτε νὰ τοῦ πᾶ ;

—Νὰ τοῦ πῆς, ἐφώνασε ἡ κυρία Σίμων, νὰ τρεῖν στὴν προεστία. Ἐπειτα νὰ κατέβῃ στὸν Πειραιᾶ γιὰ νὰ δοθῇ τὸν νῆμα. Νὰ μὴν ἀπορροπῇ στὸ Φόρεϊν. Ὅχι καὶ νὰ γράφῃ στὸν λόρδο Πάμερστον. Νὰ μᾶς ἐλευθερώσουν μετὰ τὴν δύναμιν τῶν ὁπλῶν ἡ μὴ πᾶν μῆσα. Ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ νὰ πληρωθῇ οἱ μὴ πέννα γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ.

—Σὲ παρακαλῶ, εἶπα ἐγὼ μετὰ λιγώτερον φ-

μὴ νὰ πῆς στοὺς φίλους μου σὲ ποιά χεῖρα μ' ἀφήσεις. Ἄν χρειασθῶν καμμὴν ἐκατοστὰν ὁραματῶ γιὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἕνας φτωχὸς φουστῆρας, θὰ τῆς δοῦν χωρίς μετὰ τὴν οὐκαλῶ. Οἱ κυριοὶ ληστικὲς δὲν θὰ μὴ διατιμῶν δέδωκα πᾶσι ἀκριβὰ. Μοῦχετα ἡ δ-ρεξὴ νὰ τοὺς ρωτήσω, ὅσο εἶμαι ἀκόμη ἐδῶ τὴν ἀκριβὴς ἀξίω.

—Εἶναι περὶ τοῦ, κύριε Ἐρμαν. Δὲν θὰ δοῖς αὐτοὶ τὸ ποσὸ πὺν θὰ πληρωθῇ.

—Ἀλλὰ ποῦς ;

—Ὁ ἀρχηγὸς τοὺς, ὁ Χατζησταύρος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄

ΧΑΤΖΗΣΤΑΥΡΟΣ

Ὁ Δημήτρης ἐξαναπῆρε τὸ δρόμο γιὰ τὰς Ἀθήνας καὶ ὁ καλὸς γεωμανὸς γιὰ τὰ μελλοῦσα του. Οἱ νέοι ἀφέντες μας μᾶς πῆγαν ἀπὸ ἕνα μοναστήριον πὺν ὄδηγοντο στὸ στρατόπεδον τοῦ βασιλέως. Ἡ κυρία Σίμων ἠθέλησε νὰ δεῖ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς καὶ ἀνιψῆς νὰ ἀποχωρήσῃ, ἀλλὰ οἱ ληστικὲς τὴν ἐφοβήσαν πὺν θὰ τὴν σκόνωναν στὰ χέρια. Αὐτὴ ἀπῆντησε ὅτι δὲν θ' ἄρχιζε νὰ τὴν πάρουν καὶ στὸ τέλος ἡ κόρη τῆς κατὰρῳσε νὰ τὴν ἰσχυρὰ, λέγοντάς τῃ δὴν στὸν Χατζησταύρον θὰ εἶχε ἕτοιμον τραπέζιν.

Ἡ Μαίρη—Ἄνα ἐδοκίμασε περισσότερον ἐκπληξὴ παρὰ φόβον. Ἀλλοστε, οἱ ληστικὲς πὺν μᾶς ἐπῆσαν ἐδεῖχονταν κατὶαν εὐγένειαν δὲν ἔμελλαν κανένα ἀπὸ μᾶς καὶ δὲν μᾶς ἀγγί-ξαν διόλου. Ἀντὶ νὰ κάμουν ἐρευνα, μᾶς παρῆσαν νὰ δώσωμεν μόνον μας ὅτι ἔχουμε δὲν ἔδωσαν προσοχὴν ὅτι ἡ κυρία φροῦσαν σκουλαρίκια καὶ δὲν τοὺς εἶπαν οὔτε νὰ θάψουν τὰ γόνατά τοὺς. Δὲν εἶχαμε λοιπὸν νὰ κάμουμε μετὰ ληστικὲς σὰν τῆς Τσιανίας ἡ τῆς Ἰταλίας, πὺν δόδουν τὸ δαχτυλίδιον γιὰ νὰ πάρουν ἕνα διαμάντι ἡ ἕνα μαργαριτάρν. Τὸ μόνον πὺν εἶχαμε νὰ πάθουμε ἦταν νὰ πληρώσωμε λῦτρα. Ἰσως μάλιστα θὰ μᾶς ἄρ-ταν χωρίς νὰ πληρώσωμε τίποτε. Μήπως μποροῦσαν νὰ μᾶς κρατήσουν, χωρίς νὰ φοβῶντο σὲ ἀπώτασι πέντε μιλίων ἀπὸ τὴν πρωτεύουσιν, τὴν Αἰνὴν, τὸν ἐλληνικὸν στρατὸν, ἕνα γάμο τῆς Αὐτῆς Βοεττανικῆς Μεγαλειότητος καὶ μὴ ἀγγλικὴν φυλακίδα ; Ἐτοί ἐξεπῆσαν ἡ Μαίρη—Ἄνα.

Ὅσον γιὰ μετὰ μεταχειρισθῶν μεταλλικὲς πέννες ἦσαν . . . πλαστογράφοι ! Σύμφωνα τοῦλάχιστον μετὰ τὴν δικαιοσύνην τοῦ κόμητος ν' ἄρτωσιν πὺν βρίσκεται στ' ἀρχεῖα τοῦ Γαλλικοῦ Κράτους, οἱ ἀπαδοὶ τοῦ κόμητος, θέλον-τας νὰ πλαστογραφῶσιν ὁρισμένα ἔγγραφα, μεταχειρισθῶν τέτοιες πέννες.

Πρωτύτερα, μόνον οἱ πατριάρχαι τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶχαν τὴν συνήθειαν νὰ γρά-φουν τὰ γράμματά τοὺς μετὰ ἕνα εἶδος ἀσημέ-νιας πέννας.

Ὅσον γιὰ τὴν πραγματικὴν μεταλλικὴν πέν-να, ὅπως αὐτὲς πὺν μεταχειρίζοντο σήμερον, ὁ πρῶτος ἐφευρέτης τῆς ἦταν ἕνας γάλλος μηχανικὸς ὀνομαζόμενος Ἀρνού. Ὁ Ἀρνού πρωτοκατασκεύασε τέτοιες πέννες στὰ 1750, καὶ τῆς ἐξέδωκε ὡς . . . περιέργω ἀντικείμενον !

Στὸ 1816 μάλιστα, ἰδρύθηκε στὸ Βίρμινγχαμ τῆς Ἀγγλίας τὸ πρῶτον ἐργαστάσιον κατασκευῆς μεταλλικῶν πέννων.

Ὅσον γιὰ μετὰ μεταχειρισθῶν μεταλλικὲς πέννες ἦσαν . . . πλαστογράφοι ! Σύμφωνα τοῦλάχιστον μετὰ τὴν δικαιοσύνην τοῦ κόμητος ν' ἄρτωσιν πὺν βρίσκεται στ' ἀρχεῖα τοῦ Γαλλικοῦ Κράτους, οἱ ἀπαδοὶ τοῦ κόμητος, θέλον-τας νὰ πλαστογραφῶσιν ὁρισμένα ἔγγραφα, μεταχειρισθῶν τέτοιες πέννες.

Πρωτύτερα, μόνον οἱ πατριάρχαι τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶχαν τὴν συνήθειαν νὰ γρά-φουν τὰ γράμματά τοὺς μετὰ ἕνα εἶδος ἀσημέ-νιας πέννας.

Ὅσον γιὰ τὴν πραγματικὴν μεταλλικὴν πέν-να, ὅπως αὐτὲς πὺν μεταχειρίζοντο σήμερον, ὁ πρῶτος ἐφευρέτης τῆς ἦταν ἕνας γάλλος μηχανικὸς ὀνομαζόμενος Ἀρνού. Ὁ Ἀρνού πρωτοκατασκεύασε τέτοιες πέννες στὰ 1750, καὶ τῆς ἐξέδωκε ὡς . . . περιέργω ἀντικείμενον !

Στὸ 1816 μάλιστα, ἰδρύθηκε στὸ Βίρμινγχαμ τῆς Ἀγγλίας τὸ πρῶτον ἐργαστάσιον κατασκευῆς μεταλλικῶν πέννων.

Ὅσον γιὰ μετὰ μεταχειρισθῶν μεταλλικὲς πέννες ἦσαν . . . πλαστογράφοι ! Σύμφωνα τοῦλάχιστον μετὰ τὴν δικαιοσύνην τοῦ κόμητος ν' ἄρτωσιν πὺν βρίσκεται στ' ἀρχεῖα τοῦ Γαλλικοῦ Κράτους, οἱ ἀπαδοὶ τοῦ κόμητος, θέλον-τας νὰ πλαστογραφῶσιν ὁρισμένα ἔγγραφα, μεταχειρισθῶν τέτοιες πέννες.

Πρωτύτερα, μόνον οἱ πατριάρχαι τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶχαν τὴν συνήθειαν νὰ γρά-φουν τὰ γράμματά τοὺς μετὰ ἕνα εἶδος ἀσημέ-νιας πέννας.

Ὅσον γιὰ τὴν πραγματικὴν μεταλλικὴν πέν-να, ὅπως αὐτὲς πὺν μεταχειρίζοντο σήμερον, ὁ

NORB. SEVESTRE

ΤΑ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

Βγαίνοντας από την ανθοπώλη, ο Ζάκ Ντυβάλ, έστεινε στη Σέτα μια δέση χρυσάνθεμα που μόλις είχε αγοράσει ολόλευκα, λεία και προσοφισμένα για τον τάφο μιας κοπέλας, ήταν υπέροχα, ευγενικά, με τα μεγάλα ακανόνιστα πέταλά τους, που η μικρή φοβότανε μήπως τα ξεράσει. Τα πήρε απαλά, μ' ένα επιφωνήμα χαριστεύσεως, που ξέσκιζε την καρδιά του χήρου:

— Για μένα είναι τ' όμορφο αυτό που σέβεται; ρώτησε η Σέτα.

— Όχι, παιδί μου, για τη μαμά σου. Το ξέρεις καλά αυτό.

— Τότε, έκανε εκείνη παιγνιδιάρικα, θα την ξαναδώμε λοιπόν τη μαμακούλα;

— Μα όχι, επανέλαβε ο Ζάκ με μια φωνή αλλοιωμένη. Θα στείλωμε τον τάφο της.

Είχαν περάσει ήδη είκοσι μήνες, από τον θάνατο της γυναίκας του, μα η μνήμη της ήταν πάντα ζωηρή μέσα του. Η μικρή θυμάται που δεν ήταν παραπάνω από έξη χρονών, άρχισε να την ξεχνά, και αυτό σπάρζε την καρδιά του Ζάκ.

— Τι θα κάνουμε στο νεκροταφείο, και γιατί μένει η μαμά εκεί πέρα; Της άρεσει τόσο πολύ το μνήμα της, και δεν θέλει πια να ξαναγειώσει στο σπίτι;

— Έλα, σόφια Σέτα, είπε εκείνος νευροισμένος.

Η μικρή έστρεψε τα παιδιάτικα μάτια της στους άλλους επιβάτες του τρένου. Οι περισσότεροι ήταν κατσουφισμένοι, σαν να πηγάζανε σε κηδεία. Μεταξύ τους ήταν μονάχα ένα αγοράκι περίπου στην ηλικία της, ένα ολόξανθο και ροδοκόκκινο παιδάκι, που δεν φαινόταν να είχε δώσει για κλάματα. Είχε ένα ζωηρό μούροκι, σ' αντίθεση προς μια μαυροφρεμένη γυναίκα που το συνόδευε, — τη μητέρα του χωρίς άλλο — και την οποία η Σέτα άρχισε να παρατηρή με περιέργεια.

Η αγνοώσα αυτή φαινόταν πως υπήρξε πολύ ώρα και ήταν ακόμη, παρ' όλη την γλωσσά της τα μάτια της τα πνιγμένα στην θλίψη, και τα χαρακτηριστικά της που είχαν την σφραγίδα κάποιας κόλασης και νοσηρότητας. Το απλό πένθιμο φόρεμά της, μαυρορούσε μια φέρση ανέγεια, την οποία δεν ήθελε να ομολογήσει. "Όσο γι' αυτά τα πράγματα, η Σέτα δεν γελιότανε ποτέ. Η πρώην γυναίκα διαίτησε της, της έλεγε πως η νεορή αυτή γυναίκα δεν έτρωγε κάθε μέρα. Μα ο μικρός ξεχειλίζει από ύψια και απέπνευσε την χαρά της ζωής. Καθότανε απέναντι στη Σέτα και της χαμογελούσε τότε-τότε, ανάμεσα σε μια γοργιάσα και ένα τράνταγμα.

Ο μικρός κατασπασ' μίαν ανθοδέσμη, μα τόσο φτωχική, τόσο μαρμαμένη, που η Σέτα

δοκίμασε ταυτοχρόνως μεγάλη υπερφάνεια, και μεγάλο οίκτο συγκρίνοντας την με τη δική της.

— Πιερό, κάθισε φρόνιμα!... Άνησυχείς τον κύριο.

— Αφήστε τον κύριο, αποκρίθηκε άφρητα μένα ο Ζάκ.

Και αδιάφορος, στράφηκε προς το παράθυρο, με το βλέμμα χαμένο στο κενό, στη φοικτή θέα του δρόμου, που έζετανετο ομαλός, λείος και ατέλειωτος ανάμεσα σε δύο σειρές ψωραλέων παλιών οικοδομών. Τέλος φτάσανε στο Σατιγιόν. Έπρεπε να κατεβούνε και να χωριστούν με τα πόδια, ελλείψει άλλου μεταφορικού μέσου.

Η Σέτα δεν παραπονέθηκε διόλου γι' αυτό.

— Δεν θα τους ξαναδώμε ποτέ πια;

Τό. Πώς ανάγκη να ξεμυδιάσει. Ο πατέρας της την άφησε να τρέξει μπροστά του. Και άλλοι επιβάτες του τρένου, ερχόνταν από πίσω τους: μα ο Ζάκ δεν πρόσεχε κανένα. Και μέσα στο νεκροταφείο, χαμένο ανάμεσα σε τέσσαρες ψηλούς τοίχους, κάτω από τους πυκνούς κέδρους, πάλιν η μικρούλα διέκρινε την νεορή γυναίκα και το παιδάκι της, που ήρθαν να σολίσουν τον τάφο τους.

Τα δύο μνήματα γειτούνευαν. Μα τί διαφορά μεταξύ τους! Το ένα, καλά συντηρημένο, υψωνότανε με κάποια πένθιμη υπερφάνεια, με τον ωραίο του στύρο, όπου φάνταζε μια ελπίδα από άσπρο μαρμαρό, φέροντας την έξη επιγραφή με χρυσά γράμματα: "Αλβίν Ντυβάλ, το γένος Αιεζούδ — 1902 — 1927 — Αιώνιο πένθος. Το άλλο, — Ταιπεινό βήμα από άργιλλο σκεπασμένο από χόρτα, δεν διακρινότανε παρά μ' ένα ξύλινο σταυρό.

Η μικρούλα περίμενε, βάρυνε, πίσω της, η άμμος της δεινροστοχίας έτοιζε. Στράφηκε και αναγνώρισε την νεορή μαυροχρωμένη γυναίκα και το παιδί της. Τραβήχτηκε. Η θέα των πραγμάτων δεν της έκανε πια την ίδια εντύπωση, και η συγκινητική φτώχεια τους, η πενιγρότητα του νεκρικού τάφου που βρισκότανε κάτω από μια παγωμένη λάσπη και μαρμαρένια χορτάκια, την έδωσαν σε τέτοιο βαθμό, που ένοιωσε γι' αυτούς βαθύτατο οίκτο σά να επόκειτο για ζιζάνιους. Δεν μπόρεσε ν' αντισταθεί στην επιθυμία να τους προσφέρει τα χρυσάνθεμα της.

— Άλλά, τραύλισε η χήρα, βλέποντας την να τοποθετεί κρυφά τη δέση στα πόδια της πένθιμου σταυρού, δεν κάνει, μικρούλα μου... Κόρει!... Κόρει!... Η κορούλα σας...

Η αδόκητη αυτή πράξη της είχε τινάξει τον Ζάκ. Τα λουλούδια αυτά που η μικρούλα, μέσα σε μια τέτοια ψυχολογική στιγμή και με μια τόσο όμορφη χειρονομία είχε χωρισθεί του ήσαν ιερά, γιατί προσέλαμπε για την Άλιν. Μα τώρα πως να τα ξαναπαίξει. Και η Άλιν ακόμη θα το αποδοκίμαζε επί Παράκαλτο κυρία μου, αποκρίθηκε με τον ήχο της Σέτα έχει καλή καρδιά. Μια άνη από μέρους σας θα την απέλπει.

Σωπάσανε και οι δύο, συγκινημένοι και με ξέφροντας ποιά στάσι να τρεχούν κάτω από το άοριστο και λυπημένο βλέμμα που απηλάττανε. Η αγνοώσα αυτή που ο Ζάκ ένιωθε συμπαθούς ήδη, ποιά νάτανε τότε η αλήθεια; Αδιάφορο, αφού έβλεπε σε ποιά γλυσια κακομοιριάς και δυστυχίας την έβρισε με πρόωση χηρεία. Εκείνος περιέδραλλε — πολλές φορές επισκέπτονταν τα ίδια πρόσωπα και γίνονταν δεκτοί με τον ίδιο ένθουσιασμό άνθρωποι ντυμένοι σαν πρίγκιπες μ' ανθοποι ντυμένοι με κορούλια... — στο βάθος ήσαν άσκα και αγαθοί. Και κατέληξε να τους αγαπήσει.

Ο γέρο-Μπορκάφ, ο διολυστάς Μιλού-μενφελ, ή δυο αδελφές του νοήμερου 14, ο σκληρό Σουβαλφίρ και θλιο οι άλλοι είχαν πια πραγματικά δικαίω, σαν αδύνατα παιδιά που τα έλεγε υιοθετήσει...

Ένας μήνας, μεταξύ όλων αυτών ξέφευγε από την άσυνειδητη τρυφερότητα της, γιατί φαινόταν πως δεν ακολουθούσε στη ζωή παρά το κέρι του: ο νεαρός πρίγκιπ Φεδόρ Άκελιάν.

Ποτέ η δεσποινίς Μεζυρέ δεν είχε δει ένα τόσο όμορφο άντρα. Με τα κατάρματα πικνά μαλλιά του, με τα όμορφα του μάτια, με την κορταίστικη κορμοστασιά του, της έκανε την εντύπωση ενός ανθρώπου με απεριόριστη μυστική δύναμη.

Ο πρίγκιπ Φεδόρ Άκελιάν κατήγετο από μια παλιά αριστοκρατική οικογένεια του Κανόκου. Παρ' όλη την ευφορία της ανατολής, που είχε λάβει δεν αγαπούσε παρά τα άλογα, της γιορτές, τα αμιατικά επεισόδια και τον πόλεμο. Απομονώθηκε και της γυναίκας, απ' της οποίες πολύ λίγες μπορούσαν να του ανταποδώσουν.

Η οικογενειακή του περιουσία του είχε επιφέρει να ακολουθή τη γούστα του αυτά ως την ημέρα όπου θεώθηκε ογινμένος στο Λυμάν της Μασσαλίας, με μια φούχτα πολύτιμα πετράδια στην τσέπη — όλη του την περιουσία.

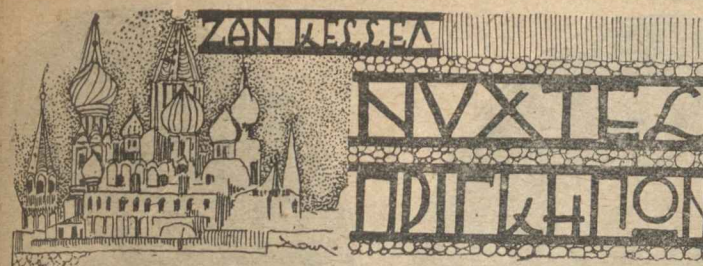
Με τα λεφτά αυτά μπόρεσε να ζήσει επί ένα μήνα πολυτελέστατα στο Παρίσι. Κατόπιν ήρθε να εγκαταστήθηκε στην πανσιόν Μεζυρέ.

Από την ημέρα που ένοιωσε το διωγμά του δεν απήντησε ποτέ τον παραμικρό λόγο στην γεροντοκόρη... Γι' αυτό, έμεινε αυτή κατάληκτη, όταν τον είδε να την πλησιάζει τη νύχτα της 12 Ιανουαρίου.

— Δεσποινίς, της είπε, αχίρο είναι η πρωτοχρονιά μας. Να, γιορτάζουμε δεκαετίες μέρες βίστερ' από σας... Δεκαετία, είναι γουρλίδιος αριθμός! Έχω καλέσει μερικούς φίλους να δεινίσουμε μαζί, και γι' αυτό θα σας παρακαλώ να μου παραχωρήσετε το σαλόνι... Να είμαστε όμως έντελώς μόνοι μας, μ' έννοιες;... Αν τύχη και σπάσουμε τίποτα ποτήρια — έτσι, για το γούρι! — τόσο το καλύτερο!....

Τότε, για ποστή φορά η δεσποινίς Μεζυρέ στη συναισθηματική αυτή που την ετρόπαζε με τη μεγαλοπρέπεια της διέκρινε μια έκφραση άσκα και παιδική.

Και δεν μπόρεσε ν' αρνηθεί να κόμει το χατίρι του πρίγκιπα αυτού, που μετρούσε της ή-

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

[Στο Παρίσι, στο Πασσύ είναι ένας δρομάκος όπου βρίσκεται η πανσιόν της δεσποινίς Μεζυρέ. Κατοικούν δυο φιλήσυχα γεροντάκια. Έπειδή όμως σιγά-σιγά άρχίζει να ξεμυδιάσει η πανσιόν, η δεσποινίς Μεζυρέ αναγκάζεται να δεχθεί νέους νοικάρηδες, οσώσους πρόσφυγας, υπηκόους της Κοινωνίας των Εθνών. Ο έρχομός αυτών των ξένων αναστατώνει της συνήθειες των παλιών νοικάρηδων, που παραπονιούνται στην δεσποινίδα Μεζυρέ].

2. (Η συνέχεια)

Στην αρχή η δεσποινίς Μεζυρέ είχε τρομάξει με τους καινούργιους της νοικάρηδες. Σιγά-σιγά όμως τους συνήθισε. Είθε πως μ' όλη την τραγική έκφραση που είχαν στη φυσιογνωμία τους, μ' όλη την άκαταστασία τους, μ' όλο το μυστήριο που τους περιέβαλλε — πολλές φορές επισκέπτονταν τα ίδια πρόσωπα και γίνονταν δεκτοί με τον ίδιο ένθουσιασμό άνθρωποι ντυμένοι σαν πρίγκιπες μ' ανθοποι ντυμένοι με κορούλια... — στο βάθος ήσαν άσκα και αγαθοί. Και κατέληξε να τους αγαπήσει.

Ο γέρο-Μπορκάφ, ο διολυστάς Μιλού-μενφελ, ή δυο αδελφές του νοήμερου 14, ο σκληρό Σουβαλφίρ και θλιο οι άλλοι είχαν πια πραγματικά δικαίω, σαν αδύνατα παιδιά που τα έλεγε υιοθετήσει...

Ένας μήνας, μεταξύ όλων αυτών ξέφευγε από την άσυνειδητη τρυφερότητα της, γιατί φαινόταν πως δεν ακολουθούσε στη ζωή παρά το κέρι του: ο νεαρός πρίγκιπ Φεδόρ Άκελιάν.

Ποτέ η δεσποινίς Μεζυρέ δεν είχε δει ένα τόσο όμορφο άντρα. Με τα κατάρματα πικνά μαλλιά του, με τα όμορφα του μάτια, με την κορταίστικη κορμοστασιά του, της έκανε την εντύπωση ενός ανθρώπου με απεριόριστη μυστική δύναμη.

Ο πρίγκιπ Φεδόρ Άκελιάν κατήγετο από μια παλιά αριστοκρατική οικογένεια του Κανόκου. Παρ' όλη την ευφορία της ανατολής, που είχε λάβει δεν αγαπούσε παρά τα άλογα, της γιορτές, τα αμιατικά επεισόδια και τον πόλεμο. Απομονώθηκε και της γυναίκας, απ' της οποίες πολύ λίγες μπορούσαν να του ανταποδώσουν.

Η οικογενειακή του περιουσία του είχε επιφέρει να ακολουθή τη γούστα του αυτά ως την ημέρα όπου θεώθηκε ογινμένος στο Λυμάν της Μασσαλίας, με μια φούχτα πολύτιμα πετράδια στην τσέπη — όλη του την περιουσία.

Με τα λεφτά αυτά μπόρεσε να ζήσει επί ένα μήνα πολυτελέστατα στο Παρίσι. Κατόπιν ήρθε να εγκαταστήθηκε στην πανσιόν Μεζυρέ.

Από την ημέρα που ένοιωσε το διωγμά του δεν απήντησε ποτέ τον παραμικρό λόγο στην γεροντοκόρη... Γι' αυτό, έμεινε αυτή κατάληκτη, όταν τον είδε να την πλησιάζει τη νύχτα της 12 Ιανουαρίου.

— Δεσποινίς, της είπε, αχίρο είναι η πρωτοχρονιά μας. Να, γιορτάζουμε δεκαετίες μέρες βίστερ' από σας... Δεκαετία, είναι γουρλίδιος αριθμός! Έχω καλέσει μερικούς φίλους να δεινίσουμε μαζί, και γι' αυτό θα σας παρακαλώ να μου παραχωρήσετε το σαλόνι... Να είμαστε όμως έντελώς μόνοι μας, μ' έννοιες;... Αν τύχη και σπάσουμε τίποτα ποτήρια — έτσι, για το γούρι! — τόσο το καλύτερο!....

Τότε, για ποστή φορά η δεσποινίς Μεζυρέ στη συναισθηματική αυτή που την ετρόπαζε με τη μεγαλοπρέπεια της διέκρινε μια έκφραση άσκα και παιδική.

Και δεν μπόρεσε ν' αρνηθεί να κόμει το χατίρι του πρίγκιπα αυτού, που μετρούσε της ή-

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

Μες στο μικρό δωμάτιο κάτω από τη στέγη, ο Άλέξης Δημήτριος Μπορκάφ έζητησε απότομα κατά το μεσημέρι. Από τον μικρό σοφά που του είχε δανείσει η δεσποινίς Μεζυρέ, επρόβαλε το ολόλευκο κεφάλι του, και τενατόθηκε προς το βάθος της μανσάρνας απ' όπου του είχε φανεί ότι είχαν ακουστή ένας άναστεναγμός.

Η γούλλιας ήταν κλεισμένες, μ' έτοι δε μπόρεσε να διακρίνη αν το πρόσωπο που έβλεπε μέσα στη σκά, πάνω στο προσκεφάλι, είχε τα μάτια ανοικτά ή κλειστά.

— Κοιμάσαι Βάσια; έψιθύρισε δυο σιγότε-ρα μπορούσε.

Ο πρίγκιπ Άκελιάν βρόδθηκε μια μέρα ογινμένος στο λιμάνι της Μασσαλίας.

Μη ακούγοντας καμμιών απάντηση, ήσυχασε. "Ό,τι του είχε φανεί σαν άναστεναγμός, θάταν σ' τ' νειρό του...

— Περίεργο, σκέφτηκε ο Μπορκάφ. Ο νεοεισελθών πολί, τώρα τελευταία... Λένε εν τούτοις πως ο περσίτας ήρμει το πνεύμα...

Ξανάστεινε στον σοφά, τον τόσο στενό για το μακρύ και αδύνατο σώμα του. Ένοιωθε της κλειδίσεως του σά μουνδιασμένες από τον ύπνο. Έντοπος του ήθελε η δόξα να ξανακοιμηθεί, τόσο αισθανόταν τον έαυτό του βαρύ από την κόπωση, είχε πη:

— Άς είναι, δεν θα μπόρεσω να βαστάξω... Πρέπει να δω κανένα σιτά πιο κοντά...

Όταν έφευγε από τους πολυθρόνους δρόμους μ' έφτανε στο ερημικό αυτό μέρος του Παρισίου, όπου μπορούσε να συναντήσει κανείς ακόμα λίγους καθαρό αέρα και κανένα δέντρο, συλλογιζόταν το γυό του, που δεν τοίκαμε καρδιά να τον παραστήσει στο πολυσμένο κέντρο του Παρισίου όπου η δουλειά του τον καλούσε.

Κι' όποτε... ήταν και τάλλο. Θα μπορούσε να βοηθώ στην απονοικοκυμιά τόσο βολική σαν τη δεσποινίδα Μεζυρέ που αντί χιλίων φράγκων το μήνα δεγόταν να τρέχει και να στεγάσει αιδόν και τον Βάσια;

Ναί, ήτανε πραγματικό θαύμα πως είχε

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

Μες στο μικρό δωμάτιο κάτω από τη στέγη, ο Άλέξης Δημήτριος Μπορκάφ έζητησε απότομα κατά το μεσημέρι. Από τον μικρό σοφά που του είχε δανείσει η δεσποινίς Μεζυρέ, επρόβαλε το ολόλευκο κεφάλι του, και τενατόθηκε προς το βάθος της μανσάρνας απ' όπου του είχε φανεί ότι είχαν ακουστή ένας άναστεναγμός.

Η γούλλιας ήταν κλεισμένες, μ' έτοι δε μπόρεσε να διακρίνη αν το πρόσωπο που έβλεπε μέσα στη σκά, πάνω στο προσκεφάλι, είχε τα μάτια ανοικτά ή κλειστά.

— Κοιμάσαι Βάσια; έψιθύρισε δυο σιγότε-ρα μπορούσε.

Είτοι, ταβλάτιστον, έννοιζε. Γιατί ο Βάσιας, μολονότι ο Άλέξης Δημήτριος είχε βγάλει τα παπούτσια του ποιν μπη στο δωμάτιο για να μη κάνει κρότο, ο Βάσιας είχε ξεπνήσει, μ' από τη στιγμή εκείνη δεν είχε ξανα-νακλείσει μάτι.

Ο Βάσιας ήταν ένας νέος δεκαεννιά χρονών, μα με το πνεύμα και τα νεύρα κορμασιμένα, σά νάταν κανέναν γέρος... Η αλήθεια είναι πως είχε γεννηθεί από γέροντες ήδη γονείς, μ' η αγονία που είχε περάσει στην παιδική του ηλικία — δυο αδέσποια οκτωμήνια στον πόλεμο, ένα σπίτι βοητημένο στο πένθος, μ' όποτε η επανάσταση, ο θάνατος της μητέρας του στη φυλακή, η φυγή... — όλ' αυτά τον είχαν άρρωστήσει βαρύνει. Η καρδιά του δε λειτουργούσε πια κανονικά. Άλλοτε έτρεχε απότομα και τρελλά, άλλοτε σταματούσε έντελως σχεδόν απλώνοντας στο πρόσωπό του τη λωυμάδα του θανάτου.

Κείνο το πρωί, είχε νοιώσει την καρδιά του να χτυπά σαν κανονικά... Γι' αυτό, ήταν ένθουσιασμένος που είχε ξυπνήσει και μπορούσε έτσι ν' απολαύσει την προσοχή του έστω αυτή καλλιτέρευση. "Υστερα όμως συλλογίστηκε τα περασμένα. Καί άναστέναξε. Αιτός ήταν ο άναστεναγμός που είχε ακούσει ο γέρος. Ο Βάσιας τα άταλέρηθε, μ' έσπευσε να ξανακλείσει τα μάτια του. "Έξωρε την λατοσία που ένοιωθε γι' αιδόν ο πατέρας του, και ήθελε να τον αφήσει να κοιμηθεί λίγο...

Δέ θέλει να το ξέρω πως είναι άσοςτος, σκέφτηκε κατάνυκτος με συγκίνηση το αϊλακωμένο από την κόπωση και το ξενύχτια πρόσωπο του γέρον πατέρα του, που είχε ξαναπέσει στον σοφά του...

Αμέσως όμως έσπευσε να ξανακλείσει τα μάτια του. Ο Άλέξης Δημήτριος σηκώθηκε, έφωρε στους καμμομαρμαμένους του ώμους ένα παλιό παλτό που του χορταίνε για ρούπα, και από ένα πακέτο που είχε φέρει, έβγαλε δυο αϊγά. Κατόπιν έτοιμισε το τσάι.

Ο Βάσιας τον παρακολούθησε με την άκρη του ματιού. Δεν ήθελε να φανερώσει άνομα πως είχε ξυπνήσει, γιατί έτσι, ήθελε σε δύσκολη θέση το γέρο. Δέ ήθελε αυτός πως να του δικαιολογήσει που τον περιούνηται τόσο... Πώς όμως θα κατόρθωνε να τον δείξει ποτέ την άπειρη ευγνωμοσύνη του για όλες τις αιδές της φρονίδες...

Ένα άσκα κίλησε από τα μάτια του νέου. Η συγκίνηση όμως αυτή ήταν πολύ δυνατή για την άσυνειδητη του καρδιά. Δεν μπόρεσε να υποφέρει ένα τέτοιο κλονισμό. Αναστέναξε, από κορεσμά του, και με κόπο, κατέβηκε με τα πόδια του από την κορδέλα για ν' άναστεναχθεί.

Με μια κλήση άσποραπία, ο Άλέξης Δημήτριος βρόδθηκε κοντά του. Τον άνασκόασε, τον ταχτοποίησε στα προσκεφάλια του κρεβατιού, του έκοιμήσισε το πονάκισμο στο στήθος, και έφωρε το παρόθυμο.

Κατόπιν, του έκανε μίαν ένωση καυφοράς. Όταν ο Βάσιας σηκώθηκε, ο Άλέξης Δημήτριος γύρισε απότομα προς το καμμένο δ-που έβρασε το νερό.

(Η συνέχεια εις το προσέχες)

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΚΑΛΩΝΕΣ

Ἡ δὲς Ἑλένη Βαλαωρίτου, κόρη τοῦ ἀποθανόντος διοικητοῦ τῆς Ἑθνικῆς Τραπέζης καὶ ἀνεψιὰ τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ Ἀριστοτέλους Βαλαωρίτου, μὲ ἐθνικὴν ἐνδυμασίαν τῆς πατρίδος τῆς Λευκάδος.
(Φωτὸ Nelly's)

Ο 10^{ος} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ "ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ,,

ἔχουν σεξ-άωσή;

Δημοσιεύομεν ἔναντι ἐξ φωτογραφίας Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων ποὺ διαπρέπουν εἰς τὴν πολιτικὴν, τὴν καλλιτεχνίαν καὶ τὸν ἀθλητισμόν. Ὁ δὲ δημοσιεύομεν εἰς τὰ προσεχῆ φύλλα μας φωτογραφίας Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων ποὺ κατέχουν τὰ πρωτεῖα στὴν ἐπιστήμην, στὴν βιομηχανίαν, στὴν τέχνην, στὸ χρέμα. Παρακολουθήσατέ τῆς μὲ προσοχή, γὰρ νὰ λάβετε ὅλοι μέρος στὸν ἐνδιαφέροντα αὐτὸν διαγωνισμόν τῆς «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ». [Οἱ ὁδοὶ τοῦ διαγωνισμοῦ εἰς τὸ τέλος τοῦ παρόντος φύλλου].

1 Κ. Ἀνδρέας Μιχαλάκοπουλος
Υπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν

4 Δὲς Ἀλίκη Ἀνταγόρου
Μὲς Ἑβρώπη

2 Κ. Κλέων Τριανταφύλλου (Ἀττικ)
Καλλιτέχνης

5 Κα Ἀλίκη Θεοδορίδου-
Ἡθοποιὸς

3 Κ. Γεώργιος Γιάννουλας
Ἐνας ἄσος τοῦ ποδοσφαίρου

6 Δὲς Μαρία Π. Μάιτα
Πρωταθλήτρια τοῦ τένις (Φωτὸ Νelly's)

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

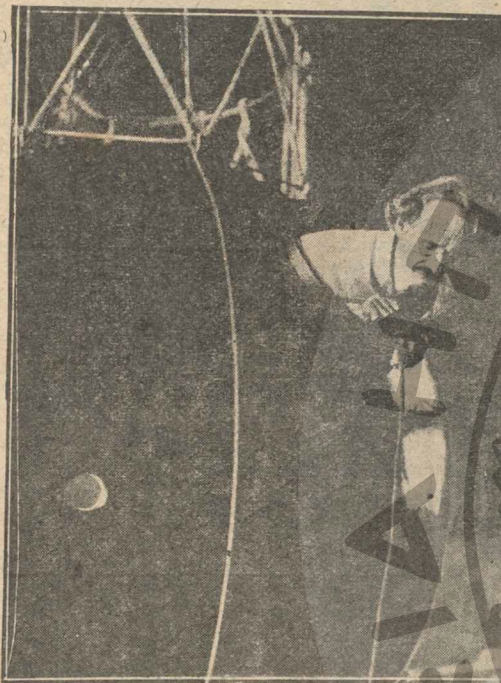
Ἡ κοκκινιά εἰδῶ, λίγο κοκκινιά ἐκεῖ, μιὰ πλανεύτρια ματιά, ἕνα πονηρικὸ χαμόγελο—γὰ τὰ ἐφόδια τῆς Μάριον Σίλλινγκ, τοῦ καινοῦργου αὐτοῦ ἀστρου τῆς Παραμάουντ.

Ἐνας μαῦρος Ἀδὲμ—μὴ λησμονοῦμε πὼς ζοῦμε στὴν ἐποχὴ τῆς κυριαρχίας τῶν Μαύρων—σαγηνεὺς μιὰ λευκὴ Ἑδῶ. Εἶναι ἡ ἀναπαράστασις τῆς ζωῆς στὸν νέο γήινο παράδεισο ὅπως παρουσιάζεται στὸ Φολί-Μπερξέρ τοῦ Παρισίου. Οἱ δύο χορευταὶ, ἡ Μπέττυ Κάμψον καὶ ὁ Φέρρα Μπέγκνα κρέαταν αὐτὸν τὸν χορὸ.

Ἡμίμα, γυναῖκα... ἀρχιερεὺς τοῦ βουδδισμοῦ τοῦ Ζενόγι, ντυμένη στὰ λευκά, ποὺ τὸν γὰρ ἀπὸ τὴν μετὰ τὴν σφαίρα τοῦ ἀεροσταίου του.

Ὁ περὶ φημος καθηγητὴς Πικὰρ τὴν στιγμήν ποὺ ἀπογοινοῦται γιὰ τὴν ἀποτυχούσα ἀνάβασι τῶν 16 χιλ. μέτρων, εἶχεν μιὰ τελευταία ματιά στὴ γῆ ἀπὸ τὴν μετὰ τὴν σφαίρα τοῦ ἀεροσταίου του.

Τὰ ἱστορικὰ καλλογῆς κατέκτησαν ὅχι μόνον τῆς νέας ἀλλὰ... καὶ τῆς γῆς. Ἰδοὺ ἡ ὀδοποιὸς Μάρθα Στὸνκεν, ἀπ' τὴν Κιγκινάττη, ποὺ κάνει τὴν δὲν τοῦ λασιδὸν περμα-νάντ τῆς.

ANDRÉ DAHL

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΑΝ ΟΛΕΣ

Έχουν να λένε ακόμη πως δεν είμαι σοβαρός συγγραφέας. Έν τούτοις η αλήθεια είναι αυτή: ο Ουμπέρτος αγνώρισε τη Μάρθα σ' ένα σταθμό επί της διασταυρώσεως ενός δρομικού με την σιδηροδρομική γραμμή. Αυτός επέβαινε στο Βισού, με άμαξι, για να κάνει ακτινισμολογία στο ήπαρ του. Εκείνη επέστρεψε με άμαξι επίσης, από τη Νεβέρ, όπου μία φίλη συμμαθήτριά της, ξανθή και λεπτακαυμένη, πανδρεύθηκε με έναν υδραυλικό, μέσα στις βροχές του Ιουλίου. Αυτός επέστρεψε, εκείνη επέβαινε, όταν στο 97 γιλιόμετρο, οι κόκκινες και άσπρες κολώνες της στάσεως στο σταυροδρόμι υπεκλήθησαν με χάρη μπροστά τους. Σκαμπάσαν κι έμειναν έτσι φρόνιμα-φρόνιμα επί πέντε λεπτά της ώρας, ο ένας από τη μία κι ο άλλος από την άλλη μεριά του δρόμου. Έπειτα άναψαν δυο σιγαρέττα. Ύστερα κατέβηκαν απ' τ' άμαξια τους. Έν τέλει, ανυπόμονοι, ενώ ούτε ίχνος καπνού από το τσιγάρο εφάνιστο στον ορίζοντα, σχεδόν ταυτόχρονα εφώνησαν: «Λοιπόν».

Η γυνίκα που φύλαγε εκεί με την υποχρέωση να κατεβάζει το διάφραγμα του δρόμου σάκις περνούσε το τσιγάρο, άπλωνε ρούχα εκείνη την ώρα, όπως κάνουν όλες αυτές που σπλάνε στις διασταυρώσεις, έρχονται πλάι της τρία παιδάκια υψάρινα με αγένιστα μαλλιά. Τους άπληγες:

— Η καλύτερη 108 έχει καθυστέρηση, μοιταυτά δεν είνε δυνατόν να περάσετε. Έχουν γίνει πολλά δυστυχήματα τόσα τελευταίως. Έχθες ακόμη είκοσιτρία άτομα από ένα λεωφορείο...

— Έδο; Είπε ρομερικό! είπαν ο Ουμπέρτος και η Μάρθα, ενώ εξ' ενοσίχτου έψαγαν να ανακαλύψουν ίχνη αμαρτίας.

— Όχι, στην Ισπανία. Το έγραφε η εφημερίδα...

Εξαμυγέλασαν. Αυτό υπήρξε η πρώτη σκηνή του μυθιστορηματός των. Διήρκεσε είκοσι λεπτά. Έν τέλει αυτός την συνώδεψε στο δρόμο της πηγαίνοντας πεζή. Εκείνη του ανταπέδωσε την επίσκεψή με τον ίδιο τρόπο. Άπλη συνάντησης ενδραμέων χωρίς άλλες συνέπειες. Καθένας τους όμως είχε διαβάσει επάνω στην πινακίδα του άμαξιού το όνομα και την διεύθυνση του άλλου.

— Τι κρίμα να μην πηγαίναμε κι' οι δύο κατά την ίδια διεύθυνση! είπε ο Ουμπέρτος.

— Αν πηγαίναμε κατά την ίδια διεύθυνση, δεν θα συναντιώμεθα, παρετήρησε η Μάρθα. Πηγαίναμε καλλίτερα να θεραπεύσετε το σηκό σας, κύριε.

Ο Ουμπέρτος έκανε να πη μία φράση πνευματώδη, για να ξεγλήτσει πως εκείνη τη στιγμή τον ενδιέφερε περισσότερο η θεραπεία της καρδιάς. Το τσιγάρο όμως, που κατέφθασε ξαφνικά μ' ένα δαυνομένο θρόνο, τον ανάγκασε να φωνάξει μόνο της τελευταίες λέξεις:

— Μάλλον την καρδιά μου...

— Τι; Τι λέει; Δεν ακούω...

— Την καρδιά μου!!!

Καρδιά, είνε μία λέξη, που δεν έχει πάντα

την ύμωση σημασία της, είτε γράφοντας, είτε ψιθυρίζοντας την. Ένας κύριος που ξεφώνιζε: Την καρδιά μου! την άρα που σφυρίζει η αιμορροΐδα, καταντά πάντα κωμικός. Ο Ουμπέρτος το κατάλαβε αυτό και σταμάτησε.

Μετά τη σκηνή αυτή επηκολούθησαν επιστολές, κάποιες-πολλές, απ' αυτές της εικονογραφημένες κάρτ-ποστάλ των ταξιδιωτών, που οι σύζυγοι παραγγέλλουν συνήθως της τάξης των, χωρίς ν' αμφιβάλλουν ταυτόχρονα πως και η γυνίκα τους από την άλλη μεριά έχουν φιληθή χυφά πίσω από τα παράθυρα του Σανονσώ ή πίσω από το βράχο του Μπίλκοιτς. Ο σύζυγος της Μάρθας δεν είχε αυτή την φροντίδα: απλούστατα γιατί είχε πεθάνει εδώ και δυο χρόνια. Αυτό το έμαθε ο Ουμπέρτος μόλις επέστρεψε, ξεδεύοντας προς το αυτο μόνο μερικά δακάρφαχα. Κι' αυτό, όχι

— Μάρθα, έμαθα ποιά είσαι...

γιατί υπάρχει φλόκος κόσμος στην οδό Κωλοισκού, αλλά γιατί δεν υπήρχε κανείς λόγος να κούφουνε από έναν καλοντυμένο κύριο, σαν τον Ουμπέρτο, που ζητούσε χαμογελώντας πληροφορίες σχετικά με την κυρία του άριθ. 117, πως ήτανε χήρα, άξιαγλητή, διόλου υπερήφανη, λαίμαργη, και πως είνε από τα παύσιμα εκείνα που ξέρουν να κρατούν την θέση τους.

Η κατάκτηση μιας χήρας, παρουσιάζει τη δυσκολία ενός μάτε με αντίπαλο άγνωστο. Είνε τόσο λεπτό να ερωτά κανείς ποιά ήταν τα προσόντα και τα ελαττώματα του μακαρίτη, κι' αν ο θάνατός του έχη ή δεν έχη προσεγγίσει λύπην. Είνε ένα θέμα συνεισλήξεως που ο καθένας το άποφεύγει. Κατόπιν κοινή συμφωνία το παρελθόν λησμονήθηκε. Έν πρώτους μια γυνίκα που άγαπά δεν έχει πιά παρελθόν. Όλες η γυνίκες έτσι λένε. Και άφορ το λένε, θα πη πως είνε βέβαιο. Και βολικό.

Υπάρχει όμως, ως αντίλλαγμα, ένα πλεονέκτημα στην δική με περίπτωση, ότι η χήρα μας έχει κάποιον στο σπίτι της, και ότι ο χρόνος των άρραβώνων παύει έναν τυροφόρο χαρακτήρα άστεϊότητος. Πολύωστε συνομιλίες στα φάβ-όκλιν, μεταξύ ενός τσαγιού και ενός ποτού, βελώνες επισκέψεις στα θέατρα, από τα οποία γυρίζουν με άμαξι σαν να ήταν

επίσημα ζευγαρωμένοι, ματίες που προχωρούν μακρύτερα από τα λόγια, φιλικά γεμάτα, όπως δύο ήθοποιοι που δοκιμάζουν πριν από την προείση δόλους, που τους έχουν ξενατήσει πρωτότερα με άλλους. Ο Ουμπέρτος άπλάμβανε με σύνεσι αυτή τη σελήνη του αίματος, που είχε ανατείλει πριν έλθη άκω ή νύχτα. Και την έπαινε διαρκώς, φρονώντας δίσκος γραμμόφωνου, που άντικατούν αυτή την έποχή τ' άνηθ, και που είνε σά μουσικά μουκέτα, διαλέγοντας πάντα τη φορά βάλε από τα πιο τρυφερότερα. Πρωτομένο πράγμα, αλήθεια, να άνηθ κανείς το κόρτε του, χωρίς σ' ένα φωνογράφο!

Αισθανόταν πως άγαπιόταν πολύ. Η κυρία Ριού, η θυρωρός, λίγο-λίγο έκοινοποιούσε μαζί του έντελως. Την πρώτη φορά τού είπα: «Η κυρία είνε επάνω!» Σε λίγες μέρες: «Επάνω είνε!» «Τώρα τού φώναζε «Χέρι!» με μία γκριμάτσα τρυμακτική, που κατά τη δική της αντίληψη έσήμαινε χαμόγελο.

Αυτές η πορτιέριες της Μοναχίας είνε πραγματικές πορτιέριες. Η ύπηρεσία τους δεν περιορίζεται μόνο στο ξεκονιστικό και στο κορδόνι. Η μεσιτεία, τα κλειδιά που τους εμπιστεύονται, το ταχυδρομείο που διαβάζει, το σούτα-φάρτα, κι' αυτές η παραδοσιακή δώδε των προμηθευτών, της κάνουν να ζήν την ίδια ζωή με τους ένοίκους.

Η κυρία Ριού έβαζε στο λαιμό της κάθε φορά που χαιδεύετο. Μέτα το θωρακείο της, όπου ευνοήσε άλληλοδιαδόχως η σέγγα κι' η κομμωδόσπα, έμεινε σαν ένα πρόσωπο μυστηριακό και μεσοπονή: το ή ιδέα του είδωλλού της είνε πάρε κυριολεκτικός το μολό. Συντηρούσε τον ένθροισμό της ποτίζοντας τον με ρουμί, μέσα στο όποιον κουτούσε κάθε φορά είκοσι δυο τούσες κερσιών. Τα έβαζε όλα το γόνιμο, περνούσε από το άπό το ένα μπουκάλι στο άλλο και το όποιον ένωνε «κοκκινόζουμο» τσι...

— Άχ, κυρία μου, είπα στον Ουμπέρτο εν βράδυ, που εκείνος θεωρούσε ως καταληκτική ευκαιρία για να την καλοπιάσει φροντάς της ένα μπουκάλι ρουμί. «Αν δεν είχε το ποτηράκι μου να το ρουφάω μετά το γινά» και το ασύμματο του χαγιάτιου που έπαιναν νει με την καπνοδόχο, θα περνούσε τη ζωή μου πλήττοντας. Κάτι τέτοιες χειρονομίες στη δική σας με παρηγορούν μέσα την ημέρα. Βύχαριστώ. Άνεσθε γρήγορα. Σας περιμένει. Είδα που της έφεραν σαμπάνια, απόδειξτε πως θα φάτε μαζί. Πήγε πως έχετε με φιλενάδα στο ισόγειο του κτιρίου. Σας έβαλε στα δεξιά της καρδιάς μου μ' αυτή την έκκληση σας.

Αυτό ο Ουμπέρτος το έπιστοποίησε την επόμενη. Όταν ήρθε κατά της πένης με το τελευταίο δίσκο της «ζέξ», κάτω από την ασφάλτη του, που ο τίτλος του είνε τόσο έρωτας και έλκυστικός: «Θάβηλα έλη μου τη ζωή να τρώω μάστα» τ' άραπάσσορα πάνω στη γυνίκα «σας», η κυρία Ριού άνοιξε διαπλάτη της πόρτες του θωρακείου της, όπου αυτή τη φορά το «κοκκινόζουμο» γυμνό με άφωνα σάπιαζε όλες της άλλες μυρωδιές.

— Περάστε, άγαπητέ μου φίλε... Η κυρία δεν είνε έδο. Δεν θα άργήθη όμως να έλποσέλη, άφορ μάλιστα δεν άφησε καμιά παραγγέλια για σας...

— Ά, ώραία! Έγω κι' έγω κάπνια δουλεύω σ' αυτή τη γειτονιά, είπε ο Ουμπέρτος. Διό θάβηλα να σας άνησυχώσω.

— Να με άνησυχάσετε; Άστεϊεύστε! Πάρτε (Η συνέχεια είνε στην σελίδα 68)

ΓΡΗΓ. ΖΕΝΟΠΟΝΑΝ

(ΕΝ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ)

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

«Η Χρυσή μία άμορφη άρχοντοπούλα είκοσι χρονών, που κατοικεί σ' ένα από τα νησιά του Ιονίου, συμπαθεί πολύ έναν άθρηναίο ποιητή πενήνταχρονών. Έχει όλες της ποιητικές συλλογές του, πολλές φωτογραφίες του και άλληλογραφία μαζί του. Η μεγαλειότητα έπαθμια της είνε να τον γνωρίση από κοντά. Κι' ύστερα από πολλές άναβολές, φτάνει στην Άθήνα και φανεώνεται άφανικά σάν φάντες-μπασιόνες στο δωμάτιο της φιλενάδας της Άγγέλας, μίας ποιητριάς».

(Η συνέχεια)

2.

Ποιμένα δεν της περίσσευε, μα και ποιμένα δεν της έλειπε. Λεπτή, άδύνατη, μα καλοκαμωμένη σάν αγαλμάτι. Κι' εδύνατη, σβέλτη άεικνήνη, άνησυχ από φυσικό της. Ποτέ δεν την έβλεπε σε τέλεια ήρεμία. Άκόμα και έσπασμένη, άκίνητη, με τα μάτια μισκίσιστα, θα κοινούσε ένα πόδι, ένα χέρι, ένα δάχτυλο. Άκόμα και κοιμισμένη κοινούταν. Γιατί η άνατοχή, θατιά και δυνατή, συνέπαρνε το έλαφρό σωματάκι, και το στηθος—κι' αυτό φουσκωμένο όσο έπρεπε, άνεβαινότανε όλοφύγετα. Το δέμα της ήταν καθαρομέλαχρονο. Άρετά ήμωκαμένο στοές όμοιες που γυάλιζαν, και στο σβέκο, που σχημάτιζε την πιο χαριστική πτυχή, όταν το κεφάλια έφανε από τα πίσω. Τα μαυλάκια της κοκκίνιζαν έλαφρά, και τα μεγάλα της δόντια, μέσα σ' ένα στόμα επίσης μεγάλο, άδερκωναν διαρκώς τα λεπτά της χείλη. Άλλά τί χρώμα είχαν τα μάτια της; Ραλαία βέβαια, άφορ σκορούσαν και γαλάζιο φως, αλλά όχι πάντα. Ήταν στιγμές που φαινόταν και ποσειδωπία, και σταχτερό σπάρτα, ακόμα και μαύρα. Άλλάς διαρκώς. Και ποτέ δεν μπορούσε να τ' άβρής, να τ' άπεισης, ή να τ' άκίως να σ' άτείνισον πολύ. Τη στιγμή που ένόμιζε πως τ' άβρής, σφύριζαν, γυρίζαν άλλοι. Θύμιζαν μάτια άγριοι, ώριμοι όμως. «Όπως κι' έλη της ή φουγονομία, με τη σουβλερή μνίστα, το μεγάλο στόμα και το μικρό σαγόνι, θύμιζε άγριο, ώριο όμως και προάτιον έξυπνο...

Άλλά μ' έινε άλλο χάρισμα είχε η Χρυσή, που αυτό δεν φαινόταν με την όραση μ' ίσως όποτε μαντεύονταν: Έρωσε να το πάσης, για να ίδης πόσο άβρο μ' έλαστικό ήταν εκείνο το σωματάκι, που βλέποντας μόνο, ίσως—θα έπαυονε και για τραχύ. Κόκκαλο δεν αισθανόταν ποτέ, αν κι' η σάρκα ήταν τόσο λίγη. Κι' οι φιληνάδες, όσες είχαν την έλευθερία να την άγκαλιάζουν, άπορούσαν: «Μα σ' δεν έχει σκελετό; Πώς στέκεσαι;...»

Η Άγγέλα μόνο έξηγούσε: «Όπως στέκεται και τα λατιγένη άνθρωπάκια. Έμένα μου κάνει την έντύπωση σά νάνια καμωμένη μόνο από περσί, που το φούσκωσαν με αέρα».

Η Χρυσή ήξερε και να ντύνεται όπως της ταιριάζει. Απτό το ντύσιμο, το απλό, το κομψό, με την τελευταία πάντα μόδα, μα με τίποτα το περικό, με κανένα φόρτομα, με κανένα μπουγιό, άνάβηκε την ιδιότητα όμοιας, σκεπτική, συντασμένη, μια στιγμή έσπλάθησε και στο κορβότι, κατίζοντας σ' όλο αυτό το διάστημα άκατάστατα.

Τι ώρα είνε;... Ήταν η χλιστοτή φορά που ρωτούσε. Τον ρωλούσε της, πεταμένο κι' αυτό στο τασιάντα της, δεν έδινε ποτέ πολλού. Κι' η Άγγέλα κοίταζε κάθε τόσο το δικό της, που το φουσκώ βραχιόλι, και της έλεγε:

—Ρωτάς;

—Έπειδή δεν φοράς, για να μη σου πούν πως δεν έχεις;...
—Λέτε, δ'ι θέλετε, τους άπαντούς. Έμένα έτοιμ' άρσεί!

Μά μήπως και σ' έλα, η Χρυσή δεν έκανε δ'ι της άρεσε κι' ός έλεγαν, δ'ι ήθελεν;

**

Μετά το γεύμα, άνέβηκαν στο δωμάτιο, γιατί η Άγγέλα έλεγε πως δεν ήταν ντυμένη για σάλονι. Κι' η Χρυσή άρχισε πάλι ν' άντιστοιχί:

—Τι ώρα είνε;... να πάω τώρα;... λές να κοιμάται το μεσημέρι;

—Κοιμάται δεν κοιμάται, δεν μπορείς να πας νοοίτερα από τις τέσσερες.

Θέ μου! τόσο άργά;... Μή με βασανίζεις καμμένη;...

—Έμένα με μέλιε; Πήγαινε κι' από τώρα. Συμβίβστηκαν. Ούτε από τώρα, ούτε σ'ις

Ποτέ δεν μπορούσες να βρής τα μάτια της.

τέσσερες. Θα πήγαιναν σ'ις τρεις και μισή. Άλλά τί θάκανε ως εκείνη την ώρα; αυτό ήταν το ζήτημα!

Γιατί όταν άνυπομονούσε για κάτι εύχαριστο, και το παραμυρό, δεν μπορούσε ούτε να κοιμηθή, ούτε να διαβάση, ούτε ν' άκούση, ούτε καλ-καλά να μιλήση. Τσιγούσε σαν το άγριο στο κλουβί.

—Λοιπόν, πως σου φάνηκε η Άθήνα; τη ρωτούσε η Άγγέλα.

—Όχι, και πως να μου φανή; Μήπως είδα ακόμα τίποτα;...

—Ά, ναι... δεν είδες ακόμα... Ίδες λοιπόν από το παράθυρο...

Η Χρυσή έρωσε στο παράθυρο, κοίταξε λίγο και, γυρίζοντας μέσα, ρώτησε:

—Κατά πού πέφτει το σπίτι του;

Η Άγγέλα έβαλε τα γέλια. Έπειτα σοβαρεύτηκε.

—Χρυσή, είπα, μου φαίνεται πως είσαι άτεμμένη με τον κύριο Νελή!

—Αδύνατο! φώναζε η Χρυσή.

—Γιατί είναι τριάντα χρόνια μεγαλύτερός σου;

—Όχι... αλλά... γιατί εγώ είμαι μικρότερη του τριάντα χρόνα.

Κι' άμέσως πρόσθεσε:

—Αλήθεια, άμορφη είνε η Άθήνα... ά, δ'ι είδα... μ' άρσεί!

Ξαναπήγε στο παράθυρο, έξαγνίστηκε, άθιψε, σκεπτική, συντασμένη, μια στιγμή έσπλάθησε και στο κορβότι, κατίζοντας σ' όλο αυτό το διάστημα άκατάστατα.

—Τι ώρα είνε;... Ήταν η χλιστοτή φορά που ρωτούσε.

Τον ρωλούσε της, πεταμένο κι' αυτό στο τασιάντα της, δεν έδινε ποτέ πολλού. Κι' η Άγγέλα κοίταζε κάθε τόσο το δικό της, που το φουσκώ βραχιόλι, και της έλεγε:

—Ρωτάς;

—Έπ'ι τέλους μία φορά της είπε:
—Τρεις και τέταρτο! Έτοιμάσου!

—Έτοιμη είμαι! της άποκρίθηκε η Χρυσή. Όσοσο έδωκεν όλάκερο σχεδόν το τέταρτο, για να «έτοιμασθ» μπροστά στον καθόφτη. Και γελώντας η Άγγέλα της είπε:

—Άλλο θα έννοούσε, φαίνεται, όταν είπες «έτοιμη»!...

Β'.

Ο ποιητής Τώνης Νελής κατοικούσε, με την παντρεμένη άδερφή του, σε μία πάροδο της οδού Πατισίων, κοντά στο Πολυτεχνείο. Ήταν ένα μεγάλο σπίτι, άριστοκρατικό, με πελώρια έξορτα κι' άτέλειστη μαμιαρένια σάλα, που οι φτωχοί νέοι ποιητές, οι επαρχιώτες, ντροπιάζοντας όταν την προτοπατούσαν, για ν' άνεβούν στο λατρετό τους Δάσκαλο.

Οι δίδες αυτές έπαιναν μεγάλο μέρος της ημέρας του Τώνη Νελή. Θάβηλες πως δεν έκανε τίποτ' άλλο παρά να δέχεται. Άποτραβηγμένος πιά, βαρεμένος, σάνια φανόταν στον κόσμο, αλλά ο κόσμος είχε μάθει να πηγαίνει να τον βλέπη στο σπίτι του. Κι' άγεδοκατέδαναν πιά κοριτσόπουλα με τα λευκάματά τους για να τους γράφη η μ' ένα τόσο ποιημάτων του να τους τον υπογράφη; δημοσιογράφοι που για κάθε φύλλο πύθμα έννοούσαν να του πάρουν συνέντευξη και φωτογραφίες άγνωστοι λόγιοι που του πήγαιναν τα έργα τους με τη θερμή παράκληση να τα διαβάση, να τους γράφη ένα μικρό ποίλογο, να τους άνη γνωστούς θεατρίνοι και θεατρίνες, έρασιτέχνες κι' έρασιτέχνιδες, να του ζήτησουν την άδεια και τη βοήθειά του να παίξουν ένα έργο του—γιατί ο Νελής είχε και μερικά έμμετρα θεατρικά—δασκάλες και μαθήτρες της άπαγγελίας, για να τον δείξουν την τέχνη τους και να τον συμβουλευθούν ποιά ποιήματά του ταιριάζει ν' άπαγγέλουν. Χωριστά οι άμέτοχοι που τον έσπεκινόνταν σά Νελή, για ύποθέσεις άσχετες με την ποίηση και χωριστά οι... τρελλοί.

Γιατί η φήμη του άνδρου που τραβούσε πολύ και τους τρελλούς. Ο ίδιος έλεγε με γέλιο φουρκάζοντας: «Περλέρο ποίημα! όποιος τρελλάνη στην Άθήνα, σε μένα πρώτα θάβηλες. Και καλὰ αν ήταν μόνο στην Άθήνα. Μα κι' από της επαρχίας τού έστελναν ένα σωρό τρελλογραμμάτια, και πολλοί άπ' αυτούς τους διςτυχιμένους έξαινοσαν μόνο και μόνο για να ίδουν τον ποιητή. Τον έμολοπούσαν φοβερά. Άναγκαζόταν να τους άποφύγη, να τους άκούχη, να τους κούβεται. Τους φρότανε καλὰ. Κοίταζε τα χείρα τους, παρακολούθουσε να κινήματά τους, άνησυχ μ'ι τραβήξουν κανένα ματάκι ή κανένα πατάκι. Κι' έλεγε σ'ις όστες, αλλά σχεδόν με πεποθήρη: «Το έξω... κι' έγω από τρελλό θα πάω, σαν τον Κόκο».

Κι' ίσως και την ημέρα, λίγο πριν από τις τρεις, η ύπηρεσία πέφτε στο γκαφετό του, όπου διάβαζε μόνος, και τού είπε πως τον έζητούσε κάποιος.

—Φεό' τον έδο.

Μά η ύπηρεσία διάτασε:

—Έδο; να τον φέρο;... Φοβάμαι...

Είν' ένας κακοντυμένος, με αλλόκοτο ύφος... και κατ' μάτη...

«Α, κανένας τρελλός πάλι!» συλλογίστηκε ο ποιητής.

Και θύμια, περίεργος και λιγάκι άνησυχος.

«Αλήθεια! Άλλόκοτος ο άνδρας που περιμένει στο καφολόκαλο. Ψηλός, άσπυροκαπτός, με πολύ τριμμένα μ' άγασμα ρούχα, χωρίς φουλά, μ' ένα κομματοπό μαντήλι στο λαιμό γραβάτα. Το μούτρο του άγριο, τα μάτια του έσπυλα. Κι' έρωσε σύγκρισης μπροστά στον ποιητή, και δεν τού μιλούσε καθόλου. Άπλάη μ'ιθώτες δυο-τρεις άκατάληπτες λέξεις. Και άμέσως έρωσε το χεί του προς τα πίσω, σάβοντας λίγο και προσπαθώντας να βγάλει κάτι απ' τη μέση του: Μαχαίρι ή πιστόλι...

(Η συνέχεια είνε στο προσεχές)

Το άριστούργημα αυτό του Τολστόη γυρίστηκε από την Μέτρο-Γκόλν-τουϊν-Μάγερ σε μία θαυμασία ομιλούσα ταινία, όπου πρωταγωνιστούν ο Τζόν Τζάιμπερτ (άξιωματικός Φέντια), η Ρενέ Άντορ (τοιγγάνα Μάσα), ο Κόνραντ Νάγκελ (Βίκτωρ), και η Ελεάνορ Μπόρντμαν (Λίζα).

Το φιλμ αυτό θα παιχθεί στην έναρξη του κινηματογράφου «Πάνθεον».

Ο πρίγκιπ Φέντια, ταγματάρχης του ρωσικού στρατού, ύπηρετεί σ' ένα τάγμα Κοζάκων της φρουράς του Τσάρου. Ο πρίγκιπ είναι ένας περίεργος τύπος. Ψαλός, ψηλός, δυνατός, από άριστοκρατική οικογένεια, κατασπαταλά τον καιρό του και την περιουσία του σε γλέντια και σε τρέλλες. Έχει δε μιά ιδιαίτερη αδυναμία για τους τοιγγάνους, που γυρίζουν διαρκώς στη Ρωσία, σαν περιπλανώμενοι Ιουδαίοι, χωρίς να σταματήσουν ποτέ. Κι' εκείνοι που τον βλέπουν διαρκώς με τους τοιγγάνους, λένε πως σίγουρα μέσα στις φλέβες του θα στέκει και τοιγγάνικο αίμα. Η καταγωγή του άλλως τε και το μελαγχρόνιο χρώμα του δεν τους διαφεύγει. Ο Φέντια έχει ένα φίλο, τον Βίκτωρ. Δεν έχουν κανένα κοινό χαρακτηριστικό μεταξύ τους κι' όμως η φιλία που τους συνδέει είναι ειλικρινής. Ο Βίκτωρ, ένας ξανθός νέος, είναι αίσθηματικός, ήσυχος, σιωπηλός. Διαφέρει την αφοροβιαστική του, την Λίζα Παυλόβνα, και περιμένει με ανυπομονησία την ώρα που θα τον ενόσσει ο γάμος. Τον τελευταίο όμως καιρό η Λίζα πήγε κρυφά σε μία τοιγγάνα χαρτοπαιχτή, για να μάθει την τύχη της κι' άκουσε με έκπληξη ότι θα παντρευότανε έναν μελαγχρόνιο.

Πώς ήταν αυτό δυνατό; Ο Βίκτωρ ήταν ένας ξανθός Θεός! Η Λίζα ξαναπήγε στην τοιγγάνα. Η απάντησή της Πυθίας ήταν ίδια: Κι' η Λίζα άρχισε ν' αναζητή μέσα στον κύκλο της των μελαγχρόνιων άνδρα που... θα παντρευότανε. Δεν άργησε φυσικά να προσέξει τον πρίγκιπα Φέντια. Και σε λίγο, μέσα στο μυαλό της νεαρής κόρης άρχισε να σχηματίζεται κυριολεκτικά μιά άλλη εικόνα: η εικόνα του πρίγκιπα.

Ο αισθηματικός Βίκτωρ δεν άργει να το καταλάβει. Βλέπει το όνειρο της ευτυχίας του να καταρρέει. Περισσότερο όμως απ' την δική του ευτυχία, επιθυμεί την ευτυχία της αγαπημένης του Λίζας. Και για να την εξασφαλίσει, φεύγει από το μέσον κι' αφήνει την αφοροβιαστική του ελευθέρη να παντρευτεί τον νέο εκλεκτό της. Οι γάμοι γίνονται σύντομα, κι' έπειτα από ένα χρόνο γεννιέται ένα μικρό αγοράκι. Κι' έτσι ο χρησμός της τοιγγάνας θγαίνει αληθινός.

Η έννοιας όμως αυτή δεν άλλαξε καθόλου τον πρίγκιπα Φέντια: πάντοτε γλεντζές και

Ο Βίκτωρ και ο πρίγκιπ Φέντια «στην αποχώρησή».

Η Λίζα δεν άργησε να προσέξει τον πρίγκιπα Φέντια.

πάντοτε τυχοδιώκτης, παραμελεί την γυναίκα του και το παιδί του για γνωριμίες της στιγμής. Έξακολουθεί να συχνάζει στις κατασημώσεις των τοιγγάνων. Και μιά μέρα που επιστρέφει σπίτι του μεθυσμένος και βόρσκει την Λίζα να κλαίει, κατέρχεται μέχρι του σημείου να την χτυπήσει βάρβαρα. Έπειτα ανοίγοντας την πόρτα, ξαναγυρνά στους τοιγγάνους του. Έκεί βρίσκεται μιά νέα, η δόξερη και γλυκιά Μάσα, που με τα μάτια της και τους χορούς της κατορθώνει να τον γοητεύει και να τον κάνει να λησμονήσει όλα τα άλλα.

Κι' άρχίζει τώρα μιά νέα ζωή γι' αυτόν Φέντια, μιά ζωή όπως ταιριάζει στην ανήσυχη ψυχή του. Η τοιγγάνικη μουσική, το κρασί, τα χαρτιά γεμίζουν όλο τον καιρό. Κι' έπειτα από όλα, διαρκώς μεθυστά του, τα δόξερη μάτια της Μάσας, παράξενα γοητευτικά, τον κρατούν μαγνητισμένο, και τα μάτια της χέλι της τον παίζουν το ποτό της λησμονιάς.

Η Λίζα τον περιμένει άδικα. Η μέρες περνούν, ατέλειωτες, πληχτικές, κι' αυτός δεν φανερνται. Τα μάτια της κλαίει αστείρευτα, και τα χείλη της ημιφρίζουν αδιάκοπα το όνομα του άπιστου.

—Πότε θαρθ, μαμά, ο μπαμπάς; ρωτάει κάθε τόσο το παιδί της.

—Είπα στον πόλεμο, μικρό μου, και πολεμά για τον τάρο...

—Και γιατί, μαμά, δεν μ'ας γράφει όπως άλλοτε;

—Θα χάθηκε ίσως το γράμμα, παιδί μου... «Ω, πόσο θάθελε να πιστέψει κι' η ίδια αυτά που έλεγε! Μά αλλοίμονο! Η αλήθεια ήταν τόσο πιστή, τόσο αβάστακτη! Έκείνος είχε λησμονήσει τους όρκους του και τα φιλιά του, είχε εγκαταλείψει κι' αυτό ακόμα το παιδί του.

Η θλιβερή μέρες διαδέχονταν ή μία την άλλη τα φωτεινά μάτια της Λίζας άρχισαν να χάνουν την προτερνή λάμψη τους, και τα τραντάγματα άρχισαν να μαρμαίνονται στα μάγουλά της.

Ο Βίκτωρ, που παρακολουθεί από μακριά το δράμα της ζωής της αγαπημένης του, βλέπει με πόνο πόσο η θυσία του ύψωσε άνοσηλός: η Λίζα δεν γνώρισε καν την ευτυχία. Αφωσιωμένος όμως μέχρι τέλους σ' αυτήν, πάει στον Φέντια να τον παρακαλέσει να επιστρέψει στη γυναίκα του. Άδικα όμως, γιατί ο πρίγκιπ, που γνωρίζει καλά τον έρωτά του, του εξομολογείται το νέο του πάθος.

—Αγαπά την Μάσα! Δεν ήταν για μένα η Λίζα! Μόνο μιά τοιγγάνα, με φλογερά μάτια και πόρινα χείλη, μπορεί να σκαθίσει την ανειδίκτητη ψυχή μου.

Την στιγμή εκείνη μπαίνει στη μέση κι' η Μάσα, κι' ορθώνει το κορμί μεταξύ των

δύο ανδρών.

—Ο Φέντια είναι δικός μου!

Ο Βίκτωρ φεύγει με σκυμμένο το κεφάλι. Όταν ο Φέντια έμεινε μόνος, τότε κατάλαβε πόσο η διαγωγή του προς τη Λίζα κι' η έρηξη ποταστή, μπροστά στην μεγάλη κι' άδικη αγάπη του Βίκτωρος. Είχε πώς είχε προκαλέσει την δυστυχία όλων, του φίλου του, της γυναίκας του, του παιδιού του... Κι' έπεφάνε να πεθάνει παίρνοντας δηλητήριο. Η Μάσα όμως, που τον παρακολουθεί, το σφίξει. Και τον πιέζει να ζήσει γι' αυτήν. Στις χρόνους όμως διαδίδουν φήμες πως αυτοκτόνησε, κι' έτσι ο Βίκτωρ και η Λίζα, νυμφεύονται τώρα πως είναι ελεύθεροι, παντρεύονται.

Μιά νέα ζωή άρχίζει για την Λίζα και τον Βίκτωρ, μιά ζωή γεμάτη από ήρεμη και διαρκή ευτυχία.

Ο Βίκτωρ προσπαθεί με κάθε τρόπο να ξεχάσει της ώρες της δυστυχίας.

Περνούν άρετά χρόνια. Ο Φέντια, άγνωστος σ' όλους, εξακολουθεί την αληθινή ζωή του, ταξιδεύοντας διαρκώς, σπαταλώντας τα λεφτά της περιουσίας του, και γλετώντας με γυναίκες της στιγμής. Μιά μέρα περνά κατά τύχη, από την πόλη όπου ζούσε κι' ευτυχισμένοι ζουν ο Βίκτωρ κι' η Λίζα. Αναθυμιάται το παιδί του, και τραγουδάει ορεές γύρω από το σπίτι του, και να τον δει. Ένας παλιός γνωστός του τον αναγνωρίζει, και σε λίγο ο Βίκτωρ και η Λίζα μαθαίνουν την τρομερή ειδηση. Είναι τότε τρεις: Κι' ο κόσμος δεν χωρεί παρά δύο μόνον.

Έν τω μεταξύ, ο εισαγγελέας διατάζει την σύλληψή του και απαγγέλλει εναντίον του κατηγορίες επί διαγαμία. Η ευτυχία της Λίζας βρίσκεται και πάλι σε κίνδυνο. Ο ρωσικός νόμος είναι αμετακίνητος για τους διαγμους, τους τιμωρεί με έξορία εις τον χρόνον της Σιβηρίας. Τσελλός απ' τον πόνο κι' απ' την αγωνία, ο Βίκτωρ βλέπει να καταρρέουν όλα γύρω του. Καμιά έλπίς, καμιά σωτηρία.

Την ίδια απελπία αισθάνεται κι' ο Φέντια. Βλέπει πως για μιά ακόμη φορά έφη αίτιος της δυστυχίας εκείνων που τον αγαπούσαν. Κι' αποφασίζει να τους εξασφαλίσει την ευτυχία με τον μόνο τρόπο που μπορεί: με τον θάνατό του. Αυτοκτονεί. Κι' όταν ένο στο κρεβάτι του θανάτου βλέπει την Λίζα—τοτέλη απ' τον πόνο, γιατί εξακολουθεί πάντα να τον αγαπά—να στέκει με άνοιγνία, γονατά το κεφάλι προς τον τάφο και ψιθυρίζει:

—Μάσα! Αγάπη μου! Για να ξεριζώσωι ολόκληρα απ' την καρδιά της Λίζας κάθε αισθημα γι' αυτόν, και να εξασφαλίσει έτσι την ευτυχία της με τον Βίκτωρ.

—Μάσα! Αγάπη μου!

Ο ΦΑΚΟΣ

Γύρω: οι τέσσερις άρχηγοί των άπαχρηδων. Μέσον: το άριστοκρατικό κέντρο «Παλμιά», στρατηγείο των άπαχρηδων.

Έγραφα στο προηγούμενο φύλλο μας για τους άρχηγους νόμους των παρισινών άπαχρηδων. Οι κύριοι λοιπόν των άπαχρηδων πενθούν

σάβωνα, στο Μοντεβίντε, στο Μπουένος Άϊρες, στο Ρίο-Γα-νέρο... Η άστυνομία όλων αυτών των χωρών των Ξερουν, είχε τύχει να τον κληρονομήσει πολλές φορές...

Ο Μικελέτι είχε μιά μονομανία μονάχα: να μην έχει καμιά δολοφονία με την άστυνομία της πατρίδας του. Η γαλλική άστυνομία δεν άγνοούσε τον Μικελέτι, δεν είχε βρεθεί όμως στην ανάγκη να τον άνησυχήσει ποτέ. Ο Μικελέτι δεν είχε ποτέ περάσει από το Άνθροπομετακό Τσιμα.

Η μυική του δύναμη, η περιφρόνησή του προς τους μικρολοποδότες και προς τα ρε-δύλδερ τον είχαν κάνει σεβαστό στους κύ-κλους των άπαχρηδων—άλλα και πολύ πε-ρήφρων.

Με το να κανονίζει όλους τους λογαριασμούς του με της γροθιές και με το ρεβόλβερ, είχε καταλήξει να πιστεύει κι' ο ίδιος πως ήταν πραγματικά άντικτος...

Από της «επιχειρήσεις» του κέρδιζε άφθονο χρήμα. Σε πακέτα του φτάναν τα «εντο-φες», τα «επείσες», ή λίρες... Όπως όμως τον κέρδιζε, έτσι και τα πετούσε στα γλέντια και στα χαρτιά. Είχε δύο αυτοκίνητα. Σιγά έκανε τη μεγαλοπρεπή χειρονομία να κερσάει όλους τους πελάτες ενός μπά. Έπειδή όμως δεν έδινε καμιά σημασία ο ίδιος στο χρήμα, ένοούσε να μη δίνουν σημασία και οι άλλοι.

Ανέλιζε εύχαριστός χρήματα σε φίλους και γνωστούς, χωρίς ποτέ να τα ζητή πίσω. Γι' αυτό όμως ακριβώς είχε την άπαιτηση όταν δανειζόταν κι' αυτός, να μη του λησμονήσει ο δανειστής του να του υπενθυμίζει το χρέος του.

Αφού κέρδιζε μιά σεβαστή περιουσία στη Νότιο Αμερική, ο Μικελέτι εγκαταστάθηκε στο Λονδίνο, όπου ζούσε με μεγάλη πολυτέ-λεια. Εκεί έκανε παρέα μ' έναν άλλο άρχη-γόν, τον Σαρλ Μπαλλαντά. Ο Μπαλλαντά αυτός ήταν ένας κολοσσός στο σαμα, αγαθό-τατος όμως στην ψυχή. Όλοι τον αγαπού-σαν. Κι' αυτός λάτρεινε σε Θεό τον Μικε-λέτι.

Στο Λονδίνο, ο Μικελέτι γνώρισε κι' έναν «Περσέ». Ο Μπερτιέ ήταν ένας δειλός και άκοιμήτης. Ο Μικελέτι διασκεδάζε πειρά-ζοντας τον και κοροϊδώντας τον. Έτσι, οι γι' αινά, ανεπιτήρητα ένα τρομερό μυσος στην ψυχή του Μπερτιέ εναντίον του Μικελέτι. Μπροστά σ' αυτόν, ένοείται, δεν τολμούσε να δείξει το παραμικρό. Κάποτε έτυχε να μη μεθυσμένος μέσα σε μιά ταβέρνα όπου δεν όμοσκόταν ο έχθρός του. Ο Μπερτιέ άρχισε τότε να βόλξει τρομερά τον Μικελέτι.

Άρρησε τον Μικελέτι ήσυχο, του είπε ο Μπαλλαντά που ήταν παρών. Ο Μπερτιέ αντί ν' απαντήσει έβγαλε το ρεβόλβερ του, πυροβόλησε εναντίον του Μπα-λλαντά και τον ξάπλωσε νεκρό.

Λίγο άργότερα, ο Μικελέτι βρέθηκε μπλε-μένος σε μιά μυστηριώδη υπόθεση. Μερικοί φίλοι του διέσπρηξαν μιά Τράπεζα. Μεταξύ

των δραστών συγκαταλέγονταν κι' ένας πραγ-ματικός άγγλος πόλιμαν. Ο πόλιμαν αυτός ήταν άρα γε ελλογιμής συνένοχος, ή «βάλ-τος» απ' την άστυνομία; Πάντως, ύστερ' από λίγες μέρες βρέθηκε, σ' ένα έρημοκό δρόμο, δουτημένος στο αίμα του. Το μόνο που πρό-φτασε πριν ξεψυχήσει ήταν να πει: «Φοβότα-σμαιν!...» (Γάλλος)... και να κόψει μιά χει-ρονομία προς το πρόσωπο δείχνοντας μιά δ-ποθετική λαβωμάτι. Ο Μικελέτι είχε ίχνη τραυμάτων στο πρόσωπό του... Κι' ή άγγλι-κή άστυνομία έθεώρησε σκόπιμον να τον άπε-λάσει.

Ο Μικελέτι, λοιπόν, ξαναγύρισε στη Μον-μάρτη. Ξαναβρέθηκε στα κέντρα του—στα κέντρα των άπαχρηδων—που όλοι τον αγα-πούσαν και τον εσέβοντο. Γιατί ή μεγάλη δύ-ναμις του Μικελέτι ήταν ότι δεν τον μισού-σαν παρά μόνον οι μικροί και οι μέτριοι...

Έκεί του έτυχε πρώτα μιά ιστορία με τον Ντεντέ. Ο Ντεντέ, κοσμικός χορευτής, ιδιο-κτήτης ενός μπά, είχε κάποια χρηματική δο-σοληρία με τον Μικελέτι, τον οποίον δυνάμ-ζε φίλο του. Θέλησε να την κανονίσει. Για κα-κή του τύχη όμως, ο Μικελέτι έτυχε να βρί-σκεται εκείνη τη στιγμή στα νεύρα του. Άν-τηλάλησαν μερικά παρόλ' αυτά. Έτυχε να περνά ένα ταξί.

—Ανέβα! είπε ο Μικελέτι.

Ο Ντεντέ ήξερε τι έσημαινε αυτό: μονο-μαχία μέχρι θανάτου.

—Όχι! απήντησε.

Το ταξί έφυγε. Ο Μικελέτι είχε χλωμά-σει από το θυμό του. Ο Ντεντέ, τότε, τραβή-ξε το ρεβόλβερ του και πυροβόλησε. Ο Μικε-λέτι κλονίστηκε, και στηρίχτηκε σ' έναν τοί-χο για να μη πέσει. Είχε δεχτεί δύο σφαίρες στο στήθος... Ο Ντεντέ συνέληφθη. Ο Μικελέτι όμως δεν του έκανε μνήσση, κι' έ-τσι γλύτωσε με ξένη μύνη φυλακή.

Ύστερα, ακολούθησε ή τραγωδία του «Πα-λμιά». Ο κανγας άρχισε μεταξύ του Γκορ και του Γκόδ. Ο Γκορ κατηγορούσε τον Γκόδ ότι ήταν σπινόυς. Ο Γκόδ όμως, Σέ λίγο, όλοι βρεθήκαν όρθιοι. Ο Γκόδ πέταξε ένα ποτήρι εναντίον του Γκορ. Αυτός τότε μέσα από την τσέπη του πυροβόλησε. Ο Άλμερ-τος έπεσε.

Το πλήθος όρμησε εναντίον του Γκορ και τον μισο-λυντάρισε. Οι άστυνόμενες με πολ-λό κόπο κατόρθωσαν να τον σώσουν από τα χέρια του εξαργιωμένου πλήθους. Δεν μπό-ρεσε όμως να επέλθει από τα τραύματά του. Ύστερ' από λίγον καιρό πέθανε σ' ένα σα-νατόριο...

Ο Γκόδ κατέφυγε στην Τύνδα. Αυό μήνες όμως άργότερα βρέθηκε κι' αυτός δολοφονη-μένος. (Η συνέχεια εις την σελίδα 68)

Ο Ισπανός Μπάροβα που δολοφόνησε τον Μικελέτι.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

[Τὰ προηγούμενα.—Ένα άδο- στο μίος χωρίζει τής δυό οικογένειες του άρχοντος τής Πιέννης και του Κοντοσταύ- λου του Μονιρανού. Αυτό δέν εμποδίζει τον νεαρό Φραγκίσκο του Μονιρανού, να παντρευτεί μια νύχτα μυστικά με την Μοναχοκόρη του άρχοντος τής Πιέν- νης, Ιωάννα. Μά και ο άδελφός του Φραγ- κίσκου, άγαπώ την Ιωάννα. Η Ιωάννα άποκτά ένα κοριτσάκι, τη Λουίζα. Ο Φραγκίσκος, που έλειπε στον πόλεμο και έθεωρείτο νεκρός, επιστρέφει κοντά στη σύζυγό του. Ο άδελφός του Έρρίκος, για να έκδικηθεί, κατηγορεί την Ιωάννα ότι ύπαιξε δική του έρωτική, προτού παν- τρευτεί τον Φραγκίσκο. Ο Φραγκίσκος μο- νομαχεί και πληγώνει βαρύν τον άντερα- στη άδελφό του. Τότε φεύγει και η Ιωάννα πηγαίνει εις άνατήρησίν του. Αν- τί του σύζυγού της θύας, συναντά τον Κοντοσταύλου, ο όποιος την έκδικάζει να ύπογράψει μόν άττησι διαζυγίου. Πενούν πολλά χρόνια. Η Λουίζα μεγαλώνει σ' έ- να φτωχικό σπίτι, στο πλευρό τής μη- τέρας της. Ο νεαρός Ιπότης Παύλος Μπαρνταλιάν είναι έρωτευμένος μαζί της. Μία μέρα ο Ιπότης σώζει την βασίλισσα τής Ναβάρρας από βέβαιο θάνατο. Την άλλη μέρα τον έπισκέπτονται διαδοχικά τρεις άπεσταλμένοι. Στο μικρό σπίτι δι- κλά στην εύληνη γέφυρα, η Αικατερί- νη των Μεδίκων κ' ο έρωστής της ά- στρολόγος Ρουτζιέρι περιμένουν τον Ιπ- ποτή Μπαρνταλιάν].

21.

(Η συνέχεια)

—Και από τότε, συνέχισε η Αικατερίνη των Μεδίκων, έγινε τρομερότερη κ' από τους Βοργίους, αφού συνεχέντρωνα την δύνα- μι του Καίσαρος, την θέλησι του Άλε- ξάνδρου και το θανάσιμο χαμόγελο τής Λουκρητίας! Σε σένα όφειλα το πόν, Ρενέ. Πήρες την άνταμιώδη πόν σου άξίζε. Μοιρά- στηρες την κλίνη μας βασίλισσας!...

Την τρομακτική αυτή έξομολόγησι άνάμ- κτη μ' ένα σκοτεινό άνειρησάκι, η Αικατε- ρίνη των Μεδίκων την έκανε με χαμηλή φω- νή, σαν να μιλούσε στον εαυτό της.

—Και τώρα, συνέχισε, τώρα πού έγινε η Βασίλισσα, έρχεσαι να μου μιλήσης για τα περασμένα. Τι μ' ενδιαφέρει το παιδί αυτό, πού πέθανε χωρίς άλλο, αφού έσταξες στο στόμα του το σπέρμα του θανάτου;

Ο Ρουτζιέρι άρπαξε το χέρι της βασίλι- σσας και τσίφριξε με δύναμη.

—Και αν είχα άπατήθη; είπε ύπόκοφα. Άν ή δόσις ήταν άνεπαρκής; Άν έγινε κανένα θάμα και το παιδί έζησε;

Η Αικατερίνη έμεινε έκπληκτη, δουδή, με το στόμα μισανοικμένο σαν να θέλε να ρίξει μια φωνή πού πνιγόταν στον λάρυγγά της.

—Κατάρα! είπε επί τέλους.

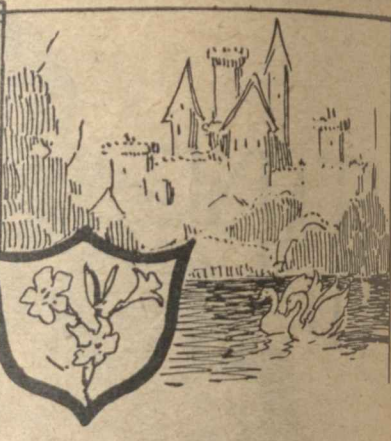
—Ακούστε, Αικατερίνη, άκούστε! Πόσες φορές, ύστερα από την τραγική αυτή νύχτα δέν ρώτησα τ' άστρα! Και τ' άστρα μου ά- πρίτησαν πάντοτε ότι ζούσε!... Μάταια προσπαθούσα να βρω ότι άπατήθηκα. Οι ύπο- λογισμοί μου διναν πάντοτε την ίδια τρομερή απάντησι: ζούσε! Δέν σάς μιλούσα ποτέ γι' αυτό, Κρατούσα για μένα τον πόνο, την φρί- κη, της τύχης. Μά τώρα, η σιωπή μου, βασι- λισσά μου, θα ήταν ένα έγκλημα άντενάντι σας πού μεναιτε ως σήμερα το είδωλό της ζωής μου!

Η Αικατερίνη των Μεδίκων κατόρθωσε να άναστήση την ψυχράμια της.

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

Ο ΙΠΠΟΤΗΣ

ΜΠΑΡΝΤΑΛΙΑΝ

—Έστο, είπε. Άς παραδεχτούμε ότι ζή. Θά- ναι ένα φτωχόπαιδο χωρίς όνομα, πού δέν θα μάθι ποτέ ποιά ήταν η μητέρα του!

—Αικατερίνη, είπε ο άστρολόγος, το παιδί είναι στο Παρίσι, και το είδα!

—Το είδες! ούρλιασε η βασίλισσα. Το εί- δες! Πότε; Πότε; Μήπως λοιπόν.

—Χθές! Μά πού αν' όλα πρέπει να μάθε- τε, τόνομα της γυναίκας πού το περιμύριζε, το έσωσα, το άνέθρεψε.... Είναι η Ιωάννα ντ' Άλμπρέ!

—Ω, η Μοίρα!

Η Αικατερίνη των Μεδίκων όπισθοχώρησε σαν νάβλεπε μιαν άβυσσο ν' άνοίγεται μπρο- στά της.

—Η Μοίρα! Ξανάπε μ' ένα σπασμωδικό όγκος. Ο γιός μου ζωντανός! Η άπόδειξις της μοιχείας μου στα χέρια της θανάσιμης έχθρας μου!

—Δέν θα ξέρη, βέβαια! τραύλισε ο Ρου- τζιέρι.

—Σάπα! Σάπα! Άφού η Ιωάννα γτ' Άλ- μπε ανέθρεψε το παιδί, θα πη ότι ξέ- ρει, είμαι βέβαια! Τώρα, το σπουδαιότερο δέν είναι αν θα βασίλευσι η δική της γενιά ή η δική μου! Τώρα γεννιέται άνάμεσα μ'ας ζή- τημα ζωής και θανάτου! Και θα πεθάνη έ- κείνη!...

Υστερα από τα λόγια αυτά η Αικατερίνη των Μεδίκων άρχισε να κατευνάζεται σιγά- σιγά. Ξανάγινε το ψυχρό άγαμμα πού ήταν και πρίν.

—Μήπως! είπε. Πώς έμαδες το πράγμα αυτό;

Ο Ρουτζιέρι τρομαγμένος άπ' την μαγία αυ- τή πού είχε προκάλεσι ο ίδιος, άπήντησε:

—Χθές, κυρία, θγαίνοντας από το σπίτι του Ιππότη αυτού, έμεινα σαν μαγισσομένος από μια όπτασις: Ένας άνθρωπος έχοχόταν προς έ- μένα. Και πράγμα τρομακτικό πού έκανε να σηκωθούν ή τριχες της κεφαλής μου, πού φά- νηκε πώς ο άνθρωπος αυτός ήμουν εγώ! Έγώ ο ίδιος! Έγώ πού έχοχόμουν σε μένα! Μά εγώ όπως ήμουν πρίν από είκοσιπέντε χρόνια...

Ο Ρουτζιέρι πέρασε το χέρι του μπροστά στα μάτια του σαν να θέλε να διώξει ένα φάντασμα.

—Συνέχισε! είπε ψυχρά η Αικατερίνη.

Η πρώτη μου σκέψη ήταν ότι τρελλαι- νόμουν. Η δεύτερη να σκεπασω το πρόσωπό μου. Γιατί αν αυτός ο άνθρωπος μ' έβλεπε θα τούκανα την ίδια έντύπωσι πού έκανε κ' αυ- τός σε μένα.... Όταν συνήλθα άπ' την έκ- πληξή μου τον είδα να μπαίνει στο πανδοχείο από το όποιο μόλις είχα βγί εγώ.... Ήμουν άναστατωμένος, Αικατερίνη! Άν βλέπατε πόσο φαινόταν λυπημένος!

Ο Ρουτζιέρι στάθηκε λίγο. Η Αικατερίνη έξακολουθούσε να μένη άπαθή.

—Τότε, ξανάρχισε ο άστρολόγος μ' ένα στε- ναγμό, μια φρικτή σκέψη πέρασε άπ' το μυα-λό μου. Θυμήθηκα ότι τάστρα με είχαν δε- βαώσει ότι ζούσε και κάτι άνειπωτο φώναζε μέσα μου: «Είναι εκείνος! Είναι ο γιός μου!»

Α Αικατερίνη, δέν μπορώ να σάς πω της διά- φορης σκέψης πού με άναστατώνει την σιγή. Σκέφθηκα τον κίνδυνο πού διατρέχετε και μπροστά σ' αυτόν, έξαφανίστηκαν όλα, όλα!

Όλα, εκτός από τον φλογερό πόθο να σάς σώσω. Τρέμοντας, τόν παρακολούθησα, τον είδα να μπαίνει στο Μπαρνταλιάν.... Κόλλησα τ' αυτί μου στην πόρτα.... Άκουσα όλη τη συ- νομιλία τους και δεβαιώθηκα ότι είναι εκείνος! ότι είναι ο γιός μας!

Υστερα από λίγα λεπτά, η Αικατερίνη πού σκεφτότανε θαθεία, ρώτησε με διαταγμό:

—Και εκείνος.... Ξέρει άλά γε τίποτα;

—Όχι, όχι! Έκανε ξωηρά ο Ρουτζιέρι. Έγ- γωμια γι' αυτό.

—Μά τί ήθε να κάνει στο Παρίσι;

—Είμαι στην ύπηρεσι της βασίλισσας της Ναβάρρας και χωρίς άλλο, πηγαίνει τώρα να

την συναντήσει.

Η Αικατερίνη θυβίστηκε πάλι στις σκέψι- της. Έξαρνα άνατρίχισε.

—Χτυπούν στην πόρτα! είπε.

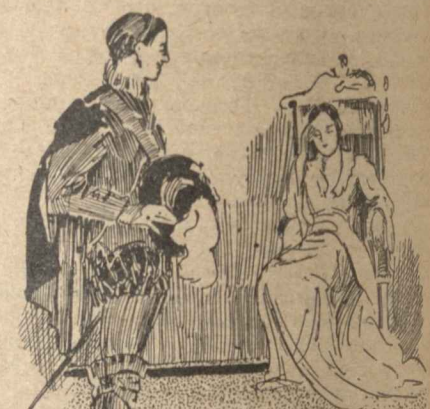
—Είναι ο Ιπότης Μπαρνταλιάν, άπήντησε ο Ρουτζιέρι.

—Α, ναι, έκανε η Αικατερίνη των Μεδί- κων χαμηλόφωνα. Άκου, Ρενέ... γιατί έ- κείνος πήγαμε στον Μπαρνταλιάν; Έτσι φίλοι;

—Όχι, κυρία. Έκείνος έχοχόταν να έ- χαριστήσθι τον Ιπότη εκ μέρους της βασιλι- σσης της Ναβάρρας. Ήταν η πρώτη φορά πού έβλεπε ο ένας τον άλλο.

Ένα σκληρό χαμόγελο πλανήθηκε στα σφι- μένα χείλη της βασίλισσας. Ο Ρουτζιέρι νε- νερίχησε.

—Πήγαμε ν' άνοίξης, Ρενέ, πήγαμε, π- λε μου.... Μου είπες ότι ο Ιπότης είναι τρε- λός.

—Έ πώς; Η μεγαλειότης σας έχει λω- πόν άνδγκη από ύπερσπίσι;

μερά φτωχός και ύπερήφανος μέχρι τρέλλας. Δηλαδή είναι ικανός να καταλάβη πολλά και να έυχειρήση περισσότερα. Πήγαμε ν' άνοί- ξης, Ρενέ. Τού όρθια δουλειά....

—Κυρία! κυρία! Τι λογαρίζετε λοιπόν να κάνετε;

—Δέν μου λές! Τρελλάθηκες; Είναι ή τρι- τη φορά πού χτυπά ή πόρτα!

—Αικατερίνη! τραύλισε ο Ρουτζιέρι πε- λιδνός. Έλεος! Οίκτο για τον γιό μου!

Η βασίλισσα άπλωσε το χέρι της και έπα- λε έπιτακτικά:

—Πήγαμε ν' άνοίξης!

Ο Ρουτζιέρι, κλονισμένος, ύπάκουος.

Όταν ο Ιπότης Μπαρνταλιάν μπήκε από το δαμάτιο θρόνηκε μπροστά σε μια γυναίκα ύπε- ραυγλή, όχι όμως άκατάδεκτη.

Με την πρώτη ματιά άνεγνώρισε την Αικα- τερίνη των Μεδίκων. Υποκλίθηκε θαθεία.

—Κύριε, είτε εκείνη με φωνή σχεδόν γλυ- κεία, ξέρετε ποιά είμαι;

—Άς προσέξουμε καλά! σκέφτηκε ο Μπαρνταλιάν.

Και δυνατά άπήντησε:

—Περισμένο να μου κάνετε την τιμή να μω- το πητε, κυρία.

—Βρισκόμαστε μπροστά στην μητέρα του βασιλέως, είτε η Αικατερίνη με μια βασίλισ- σά άπλότη.

Ο Ιπότης ύπεκλήθη θαθέτερα άνομα και

ύστερα πήρε το άφελές του ύφος πού του πη- γανε θαυμάσια. Φορούσε τα καινούργια του ρούχα πού άνδείχναν το θαυμάσιο παρίστη- μά του. Το άπαθές πρόσωπό του στο όποιο δέν ζωγραφίζονταν καμιά άνησυχία, καμιά πε- ριέργεια και το ελλεικρινές βλέμμα του, έκαναν μεγάλη έντύπωσι στην Αικατερίνη.

—Κύριε, είτε τότε, αυτό πού κάνατε χθές είναι πού τολμήσθ και πού άρώσο.... Νά διακινδυνεύετε την ζωή σας για να σώσετε δυό άγνωστες είναι κάτι τι θαυμάσιο....

Η Αικατερίνη περιέμενε την συνθησισμένη φεύκτη απάντησι: «Έκανα ό,τι θέαανε κάθε άλλος στη θέση μου.... Άνατρίχισε άκούον- τας τον Ιπότη να άπαντά άπλά, χωρίς ψευ- τοπρηγνέσεις.

—Μάθετε ποιές ήταν ή άγνωστες πού ύ- περασώσατε;

—Ναι, άπήντησε ο Ιπότης. Έμαθα ότι είχα την τιμή να ύπερασώσω την βασίλισσα της Ναβάρρας και μιαν από τās άσιολούθους της.

—Τό έμαθα επίσης, κύριε. Και έπειδή ή έξαδελγή μου, βασίλισσα της Ναβάρρας εί- ναι φτωχή σάς φώναξα για να σάς άνταμεί- ψω εγώ.

—Όσο γι' αυτό άς μείνη ήσυχη η Μεγα- λειότης σας. Άνταμειφθήκα όπως έπρεπε.

—Πώς αυτό;

—Με κάποια λέξι πού ή Αύτης Μεγαλειό- τής ή βασίλισσα της Ναβάρρας είχε την κα- λωσύνη να μου πη.

Η Αικατερίνη έμεινε σκεπτική. Πήρε μι- στίσι πού μελαγχολική και ή φωνή της έγι- νε χαδευτική.

—Ιπότη, είσεις πού ύπερασώξεστε έτσι τολμήρα δυό άγνωστες, τί θα λέγατε αν σάς πρότεινα να προσληφθήτε στην ύπηρεσιά μου για να ύπερασώσετε την βασίλισσά σας.

—Ε! πώς; Η Μεγαλειότης σας έχει λοι- πόν άνάγκη από ύπερασώσι; φώναξε έκπλη- κτος ο Μπαρνταλιάν.

—Ναι! είτε η βασίλισσα μ' ένα περαστικό χαμόγελο. Αυτό μπορεί να σάς έκπληκτι, μά είναι ή αλήθεια. Δέν μπορείτε να ξέρετε τί ταπεινά μωρ και τί άνανδρες συνωμοσίες τρι- γυρίζουν ένα θρόνο.... Και για να ύπερασώ- σω τον εαυτό μου, για να ύπερασώσω τον βα- σίλε, είμαι σχεδόν μόνη. Α! δέν θα μ' έν- νοιαζε για τον εαυτό μου, μά είμαι μητέρα, αλλόμονο! Και θέλω να ζήσω για τα παι- διά μου!

—Κυρία, είτε ο Ιπότης, μά μητέρα είναι ίσχι και δέν ύπάρχει ευπατρίδης άξιος να φέρη αυτό το όνομα πού να μη θεωρή καθή- κον του να προσφέρει το σπαθί του για να σάς ύπερασώση.

—Λοιπόν δέν θα διστάζατε να συμπεριλη- φθήτε μεταξύ των λίγων ευπατρίδων πού νοιά- ζονται όλο για τη βασίλισσα και για τη μη- τέρα συγγενός, είναι άφροισμένοι σε μένα;

—Το σπαθί μου σάς άνηκει, κυρία. Άλλά δέν βλέπω τί μπορεί να σάς όφελήση ένας φτωχός διάβολος σαν και μένα....

Η βασίλισσα συνεχράθηκε με κόπο την χα- ρά της. Ο Ρουτζιέρι χλώμιασε κ' έπνιξε. Ξ- ναν στεναγμό.

—Πρίν να σάς πω τί μπορείτε να κάνετε για μένα, ξανάρχισε η Αικατερίνη των Μεδί- κων, θα σάς πω τί θα κάνω εγώ για σας:

Είστε φτωχός, θα σάς κάνω πλούσιο. Είστε άσημος, θα πάρете δίλες της τιμής πού σάς έβιζουν. Τί θα λέγατε για μά θέσι στο Λού- βρο με είκοσι χιλιάδες λίβρες;

—Λέω ότι είμαι κατενθουσιασμένος, κυρία, και άναρροπεία αν άνεργεύομαι....

—Δέν άνεργεύετε, Ιπότη. Είναι καθήκον των βασιλέων να δίνουν άπασχόλησι σε σπα- θιά σαν το δικό σας.

—Άς άκούσουμε την άπασχόλησι, είτε ο Μπαρνταλιάν.

Η Αικατερίνη των Μεδίκων έμεινε ένα λε- πτό σιωπηλή. Ο Ρουτζιέρι σφόνγριζε τον Ι- πότη πού πλημμύριζε το πρόσωπό του. Η- ξερε, εκείνος, τί θα ζητούσε η βασίλισσα άπ' τον Ιπότη.

—Κύριε, είτε τότε ή βασίλισσα παίρνοντας ένα ύφος πνευμένο, σάς μίλησα για τους έχ- θρούς μου. Τό θρόνος τους μεγαλώνει κάθε μέρα περισσότερο. Τώρα θα σάς πω πώς τους πεταχειρίζομαι. Στην άρχή προσπαθώ να τους άρπάσω με λόγια, με παρακάλια, με δάκρυα και πότε να σάς πω ότι πολλές φορές το κα- τορθώνω....

—Και όταν δέν το κατορθώνετε, Μεγαλειο- τή; ρώτησε ο Μπαρνταλιάν.

—Τότε στέλνω ένα άφροισμένο μου είπα- τρήσι, ο όποιος προκαλεί τον έχθρό μου σ' έ- να τιμω άγώνα και τον σκοτώνει ή σκοτώνε- ται.... Πώς σάς φαίνεται ή μέθοδός μου;

—Είμαι έτοιμος να πολεμήσω για σας, κυ- ρία! Τό να πολεμή κανείς για την ώρα του ή για την βασίλισσά του, είναι ένα πράγμα πού φυσικό.

—Λοιπόν.... αν σάς ύποδείξω έναν άπ' αυ- τούς τους έχθριους....

—Θά πήγα να τον προκαλέσω! φώνα- ξε ο Μπαρνταλιάν δρθώνοντας το σώμα του. Θά τον προκαλέσω, είτε όνομάζεται....

Σταμάτησε έγκαιρος την σιγή πού έτοι- μαζότανε να φωνάξη:

—Είτε όνομάζεται Γκώξης, είτε Μονμο- ρανού!...

Πραγματικά, την σιγή ή έκείνη άναλογι- ζόμενος την συνωμοσία, νόμισε ότι ή βασίλι- σα ύπνοουσε τον δούκα Γκώξη.

—Είτε όνομάζεται; ρώτησε η Αικατερίνη. Σταματήσατε την σιγή πού έτοιμαζόσαστε να προσφέρετε ένα όνομα.

—Την σιγή πού ζητούσα ένα όνομα, Με- γαλειότητι! Έκανε ο Μπαρνταλιάν παίρνον- τας όλη την ψυχράμια του. Ήθελα να πω ότι δέν θα διστάζα όσο δυνατός κ' αν είναι αυτός, όσο υψηλ κ' αν δόξαζεται. Δέν μου μένει παρά να μάθω με ποιόν θα μετρηθώ.

—Θά σάς πω τώρα, είτε η βασίλισσα. Ο Ρουτζιέρι, προσπάθησε να κάνει μια τε- λευαία άπόπειρα.

Τα χείρα του ένομένου άπλώθηκαν πρὸς την Αικατερίνη, ένθ τα εύχλωτα μάτια του κίεταν έλεος.

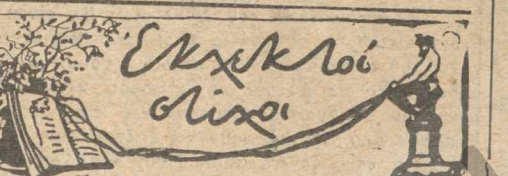
Η βασίλισσα του έρριξε ένα βλέμμα κε- ραινοδόλο.

Ο Ρουτζιέρι όπισθοχώρησε σκύβοντας το κεφάλι.

—Άσφαλός πρόκειται για τον Γκώξη, σκέ- φτηκε ο Μπαρνταλιάν. Νά μονομαχήσω με τον Έρρίκο Γκώξη! Τί τιμή για την Ά- στραπή!

—Κύριε, συνέχισε η Αικατερίνη, δεχτήκα- τε χθές την έπίσκεψη, ένός νεαρού άπεσταλμέ- νου της βασίλισσας της Ναβάρρας. Ο νέος αυτός, κύριε, είναι ένας από τους άσπόν- δους έχθρους πού σάς μίλησα, ο τρομερώτερος ίσως γιατί ένεργεί κυρά και ξέρει να κάνει τη δουλειά του....

(Η συνέχεια εις το προσεχές)

ΔΑΚΡΥΑ...

Άπόψε μόνος διάδχκα το έρωτικό περβόλι π' άλλους ήταν ή άγνη και ποθητή φωνή μας.

τ' άνέφελο κ' άκούαντο γαλάζιο άρξίζοδνι του πλάνου του έρωτά μας.

Και νοσταλγός παράξενος κάτ' από μια φι- λύρα

εύλαβικά ξανάφερα στο νού μου κάτι χάδια, κάτι σμιξίματα, φιλά κ' ό της φωνής σου ή λύρα

πού μέσ' τ' άχνά τα θρόδρα,

Τρισκύμαντη, γλυκόληχη σκροπούσε μια γα- λήνη

π' έφτανε ως χάδι στην ψυχή σαν χάδι από σουρντινα,

σαν λυγροάλημα άηδονίου πού μελωδία ξε- χώνει

στού Άπριλομάη το μήνα.

Άπόψε μόνος διάδχκα με την ψυχή θλιμμένη κάτ' από το σπιτάκι σου, σ' του κήπου σου την άκρη

μα σ' ενός ρόδου την άγνη ευωδιά πούταν χυ- μένη

πιχρά με πύραν δάκρυα.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΚΑΙ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

Ο αυτοκράτωρ τής Άυστρίας Φραγκίσκος Ίωσήφ ήταν μεγάλος φίλος του θεάτρου. Έ- πήγαυε τακτικώτατα στής πρεμιέρες των νέων έργων πού παιζόνταν στη μεγάλη θέα- τρα τής Βιέννης, έμενε δε προσηλωμένος στην παράστασι σαν ένας κοινός άστος. Χει- ροκροτούσε θερμώτατα και όταν άκούη το έργο δέν είχε επιτυχία, για να προλαβήνη, καθώς έλεγε, της άποδοκιμασίας.

Άν οι θεαταί έδειχναν ότι είχαν άρχισει να πλήττουν, ο Ίωσήφ καθόταν μπροστά στο θεωρείο του και έδειχνε, με χειρονομίες και νοήματα πώς το έργο του άρεσε....

Ο Τσάρος και η Τσαρίνα άγαπούσαν κ' αυτοί το θέατρο, δέν ήταν όμως τόσο ένθου- σιάδες σαν τον Φραγκίσκο Ίωσήφ.

Όταν βρισκόταν στο θέατρο ήσαν πολύ σοβαροί, και σπάνια χειροκροτούσαν.

Ο Κάιζερ ήταν ο μόνος από τους έατεμ- μένους πού ήξερε να κρίνη ένα θεατρικό έργο. Έκρινε θρόβωτα και ήθοποιους και έργο.

Στα καλά έργα χειροκροτούσε μ' ένθουσιασμό. Όταν όμως έβλεπε κανένα κακό έργο, τότε στη- κανόταν κ' έφευγε πρίν από το τέλος.

Ο βασιλεύς τής Βαλλαδός Γεώργιος ήταν προσεχτικώτατος στο θέατρο.

Όταν παίζονταν καμιά κομωδία γελούσε με την καρδιά του, αν ήταν φυσικά καλή.

Όλους τους ήθοποιούς τους ήξερε με τόνο- μά τους, και σπανίως συμβουλευόταν το πρό- γραμμα.

Συγγαί άπέρθυνε στους παρακαθημένους του —τη βασίλισσα Όλγα, ή τον Διάδχο Κων- σταντίνο—παρατηρήσεις για το έργο ή τους ήθοποιούς.

Ο βασιλεύς Γεώργιος στο θέατρο φορούσε φράκο με τον άστέρα του Μεγαλοσταύρου μόνου.

Όταν έβγαυε από το θέατρο φορούσε μιαν αρσενική κανελιά και ένα παλτό του αυτού χρώματος.

Ο βασιλεύς τής Ρουμανίας Κάρολος στενο- χωριόταν φοβερά στο θέατρο.

Σπανίως εκήνταζε στη σκηνή. Άπρηχο- λείτο σχεδόν διαρκώς με τα θεωρεία και την πλατεί.

Η βασίλισσα τής Άγγλίας Βικτωρία στην τρίτη πράξη του παιζόμενου έργου άποκοιμό- ταν.

Ο Άλέξανδρος τής Σερβίας ούτε κύτταζε, ούτε ποτέ στο θέατρο.

Έπαίξε διαρκώς με τα δάχτυλά του στην άκρη του θεωρείου του.

ΤΑ ΔΥΟ ΣΟΝΝΕΤΑ ΤΟΥ ΡΟΒΕΙΝΙ

Μία πάρεθ μέρα του χειμώνα του 1813, ο Ροβεινι βρισκόταν σε κάποιο άθλιο πανδο- χείο της Βενετίας, και για να μην άνήχη φω- τιά, συνέθετε πεσμένος στο κρεβάτι του.

Έξαρνα, όταν τελείωσε κάποιο ντουέττο πού έγραψε για μια καινούργια του όπερα, το χαρτί έπεσε από τα χείρα του, και χώθηκε κάτω από το κρεβάτι.

Κάθε αναγνώστης της «Εβδομάδος» δικαιούται να ζητήσει δι' επιστολής απευθυνόμενης εις τα γραφεία μας με την σημείωσιν: «εἰς τὸν ἰατρόν», οἷανδήποτε ἰατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακαλεῖται ὅμως διὰ νὰ εἶναι σαφέστερος καὶ νὰ μὴ χρονοτριβῶμεν εἰς ἐρωταποκρίσεις, νὰ περιγράψῃ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις (συμπτώματα) τοῦ νοσήματός του, τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐμφανιστέως των, τὸ εἶδος τῆς θεραπείας ὑπὲρ ἧς καὶ ἐὰν προηγήθησαν ἄλλα νοσήματα.

Προσέτι νὰ σημειῖ τὴν ἡλικίαν του, ἐὰν εἶναι ἐγγαμὸς ἢ ὄχι, τὸ ἐπάγγελμα του καὶ ἐὰν καμὴ κατάρχησιν οἰκονομικῶν ποσῶν.

Ρ. Ἀντορέ, Ἀθήνα.—Ἡ ἑλληνὶς αὐτὴ ἀνάπτυξις προέρχεται κατὰ συμπάθειαν τῆς καθυστέρησός ἐξ ἀδρανείας τῶν ὁργάνων, ἥτις ἐὰν παραταθῇ ἐπὶ πολὺ, δυνατόν νὰ μονιμοποιηθῇ.

Πρὸς τὸν ὡσὶν λουτὸν νὰ κόμηντε θερμὰ λουτὰ καὶ νὰ λαμβάνετε Sirop d'iodure de fer, (ἐν κολληρίον τῆς σούτας μεσημβρίας καὶ ἐσπέρας).

Ληξουριώτισαν.—Ἐνὸσω, ἐξακολουθεῖ κανονικῶς, ὅπως πρότερον, σημαίνει ὅτι ἡ μέθοδός σας ἐπιτυχάνει καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος ἀνησυχίας, οὔτε ἔχετε ἐπομένως ἀνάγκην φαρμάκων.

Α. Α. Γ., Σέρβια.—Ἡ πάθησίς σας προκαλεῖται συνήθως δι' ἀποφράξεις, ἥτις παρεμποδίζει τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος ἐπὶ τοῦ σημείου ἐκείνου, ἐξ ὑπερτροφικῆς οἰνίτιδος ἢ ἐξ ἄλλων ἐν αὐτῇ διαλύσεων σωμάτων. Ἄλλοτε πάλιν, σπανιότερον, ἐκ περιφερικῆς ἢ κεντρικῆς βλάβης τοῦ σφαιρικοῦ νεύρου.

Ὅθεν συμβουλευθῇτε εἰδικῶν ἰατρῶν πρὸς ἐξακριβώσιν τοῦ αἰτίου, διὰ νὰ σὰς ὑποδείξῃ τὴν προσήκουσαν θεραπείαν.

Πρὸς βελτίωσιν ὅμως τῆς παρούσης ἀνωμαλίας, σὰς συνιστῶ:

Thymol 3,0
Alcool pur 15,0
(bouchon à l'émeri).

Χορῆσις ἐξωτερικῇ, νὰ τὸ μυρίζετε 4-5 φορές τὴν ἡμέραν.

Σ. Δ. Π., Ἐνταῦθα.—Αἱ ἀναγραφόμεναι ἐκδηλώσεις τοῦ νοσήματός σας μετὰ τὴν ἐκτε-

σιν τῆς ἀκτινοσκοπήσεως ἐλαβεδαίονσι τὴν διάγνωσιν τοῦ ἰατροῦ σας.

Προκειμένου περὶ χρονίας παθήσεως μετὰ πόνον ἰσχυρῶν, συνεχῶν καὶ πυρετοῦ, ἀπαιτεῖται βεβαίως χειρουργικὴ ἐπέμβασις διὰ ν' ἀπαλλαγῇτε.

Ἐάν ὅμως ἡ ἐνόχλησις εἶναι ἡπία, πρόσφατος καὶ διαλείπουσα, τότε, διὰ νὰ εὐκολυνθῇ ἡ καθόδός των μετὰ τὰ ὄντα, σὰς συνιστῶ θερμὰ λουτὰ καὶ νὰ λαμβάνετε:

Benzoate de lithine 12,0
Benzoate de soude 12,0
diviser en cachets N. 40.

Ἐν μεσημβρίαν καὶ ἐσπέρας.

Ε. Π., Παγκράτι.—Διὰ νὰ θεραπευθῇτε πρέπει ν' ἀφαιρηθῇ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πασχούσης πλευρᾶς τὸ ἥμισυ τοῦ ὄνυχος καὶ νὰ μεταχειρισθῇτε ἀσφαλθῶς εὐρύχωρα ὑποδήματα.

Α. Σ. Κ., Ἐνταῦθα.—Ἀφ' οὗ ἀναγνωρίζετε μόνος σας ὅτι, μετὰ τοῖς μὲν θεραπείαν διὰ πλύσεων ἐνθεραπεύθητε, ὑποχρεοῦμεθα καὶ ἡμεῖς νὰ δηλώσωμεν ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος ν' ἀναπτυχθῇ εἰς τὸ μέλλον ἡ σημειομένη ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας ἐπιπλοκή.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὁσφυαλγίαν, ἥτις ἐπεκτείνεται μέχρι τοῦ ποδός, φρονεῖτε εἶναι ἄσχετος μετὰ τὴν τελευταίαν πάθησίν σας, διότι προηγήθη αὕτης καὶ ἔχει μορφήν ἰσχυαλγίας.

Ν. Π., Πάτρας.—Προέρχεται ἐξ ἀνωμαλίας εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν ἰδρωτοποιῶν ἀδένων, ἥτις διοχετεύει καὶ ὀξέα ὁρμητικά.

Πρὸς ἀνακούφισιν ἐκ τῆς δυσχερέστου ταύτης καταστάσεως συνιστῶ: Δις ἢ τρις τῆς ἐβδομάδος καθάρισμα μετὰ σάπωνα καὶ τὸ ἐσπέρας ἐπάλειψιν μετὰ:

Formol (à 40%) 2,0
Alcool (à 0,80) 300,0
Χορῆσις ἐξωτερικῇ, εὐφλεκτον. Τὴν δ' ἐπομένην πρωΐαν ἀφθονον πουδράρισμα μετὰ:

Acide salicylique 3,0
Alun 5,0
Salicylate de bismuth 15,0
Oxyde de Zinc 25,0
Talc 60,0

Χορῆσις ἐξωτερικῇ.

Φ. τ. ο. χ. ο. π. α. ι. δ. ι. Τρίκοις.—Μετὰ καθαρισμὸν νὰ τὰ ἐκλείψετε μετὰ ὀλίγον ὀξυγονοῦχον ὕδωρ καὶ κατ' ἐκάστην τὸ ἐσπέρας πουδράρισμα μετὰ poudre de riz soufrée 5 %.

Σ. τ. ε. λ. λ. α. ν. Πειραιᾶ.—Ἐπειδὴ ἀγνοοῦμεν τὴν σημειομένην ὑπ' ὀντων λαϊκὴν ὀνομασίαν τῆς παλαιᾶς παθήσεώς σας καὶ ἐξ ἄλλου, τὸ σπουδαιότερον, οὐδεμίαν περιγραφὴν δίδετε περὶ τῆς παρούσης καταστάσεως, παρακαλοῦμεν νὰ μὰς διαφωτίσετε λεπτομερῶς, ἵνα σὰς ὑποδείξωμεν μετὰ περιστάσεως τὰ εὐφελείν εἰ μὴ βλάπτειν θεραπευτικὰ μέσα, διότι, προκειμένου περὶ καλλωπισμοῦ, πᾶσα βεβιασμένη ἐνέργεια μετὰ δραστικὰ φάρμακα ἐπαφέρει συνήθως εἰς τοιαύτας δυσάτους ἐκδηλώσεις ἀν-

τίθετα ἀποτελέσματα.

Κ. λ. α. ι. ο. η. ν.—Μετὰ εἰσοπτερόντων κακοτροφίαν νὰ λάβῃ ἡ ψὴ σας:

Extrait éthéré de fougère mâle Calomel

diviser en capsules N. 10.

Κάθε 10 λεπτὰ δύο καταπῶνα μετὰ τὸν καὶ μετὰ δύο ὥρας καθάρισον:

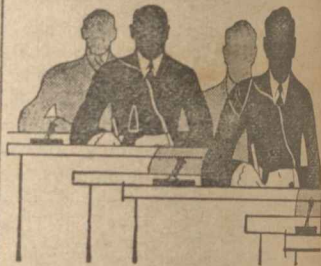
Teinture de jalap composée

Sirop de nerprun

ἢ δὲ ἐκκένωσης νὰ γίνῃ εἰς ὅσον ποῖον νὰ ἐμπεριέχῃ θεμικὸν ποσὸν καὶ νὰ κολυνθῇ ἡ ἐξόδος καὶ τῆς κεφαλῆς αἰσῶς.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΤΑΘΜΟΥ

Ἡ Δουλιὰ
σας τελειώνει γρηγορώτα
μέ τὸν PARKER-DUOFOLD

Ἡ τριχοειδὲς ροὴ τῆς μελάνης ἐν συνδιασμῷ μετὰ τὴν βαρύνει τοῦ συνόλου ἐξασφαλίζουν εἰς τὸν Parker-Duofold τὴν ἀνεκρήνη τὴν ὑπεροχὴν ταχείας καὶ ἀντικαταστάσεως.

Κάθε σύγχρονος ἄνθρωπος ἐπὶ πλέον ἀπὸ ἐκάστὴν φοράν τὴν ἡμέραν τὴν ἀνάγκην ἐνός

PARKER-DUOFOLD.

Θὰ τὸν εὕρετε πάντοτε ἐτοιμὸν ν' ἀρχίσῃ ἐργασίαν χωρὶς καθυστέρησιν, χωρὶς ἀντίστασιν καὶ χωρὶς τινάγματα.

Ἡ ἀπαστράπτουσα ὡς ὀφθαλμικὸν κόσμημα γραφίς τοῦ εἶναι ἐγγυημένη διὰ 25 ἐτῶν καὶ ὑπερβαίνει τὴν μακράν αὐτὴν διάρκειαν εἰς τὴν ποσότητι τοῦ χρυσίου ποὺ χρησιμοποιοῦται διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς.

Τί ἀρμονικὰ χρώματα!

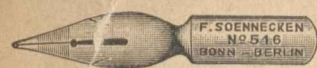
Ὁ Περιμαντὴς μεταξὺ τῶν πολλῶν προτερημάτων εἶναι τὸ ἴδιον νὰ ἀποδίδῃ καὶ ἀξιοπρόσμενα χρώματα.

Κόκκινο λάκ, ἐλαιόχρουν πέρσινον, κιναντὸν λαζούριτον, κίτρινον μανδαντὸν, μαῦρον γαζάτου, ὡς καὶ τὸν Parker πολυτελείας ἐκ μαργαροκόγχης μετὰ τὰς γοητευτικὰς ἀργυροχρόους ἀναλαμπάς του.

Μεταξὺ τῶν 4 μεγάλων τῶν στυλογράφων μας καὶ τῶν 6 διαφορῶν γραφίδων μας δὲν οὐδὲν ἀποκλεισθῇτε ποσὸς νὰ εὕρετε ἐπικριβῶς ἐκεῖνο ποὺ σὰς χρειάζεται, σὲ κάθε καλὸν Κατάστημα ἢ Χρυσόχορον.

Parker
Duofold.

Γεν. ἀντιπρ. διὰ τὴν Ἑλλάδα.
ΒΑΣΙΛ. Γ. ΔΕΡΤΙΑΝΗΣ,
ΑΘΕΝΑΙ.
Σταθμοῦ—Ἀμερικῆς 1

ΟΝΕΙΣ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΑΙ

Ὅλα τὰ Σχολικὰ εἶδη
ἰότητος ποιότητος καὶ εὐθηνὰ
ὡς πάντοτε:

ἐς τὸ Χαρτοπωλεῖον «ΚΟΣΜΟΣ»

ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

ὁδὸς Ι. Περμαζόγλου 19 (Ἀρσάκειον)

ἐλαστικὰ - maillots

Καρδέδες Clavierie

καὶ ἱατρικὰ διὰ κυρίας

καὶ κυρίους

καὶ ἐλαστικὰ Clavierie

Προσωπιδες καλλονῆς

Κηλεπίδεςμοι

ΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Δουκούργου 15α

Παρίον Σταθμοῦ—Ὁμονοίας

Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΣΑΣ
ΜΑΡΤΥΣ

Μὴ πλέον ἀμφιβάλλετε.

Μόνη σας ἐντὸς 10 ἡμε-

ρῶν, δύνασθε νὰ δῆτε τὴν

διαφορὰν εἰς τὸ δέγμα σας.

Οὐδέποτε θὰ ἐπανέλθουν

ἐντίδες μετὰ τὴν τακτικὴν

χρῆσιν τῆς ἀβλαβοῦς

κρέμας.

ΡΟΔΑΛΙΝΗ
ΧΙΩΝ

Κυρία

Μὴ λησμονεῖτε ὅτι μόνον μετὰ τὴν

ΒΑΦΗ VAUBRY

ἔμπορεῖτε νὰ βάψετε μετὰ ἐπιτυχίαν τὰ φορέματά σας. Ἡ ΒΑΦΗ VAUBRY δὲν ξεβά-
φει ποτέ. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ Φαρμακεία. Χονδρικὴ πώλησις:

Φαρμακεῖον Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ Ἀθήναι (Ὁμόνοια)

ΥΣΤΑΝ

(ΚΑΨΟΥΛΕΣ)

Τὸ νέον Γαλλικὸν Φάρμακον

θεραπεύει τὴν

χρονίαν κυστίτιδα

καὶ τὴν βλεννόρροϊαν

Ἀντιπρόσωποι.

Υιοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ Σ' α

Πειραιᾶ

Urodo | (Ὀυροδόλ)

κατὰ τῶν

ΑΡΘΡΙΤΙΣΜΩΝ

ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΩΝ

ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ

ΨΑΜΜΙΑΣΕΩΣ

ΛΙΘΙΑΣΕΩΣ

ΑΡΘΗΡΟΣΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

Υιοὶ Κ. Φωτιάδης καὶ Σ' α

Πειραιᾶ

ΤΟ ΕΛΚΥΣΤΙΚΟΝ
ΧΡΩΜΜΑ
ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ

τὸ ἐπιτυχάνετε μετὰ
τὴν χρῆσιν τῆς Κρέ-
μας, τῆς Πούδρας καὶ
τοῦ Σάπωνος

ΣΙΜΟΝ

τὰ ὁποῖα πραγματο-
ποιοῦν τὸν τριπλοῦν
πρὸς τοῦτο σκοπὸν
Καθαρίζουν τὸ δέγμα,
τὸ καθιστοῦν τρυφε-
ρὸν καὶ τὸ τρέφουν.

CRÈME
SIMON

Η ΑΙΜΟΚΛΕΪΤΗ

Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλους
τὰς Κας καὶ Δίδας αἱ ὁποῖαι
ὑποφέρουν ἐνεκα τῆς ἀταξίας
τῆς περιόδου των. Καθυσ-
τάζει ἀμέσως τοὺς πόνους
καὶ κανονίζει τελείως τὰ χρονι-
κὰ διαστήματα ποὺ ἀπαι-
τοῦνται.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ & Σ' α ΠΕΙΡΑΙΑ

ΤΡΕΠΑΡΣΟΝ

(Εἰς Δίσκία, Χάπια)

Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφιλίδος
Ἐγκεκρινμένον παρὰ τοῦ Ἱατροσυνοδίου τῆς Ἑλλάδος
καὶ τῆς Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισιῶν. Ἀντι-
πρόσωποι ΥΙΟΙ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ καὶ Σ' α, Πειραιᾶ.

Ἐπιστημονικὰ δὴγίται παρὰ τῇ Συφιλοδόγῳ καὶ Φωτῶ Μοσ-
χοῦλα, Ἀθήναι, ὁδὸς Πειραιῶς 8, ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Ἱατρικὸν Χαρ.

Τριεύρη 14.

ΑΙ ΜΗΤΕΡΕΣ

Δέον γὰ μὴ λησμονῶσιν ὅτι ἡ

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

Εἶναι τὸ καλύτερο φάρμακο γιὰ τὰ παιδιὰ
τους. Ἰδία διὰ νὰ ἀποβάλῃ τοὺς σκώληκες καὶ νὰ
θεραπεύῃ τὰς ἐπιμόνους διαρροίας αἰτίνες ὁ-
φείλονται εἰς τὴν πολυφαγίαν καὶ τὰς ζυμώσεις
τῶν περιττωμάτων διτινα παραμένουσιν ἐπὶ πολὺ
ἐντὸς τῶν ἐντέρων

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΚΑΘΑΡΤΙΚΟ
ΔΙΑ ΒΡΕΦΗ

ΝΕΟΥΣ
ΓΕΡΟΝΤΑΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΟΡΘΟΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ Σ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ 6 ΑΘΗΝΑΙ

